

Giới thiệu Phồn Hoa Rực Rỡ

Truyện Phồn Hoa Rực Rỡ dưới lời văn nhẹ nhàng hài hước của tác giả An Tư Nguyên đã làm nên một tác phẩm vui nhộn xen kẽ những âm mưu...

Câu chuyện xoay quanh nhân vật nữ chính là người ít nói nhưng rất thích bạn trai đẹp. Còn nam chính là người rất có kinh nghiệm khi yêu!

Một cô nàng ngây thơ gặp "sói" liệu cô sẽ bị thịt hoặc là có một tình yêu đẹp?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Mẹ nói: "Lam Lam gọi điện cho con, nói là có một người bạn của tụi con sắp đi du học, con bé đó mở tiệc chia tay, kêu con đừng ru rú ở nhà nữa, đi chơi cho vui. Con đây, nên tiếp xúc với nhiều người một chút, đừng ăn mặc như trẻ con nữa. Bộ quần áo mấy ngày trước mẹ mua cho con để mặc đi phỏng vấn đầu rồi? Mặc nó đi....."

Diêu Lam chính là cô bạn gái chơi từ nhỏ đến lớn với Phồn Hoa. Phụ huynh hai gia đình cũng thường qua lại làm ăn với nhau, khiến cho tình cảm càng thêm thân thiết.

Cũng chính vì thế, Lam Lam luôn có đủ cách để đối phó với người đầy mùi "trạch" như Phồn Hoa, biết rõ cô không thích xã giao, bèn dứt khoát nhờ tới mẹ cô để thuyết phục.

"Con có nghe mẹ nói hay không, nghe bác Diêu nói gần đây Lam Lam chơi rất thân với Kiều Cẩm. Lát nữa nếu Kiều Cẩm cũng có ở đó, con không được để ý tới nó, nó là thằng nhóc lưu manh, nói chuyện với nó sẽ bị mang thai!"

Có một người tên là Kiều Cẩm, là một tiểu lưu manh, nói chuyện với anh ta sẽ mang thai.

Cho đến khi Phồn Hoa ra cửa, mẹ Nhan vẫn còn ba lần năm lượt dẫn dò những lời này, khiến cô không muốn nhớ cũng khó.

Cho nên, cô đã rất căng thẳng, mặc dù những cô gái ở độ tuổi của cô phải thường hay đến những nơi ca hát như KTV.

Sau khi bước vào phòng được bao sẵn, cô liền cảm thấy ngọt ngào khó chịu, khép nép ngồi im lặng ở trong góc, kéo chặt áo khoác, ngồi một hồi không biết làm gì đành dùng việc uống nước để tránh nhàm chán.

Trong lúc đó cũng có mấy nam sinh lạ mặt đến bắt chuyện, nhưng chưa nói được hai câu đã mất hết hứng thú mà bỏ đi.

Có lẽ nhìn ra cô đang buồn chán, Diêu Lam chọn xong một bài hát rồi tiến sát đến bên cạnh thân mật ôm lấy cô, thần thần bí bí nói: "Một lát nữa Hứa Tổ cũng sẽ đến."

"Cái...Cái gì?" Phồn Hoa nháy mắt cảm thấy cô ra, có vẻ rất khản trương.

"Mình thề, tuyệt đối không phải có ý." Diêu Lam rất nghiêm túc giờ tay lên ra dáng 'Kẻ sĩ có thể chết, nhưng không thể chịu oan', "Cũng không biết tên ngu ngốc nào thông báo cho cậu ta. Nhưng cậu yên tâm, mình sẽ cho cậu thuê miễn phí một người đàn ông, để cậu ta tức chết!"

"Hả? Cho thuê đàn ông?" Đây là trò xiếc gì à.

"Đúng vậy....Đến đây đến đây, để mình giới thiệu hai người với nhau trước." Nói xong, cô cười rạng rỡ ngoắc tay với người đàn ông vừa đi vào phòng, "Kiều Cẩm, bên này bên này."

Cái tên này, khiến trong đầu Phồn Hoa theo phản xạ vang lên lời cảnh báo của mẹ trước khi ra khỏi cửa.

Nhưng cũng bởi vì lời cảnh báo được nhấn mạnh nhiều lần kia, ngược lại càng khiến cô chú ý tới người đàn ông tên Kiều Cẩm hơn.

Hoàn toàn khác xa với tưởng tượng, anh ta không nhuộm tóc màu mè, miệng ngậm thuốc lá, mặc áo quần hoa văn quần quện, đáng về lời thôi lếch thếch. Trái lại...Ừm, rất nhẹ nhàng khoan khoái. Áo T-shirt màu đen bình thường, quần ka ki màu xám đậm, mày đậm mắt xéch. Mái tóc lòa xòa rũ xuống che mất đi vẻ biếng nhác trên gương mặt, quả thật có chút lưu manh, nhưng so với "Tiểu lưu manh" trong miệng của mẹ cô vẫn còn khác khá xa. Nói một cách công bằng, rất đẹp trai, đẹp đến nỗi khiến cho người khác nhìn không thể rời mắt được.

Sau khi nhìn thấy Diêu Lam, rõ ràng anh thở hắt ra, trong mắt có vẻ trách móc, "Có chuyện gì mà tìm anh gấp như vậy, anh còn tưởng rằng em xảy ra chuyện gì nữa chứ."

"Đúng là có chuyện mà, chị em tốt của em xảy ra chuyện thì cũng đồng nghĩa với em gặp chuyện chứ sao." Điều Lam dí dỏm nhìn nhìn mũi, vẻ mặt ăn vạ.

Đợi sau khi Kiều Cẩm ngồi xuống cạnh cô, thì cô lên lên đứng dậy đi vòng qua bên cạnh Phồn Hoa, cố ý để cho hai người ngồi gần nhau, ôm Phồn Hoa giải thích: "Này, giúp đỡ em một chút, giúp em chăm sóc cô ấy thật tốt, thế nào là chăm sóc anh hiểu chứ? Bạn trai trước của cậu ấy muốn dẫn bạn gái hiện tại đến ra oai với cậu ấy đấy."

"Hử?" Tiếng hử nhẹ phát ra từ cổ họng, chất giọng từ tính dễ nghe, nhưng lại lộ rõ vẻ không vui.

Phồn Hoa cúi thấp đầu, lén lút nhìn trộm anh, sau khi bắt gặp ánh mắt quan sát của anh thì hoảng hốt cụp mắt xuống, gò má bắt gặp đỏ lên.

"Nè, thái độ của anh vậy là sao hả? Không phải ngay cả chút việc nhỏ này cũng không chịu giúp chứ."

"Em không biết anh rất bận sao? Cố ý gọi anh tới, chỉ vì muốn ghán ghép anh làm cái chuyện vô bổ này?" Anh nheo đôi mắt xéch lại, đôi môi dưới sồng mũi cao thẳng khểnh lên, nghiêng mắt nhìn thoáng qua Phồn Hoa, trong ánh mắt không giấu vẻ giễu cợt.

Từ trước tới nay Kiều Cẩm đều không có cảm tình với những cô gái nhút nhát, hơn nữa đối phương còn là một người không biết lo cho thân mình, chỉ biết dồn tâm tư vào việc dùng chiêu trò mảnh khảnh. Thay vì tìm đàn ông đến giúp mình diễn tiết mục kêu gào nhằm chán, sao cô ta không về mà xem kỹ lại xem mình thiếu sót chỗ nào? Xem cách ăn mặc quê mùa của cô ta kia, thời đại nào rồi, còn ai mặc áo sơ mi ngắn tay phồng phồng với quần tây ống thẳng đến KTV? Chỉ có mái tóc là coi được, đen nhánh óng ả, thế nhưng lại quần thành một cục xấu xí đến mức không thể hình dung, nhìn cực kỳ già dặn. Churong mắt nhất là, trên mũi còn mang cặp kính.... Làm ơn đi, bộ cô ta không biết trên đời này có cái phát minh gọi là kính áp tròng hay sao?

Bầu không khí vô cùng lúng túng, cái nhìn đánh giá kèm theo giọng nói mỉa mai của anh khiến Phồn Hoa tự biết rõ bản thân mình mà lui về phía sau, thay vì chờ người ta nhục nhã dè bấu, cô thì tự biết điều một chút, "Anh.....Anh....Anh bận thì cứ đi làm việc của mình đi, thật ngại quá, Lam Lam hiểu lầm rồi, tôi không cần người chăm sóc tôi đâu...."

"Gi chứ, Hứa Tổ cậu ta...." Điều Lam cũng chẳng thèm để tâm đến vẻ khó chịu của Kiều Cẩm, vẫn cố chấp muốn giúp Phồn Hoa xả cơn giận này.

Chỉ là mới nghĩ trong đầu xem phải nói gì, đã bị một tiếng chào hỏi trong phòng cắt đứt, "Hứa Đại Tài Từ, rốt cuộc cũng tới rồi, thiệt là ngàn tiếng hô vạn tiếng gọi mới xuất hiện nha. Lần nào hẹn cậu ra ngoài chơi cũng vậy, đều thích ra mắt vào phút cuối."

Âm thanh nhạo báng khiến Phồn Hoa hốt hoảng ngẩng đầu lên, từ bản năng phái nữ, trực giác đầu tiên của cô không phải là quan sát Hứa Tổ, mà nhìn về phía chủ nhân của bàn tay anh ta đang nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đó là một cô gái rất có nét quyến rũ, dáng người thon thả, vô cùng xinh đẹp. Ăn mặc cũng rất thời trang, áo ba lỗ phối với hai chân thon dài mặc quần màu chỉ đang thịnh hành hiện nay.

Trong khi Phồn Hoa đánh giá cô ta, Hứa Tổ cũng chào hỏi mọi người xong, ánh mắt nhạy bén nhanh chóng tìm được bạn gái cũ của mình giữa đám đông, "Em cũng ở đây sao, đã lâu không gặp, ôi....Em vẫn giống như xưa."

Vừa nói, anh ta vừa liếc mắt nhìn cách ăn mặc của Phồn Hoa, khoe môi ản chứa nụ cười trào phúng, nghiêng người ghé sang nói gì đó với cô gái bên cạnh. Cô gái kia nhìn về phía Phồn Hoa, hai tròng mắt đeo kính áp tròng màu tro hiện lên vẻ khiêu khích, một lúc sau, không biết vì cái gì mà hai người cười sặc sụa.

"Minh....Hay là mình đi trước đây...." Phồn Hoa chỉ biết làm một chuyện duy nhất đó là trốn tránh.

"Cậu...." Phần nộ đau xót vì không biết tranh giành, đây là lời duy nhất có thể hình dung hết được tâm tình lúc này của Điều Lam. Cô vừa định ngăn Phồn Hoa lại, không cho phép bạn mình làm kẻ chạy trốn, thì đã có người vượt lên nhanh hơn cô một bước.

"Ngồi xuống." Tiếng ra lệnh rất bá đạo vang lên từ miệng Kiều Cẩm đang ngồi cạnh Phồn Hoa.

Cô sững sờ, đâm lao phải theo lao, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, thân thể nửa đứng nửa ngồi, lúng túng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Giờ phút này điều cô nghĩ không phải là Hứa Tổ thấy cô thế nào? Có phải bỏ cô là lựa chọn chính xác nhất không? Mà là tại sao có người ngang ngược không hiểu chuyện khi tức giận cũng có thể đẹp trai như vậy.

Anh không coi ai ra gì, thu hồi bộ dáng ghét bỏ cô từ đầu đến chân lúc ban nãy, khoe miệng nâng lên, ý cười nhẹ nhàng khiến cho cặp mắt càng thêm mê hoặc, "Ngoan, nghe lời."

Ba chữ ít ỏi, nhưng lại giống như một câu thần chú chứa sức mạnh mê hoặc, thậm chí ngay cả Phồn Hoa cũng ảo giác cho là người đàn ông trước mặt là người yêu đã quen biết trong một thời gian dài. Thoạt nhìn anh cũng chỉ lớn hơn cô ba, bốn tuổi, sao lại có khí chất khiến người khác không khỏi yên lòng? Loại khí chất này không phải chỉ có những người đàn ông lớn tuổi thành công trong sự nghiệp mới có hay sao?

Vẫn đang chìm trong cõi tiên, một lon bia lạnh thấu xương từ trong tay anh trượt vào lòng bàn tay của cô, cô lấy dũng khí nhìn thẳng anh, chớp mắt không biết làm thế nào.

"Uống một chút, nghe nói còn có thể giảm bớt căng thẳng."

"Thiệt, thiệt hả?"

"Tôi chỉ nghe nói, cho nên muốn bắt em làm thí nghiệm."

"Hi hi....." Phồn Hoa cúi đầu cười, mang theo chút lòng hiếu kỳ, nhấp một ngụm bia trong tay, trong hơi thở xen lẫn mùi hương của anh, là mùi dầu gội Hải Phi Thi. (tra trên gg là loại dầu gội của Trung quốc)

Đây là lần đầu tiên uống bia, vừa đắng vừa chát, cô không ngờ tới từ lượng của mình lại kém đến vậy, mới một hớp đã say rồi ư? Nếu không thì sao lại đỏ mặt, tim đập rộn ràng thế này?

"Thế nào, đỡ chưa?"

Phồn Hoa chép miệng vài cái, bắt đầu đi lắc đầu. Chẳng những không giảm bớt căng thẳng, ngược lại.....càng rối loạn hơn.

"Vậy uống thêm chút nữa." Nói xong, như một trò đùa dai, anh tự tay đưa bia đến miệng cô.

Đầu ngón tay của anh rất lạnh, phủ lên đốt ngón tay của Phồn Hoa, đụng chạm rất nhẹ lại mang đến hiệu quả như điện giật, cảm giác này cô chưa từng trải nghiệm. Vì che giấu lúng túng, cô nghe lời há miệng nuốt ực vài ngụm lớn.

Hình như có chút tác dụng thì phải, dần dần, cô quên trong phòng có Hứa Tố, quên rất nhiều việc, không ý thức được mà nốc hết lon này đến lon khác, uống đến phát ngien.

Một lon lại một lon, hơi men dần có tác dụng, lần đầu tiên buông thả bản thân sáng khoái với men bia, khiến Phồn Hoa rất thoải mái. Cô bắt đầu nói nhiều hơn, gò má đỏ hồng, lời kéo Kiều Cẩm nói đủ chuyện trời nam đất bắc, nội dung hỗn loạn chẳng hạn như xe điện không có đường ray.

Lại một lần nữa, đáy lòng âm thầm bác bỏ lời nói của mẹ già đại nhân, người đàn ông này tuyệt đối không phải là tên nhóc lưu manh, anh có lực hấp dẫn hơn nhiều so với bất kì người đàn ông nào mà cô đã từng gặp qua.

Nhưng cuối cùng cô loáng thoáng nghe thấy tiếng thì thầm từ bên cạnh truyền đến.....

"Quả nhiên, trên đời này thật sự không có cô gái nào mà Kiều Cẩm không giải quyết được, chẳng lẽ sau đó cả hai người họ đi thẳng tới khách sạn?"

"Đừng nói nhảm, cẩn thận mình đánh cậu đó, Phồn Hoa nhà chúng ta không phải như kiểu mấy cô gái tùy tiện anh ấy hay tiếp xúc đâu!" Hình như là Lam Lam tranh cãi giúp cô.

"Biết rồi biết rồi, nhìn qua giống như cô gái ngoan ngoãn nha, rõ ràng không phải kiểu Kiều Cẩm thích, chẳng lẽ vì theo đuổi cậu mà thật đúng là chuyện gì anh ta cũng sẵn sàng làm. Thành thật mà nói, anh ta cũng không tệ lắm à....Cậu cần nhắc lại xem sao."

"Anh ấy nói muốn theo đuổi mình khi nào?"

"Còn cần phải nói sao, người có mắt đều nhìn thấy. Nếu đàn ông không có ý đồ với phụ nữ, tại sao phải đối xử tốt với người ta."

"Xi, cho dù là vậy, nhưng loại đàn ông có tiếng xấu này mình cũng không dám nghĩ tới."

"Đàn ông xấu cũng có tình yêu chân thật chứ bộ."

"Vậy cũng không nhất định phải là của mình."

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Xi, chỉ là một tên đàn ông cận bã, có tư cách gì để so với anh chứ?

Cho dù như thế, cũng không có nghĩa là anh sẽ bằng lòng dây dưa với cô gái chui ra từ trong cổ mộ này, cho nên biện pháp tốt nhất chính là chuốc say cô ta.

Anh tự xưng là người có đạo đức, ít nhất sau khi cô ta say đến bất tỉnh nhân sự, còn có thể săn sóc, hy sinh cái áo khoác cho cô; thậm chí khi tên bạn trai trước cận bã của cô ta bị chọc tức, nhấn tin tới để khỏi binh vắn tội thì anh còn nhập tâm diễn kịch, gọi điện tuyên bố quyền sở hữu.

Sau khi chấm dứt, anh cho rằng quan hệ dây dưa với Nhan Phồn Hoa sẽ dừng lại ở đây.

Kết quả, có chút ngoài dự đoán của Kiều Cẩm, sáng hôm sau anh lại nhận được cuộc gọi của cô.

“Số điện thoại ở đâu ra?” Trục giác nói cho Kiều Cẩm biết, cô gái này rất phiền phức, hơn nữa còn là loại phiền phức mà anh không muốn đụng vào. Nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua, anh tin chắc mình rất tỉnh táo, không hề cho cô số điện thoại, huống chi còn là số của nhà anh.

“À, tôi hỏi Lam Lam.” Bên kia điện thoại, giọng nói của cô có vẻ hoảng sợ.

Anh rất phiền chán với loại phụ nữ ngay cả nói chuyện cũng yếu ớt như tiếng muỗi kêu, giống như đã làm việc gì trái với lương tâm thế này, nhú nhú mày, giọng nói của Kiều Cẩm lộ rõ vẻ không kiên nhẫn: “Có chuyện gì sao?”

“Muốn hỏi xem hôm nay anh có rảnh không?”

“Hả?” Anh nhú mày hừ nhẹ, chẳng lẽ sức hấp dẫn của anh đã lớn đến nỗi ngay cả loại phụ nữ làm bất cứ chuyện gì cũng sợ đầu sợ đuôi thế này, cũng không tiếc lấy hết dũng khí để hẹn anh?

“Anh đừng hiểu lầm, anh để quên áo khoác, điện thoại di động cũng để trong túi áo khoác. Buổi sáng đã có không ít người gọi điện thoại tìm anh, tôi không bắt máy, muốn nói là trả lại cho anh sớm một chút thì tốt hơn.”

“Chỉ có vậy thôi?” Anh ngẩn người, lại mâu thuẫn mà thấy khó chịu với thái độ vội vàng giải thích của cô.

“Đúng vậy, nếu như anh không rảnh, tôi sẽ đưa áo khoác cho Lam Lam, anh rảnh thì tới lấy.”

“Đề tôi đến nhà cô lấy.” Thái độ của Kiều Cẩm thoáng mềm đi một chút. Có lẽ do anh nghĩ quá nhiều, xem ra cô chỉ xem anh như người qua đường gặp. Nghĩ như thế, lại nhớ đến ý nghĩ lúc trước của mình, anh nhìn không được mà nở một nụ cười tự giễu.

“Không được!”

Âm thanh vang lên có lực cự tuyệt, càng lúc càng khiến cho Kiều Cẩm khẳng định suy đoán lúc trước của mình. Anh quen biết bao nhiêu bạn, cho tới bây giờ chưa có cô gái nào nôn nóng muốn phải sạch quan hệ với anh như vậy. Theo ý cô, bọn họ chỉ là bè nước gặp nhau... Không đúng, nói đúng ra là gặp mặt một lần, bọn họ chỉ là người qua đường từng gặp mặt một lần? Cho nên, anh không cần phải biết nhà cô?

Một lát sau, âm thanh mềm nhũn của cô lại vang ra, bổ sung: “À không, lát nữa tôi phải đi phỏng vấn.”

“Địa chỉ công ty.”

“Cái gì?”

“Địa chỉ công ty cô tới phỏng vấn!” Kiều Cẩm không kiên nhẫn lặp lại.

Lần này cô rất phối hợp, nghiêm túc đọc địa chỉ, ngay cả mã bưu chính cũng không quên, còn tận tâm chỉ tuyến xe buýt để đến đó... Bộ dáng ngốc nghếch, ngược lại khiến cho người ta không nhìn được mà cảm thấy đây là một ưu điểm.

Trước đó cô không hề có dũng khí gọi điện cho Kiều Cẩm, cô thất thần nhìn áo khoác của anh, thậm chí gửi mùi hương của anh trên áo khoác, mùi dầu gội Hải Phi Ti. Nghe được âm thanh của anh thì trái tim Phồn Hoa gần như nhảy ra khỏi cổ họng, nhưng khi nhớ đến những tiếng nghị luận nghe được tối qua trước khi ngủ mê, cô chỉ có thể khắc chế mình.

Cũng chính vì như thế, suốt cả cuộc điện thoại cô đều không tập trung, chỉ luôn âm thầm nhắc nhở mình: Anh thích Lam Lam, là Lam Lam.

Cho đến khi anh nói muốn tới lấy áo khoác, cô mới giật mình tỉnh lại, nhớ tới lời dạy bảo ân cần của mẫu thân đại nhân, nếu để cho mẹ cô biết cô có dây dưa với “tiểu lưu manh” này, nhất định sẽ bị lột da.

“Tới phỏng vấn?”

Âm thanh từ đỉnh đầu truyền tới kéo tâm hồn đang lơ lửng của Phồn Hoa trở lại, thần kinh của cô chợt căng thẳng, bỗng chốc đứng lên, kính cẩn lễ phép gật đầu liên tục, “Dạ dạ dạ”

Buổi sáng lúc ra cửa do quá mức hoảng hốt, cô quên đeo mắt kính, không thấy rõ bộ dáng của người đàn ông trước mắt, theo thói quen muốn đến gần để nhìn kỹ, hoàn toàn không ngờ tới động tác này đột ngột đến mức nào.

Đối phương hiển nhiên là bị động tác bất chợt xông tới của cô hù dọa, theo trục giác lùi về phía sau một bước, thấy cô híp cặp mắt to trong veo như nước, mới đoán được có lẽ cô bị cận thị, không nhìn được cười nhẹ một tiếng, cũng không quá để ý, nhẹ nhàng nói một câu: “Đi theo tôi.”

Cả quá trình phỏng vấn thuận lợi ngoài ý muốn của Phồn Hoa, đối phương chẳng những không so đo chuyện cô không hề có kinh nghiệm, lúc ra về còn khách khí tiễn cô ra đến tận cửa, lễ phép cầm tay cô: “Ngày mai nhớ tới làm đúng giờ, sau này sẽ thành đồng nghiệp, cô gọi tôi là Giang Nam được rồi.”

Cái người tên là Giang Nam này, lòng bàn tay thật ấm, Phồn Hoa bắt giả thả lỏng, cười lên.

Cho dù là từ đầu đến cuối không hề thấy rõ diện mạo của đối phương, nhưng giọng nói chân thành thân thiện kia, khiến cho Phồn Hoa dễ dàng nhận định đối phương là người rất dễ gần, ấn tượng đối với công ty cũng tăng lên.

Rốt cuộc cũng nhận được công việc đầu tiên trong đời, cả người Phồn Hoa chìm đắm trong sự vui sướng, bộ dáng như thể không hề tâm đến chuyện xung quanh. Không chỉ thất thần cười khúc khích, nắm chặt bàn tay của người đàn ông trước mặt, ngay cả tiếng còi xe vang dài phía sau lưng, cũng không thể thành công hấp dẫn được lực chú ý của cô.

Ngược lại người đàn ông tên Giang Nam kia, khẽ nghiêng đầu qua, tầm mắt xẹt qua vai Phồn Hoa, nhìn về chiếc xe đang không ngừng bấm còi bên cạnh, "Hình như bạn của cô đang đợi cô."

"Bạn?" Cô giống như con vẹt, dờ dẫm lặp lại câu nói của anh ta.

Một lát sau, mới đột ngột nhớ đến cuộc hẹn với Kiều Cẩm, lập tức lúng túng rút tay về, áy náy cười ngây ngô: "VẬY TÔI VỀ TRƯỚC, NGÀY MAI GẶP LẠI, LÀM PHIÊN ANH RỒI."

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Diêu Lam thường xuyên nhắc tới người bạn thân từ nhỏ Nhan Phồn Hoa của mình trước mặt Kiều Cẩm, mỗi lần miêu tả hình dáng của cô ấy đều thêm vào một câu "Kỳ thực Phồn Hoa rất xinh đẹp, chỉ là không biết cách trang điểm, không biết cách giao tiếp, bằng không dựa vào tính cách của cô ấy, nhất định còn có nhiều bạn hơn em."

Những lời này, khiến cho Kiều Cẩm ngồi trong xe neho mắt, nhanh chóng dò xét cảnh đang diễn ra trước cửa tòa nhà kia, ngón tay xanh xao gõ vài cái lên vô lăng.

Có thật sự xinh đẹp hay không, anh không thể kết luận, nhưng việc không biết cách giao tiếp, Kiều Cẩm có thể phủ quyết hoàn toàn rồi. Một cô gái không biết cách giao tiếp sẽ nắm chặt tay người đàn ông ở trên đường không chịu bỏ ra? Cho dù người đàn ông kia quả thật là có vài phần nhan sắc, cô ta cũng không nhất thiết phải để bộ bản chất háo sắc này ra chứ!

Cuối cùng thậm chí còn phải nhờ người đàn ông kia nhắc nhở, cô mới chú ý tới sự xuất hiện của anh, đôi mắt thế này có phải chênh lệch quá nhiều rồi không?

Kiều Cẩm hừ lạnh một tiếng, nhìn cô chậm rãi bước từng bước một về phía mình, chỉ một đoạn đường ngắn ngủn, thế nhưng cô lại khoa trương đến mức có thể va vào ba người đi đường. Thật vất vả mới đến được xe anh, cô cười cười, khom người gõ tay lên cửa sổ bên cạnh tay lái.

Anh khó hiểu nhíu mày, cô gái cổ mộ này sẽ không ngốc đến nỗi ngay cả cửa xe cũng không biết mở đây chứ?

Chờ Kiều Cẩm hạ kính xe xuống xong, chỉ thấy Phồn Hoa chui đầu vào, tay nắm chiếc áo khoác của anh, "Trả cho anh này, ngại quá, còn phiền anh phải đến đây một chuyến."

"Có ý gì?" Anh hạ tầm mắt, nhìn vào cái áo khoác, lại chậm chạp không giơ tay nhận lấy.

"Hả?" Mặt Phồn Hoa dờ dẫm, không phải anh đến đây để lấy áo khoác sao?

"Lên xe." Kiều Cẩm muốn dùng giọng nói lạnh nhạt để tô điểm cho cơn giận của mình, đáng tiếc, hiệu quả không lớn.

"À, không cần không cần, tôi có thể tự mình về nhà, từ đây đi tàu điện về nhà rất tiện...." Cô xua tay, cuống quýt từ chối, tuy rằng đôi mắt đang mỉm cười, nhưng ý muốn né tránh anh lại hết sức rõ ràng.

"Nhanh lên." Ai có hứng thú muốn biết giao thông ở đây thuận tiện đến mức nào.

Chỉ là một tiếng gầm nhẹ, lại khiến cho Phồn Hoa run lên, bộ dáng sợ hãi, khiến cho sắc mặt đang căng chặt của anh bất giác buông lỏng, thậm chí còn trách cứ bản thân có phải đã quá hung dữ rồi không? Nhưng khi thấy cô nhanh chóng bước vào trong xe, anh liền ý thức được đối với Phồn Hoa thì nên như vậy, càng khách khí thì cô càng ý sủng mà kiêu.

Lặng lẽ nhìn cô thất an toàn, còn khăn trương giờ tay nắm lấy mũi xe, ngồi xe của anh nguy hiểm đến thế sao? Có cần bày ra biểu cảm thấy chết không còn như vậy không? Anh nâng đuôi mày, không vội lái xe, mà hứng thú nghiêng người, muốn làm dịu bầu không khí lại, "Ừm, đôi mắt của cô rất đẹp, sau này đừng đeo kính nữa."

"Thật không?" Được khích lệ thì nên có biểu cảm gì, Phồn Hoa cũng không rõ lắm, trong trí nhớ của cô, ngoại trừ ba mình, Kiều Cẩm là người đầu tiên khen cô xinh đẹp nữ tính, cho dù lời khen đó chỉ nói đến một bộ phận trên mặt.

"Cô đang trốn tôi?" Tính nhẩn nại của anh đã biến mất hoàn toàn, việc cô tránh né mình hoàn toàn không phải do tính cách.

Anh nói như khẳng định, không có ý để cô phản bác, nhưng Phồn Hoa vẫn cố sức lắc đầu, liều chết phủ nhận.

"Vì sao?"

Quả nhiên, từ đầu anh đã không để ý đến câu trả lời của cô, trái lại tiếp tục đặt câu hỏi. Phồn Hoa nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy nên thừa dịp này để nói rõ ra thì tốt hơn: "Anh..... Tôi, tôi hôm qua tôi nghe nói anh đang theo đuổi Lam Lam."

"Cho nên sao? Cô lo mình sẽ yêu tôi?" Về mặt căng thẳng của anh cũng dịu xuống, đáp án này cũng khá dễ nghe, cũng coi như là cho anh mặt mũi, vì thế anh có thể tha thứ cho những hành động lạ thường lúc trước của cô.

"Không, không phải, không phải." Phồn Hoa vội vàng lắc đầu, tâm sự giấu kín bị nói trúng dễ như thế, nhưng cô vẫn cố chết che giấu, thậm chí còn định sẽ chôn chặt chút tình cảm vừa rứt rịch này xuống. "Chưa biết chừng sau này anh sẽ trở thành bạn trai của Lam Lam, đương nhiên chúng ta phải tránh bị hiềm nghi. Ừm. Tuy rằng tôi rất xấu, nhưng mà.... nói thế nào thì cũng là con gái, cho dù Lam Lam không hiểu lắm, những người khác đồn đãi linh tinh thì cũng không tốt."

Về chuyện anh theo đuổi Lam Lam, Kiều Cẩm không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ buồn cười nhìn bộ dáng nói năng lộn xộn của cô gái cổ mộ, bộ dáng ngây ngô này, khiến anh muốn đùa dai trên choker cô: "Nhưng mà trừ cô ra, không ai có thể giúp tôi."

"Hả?" Giúp anh, giúp thế nào, cô có năng lực gì để giúp anh chứ.

"Hai cô không phải là bạn bè rất thân sao? Hẳn cô là người hiểu Diêu Lam nhất, chắc cô ấy cũng rất nghe lời cô đúng không..."

"Anh muốn tôi giúp anh theo đuổi cô ấy sao?" Chuyện này có phải là quá tàn nhẫn rồi hay không, quả thực chẳng khác nào tự tay giúp anh may áo cưới cho người khác.

"Không được sao?" Trong nháy mắt, bộ dáng của anh trở nên đặc biệt điềm đạm đáng yêu, biểu cảm này rõ là "Cô nhẫn tâm bỏ rơi không để ý đến tôi như vậy sao?".

Không được đồng ý! Nhan Phồn Hoa, ngàn vạn lần mày không được đồng ý! Đây là tự gây nghiệt, tự chui đầu vào rọ! Sau này nhất định sẽ rất đau, thậm chí nỗi đau này còn không thể nói ra với người khác. Bây giờ mày phải giải quyết dứt khoát, mặc kệ là sau này anh ta có theo đuổi Lam Lam được hay không, tóm lại cứ giữ khoảng cách với anh ta là được rồi... Một giọng nói không ngừng hét vang trong đầu Phồn Hoa, ngoài mặt có vẻ như lý trí đang chiếm thế thượng phong, nhưng kết quả lại...

"Được rồi, để tôi thử xem." Lời vừa thốt ra, hoàn toàn đi ngược lại với suy tính của cô.

Đương nhiên, đối với Kiều Cẩm mà nói việc theo đuổi Diêu Lam bất quá chỉ là lời nói đùa, thậm chí anh còn đoán rằng Phồn Hoa cũng chỉ thuận miệng nhận lời mà thôi.

Cuộc sống của anh vẫn trôi qua như cũ, tinh thần vẫn suy sụp như trước, thỉnh thoảng cũng gặp dịp thì chơi với mấy cô gái không nhớ nổi tên. Mỗi ngày đi muộn về sớm, ép đến chính mình không còn chút sức nào mới bò về nhà. Căn nhà này đối với anh mà nói, càng giống nhà trọ, hoặc là so với nhà trọ, càng khiến anh ghê tởm muốn né tránh hơn.

Tỷ như hôm nay, anh vẫn ngủ đến chạng vạng mới rời được khỏi giường, quét mắt nhìn người phụ nữ đang trang điểm trong toilet, theo quán tính hỏi: "Mẹ, định ra ngoài à?"

"Ừ." Không nhấn nhá, không dằn dò, bà chỉ nhàn nhạt trả lời.

Kiều Cẩm cau miệng, cho dù là chuyện đã tập mãi thành quen, đôi lúc vẫn sẽ nổi lên chút gợn sóng. Trong ký ức của anh, mẹ thường xuyên đi đêm không về, lúc nhỏ còn để lại vài mẩu giấy tượng trưng, dặn dò anh ăn cơm cho nóng, từ sau khi anh trưởng thành, trình tự này cũng được lược bỏ rồi. Thỉnh thoảng, bà sẽ mang về một vài người đàn ông xa lạ, kêu anh gọi là chú.

Anh thích giật choker đánh mèo, cho rằng sở dĩ cha mẹ anh ly hôn, chính là vì mấy người "chú" này, cho nên phàm là người đàn ông mẹ mang về nhà, bị anh bắt gặp, cho tới bây giờ đều không có kết cục tốt.

Hồi nhỏ, những trò đùa dai được anh xem như phương thức phản kháng không hề có ảnh hưởng nhiều, như thả sâu trên ghế sofa, bỏ muối vào cốc nước; sau đó, anh bắt đầu tìm người đến trực tiếp bao vây đánh hội đồng... Cho tới bây giờ, anh đã không còn hứng thú với đồng đàn ông này nữa, học được cách nhắm mắt làm ngơ.

Suy nghĩ đang phiêu du bị tiếng chuông di động trên sofa phòng khách kéo trở về, anh lại nhìn mẫu thân đại nhân đang chăm chú ngắm nghía chính mình trong gương, hồ hững bước tới bắt điện thoại.

"Kiều Cẩm!"

Anh còn chưa kịp lên tiếng trả lời, cô gái ở đầu kia điện thoại đã mở miệng gọi lớn. Kiều Cẩm nhíu mày, bắt đầu dợ tay che tai mình lại, nhất nhanh đã nhận ra đó là giọng của Diêu Lam, "Sao thế?"

"Anh thành thật khai báo, đến cùng là anh đã cho Phồn Hoa uống thuốc gì? Khiến cho cô ấy như bị trúng tà, em đã cảnh báo anh không được động vào Phồn Hoa rồi mà!"

"Xi, nhìn anh giống người có hứng thú với cô ấy lắm sao?" Anh nhếch miệng, bộ dáng không cho là đúng.

"Vậy cô ấy đang làm gì? Em hỏi cô ấy có thích nghi với công việc không, cô ấy trả lời Kiều Cẩm thật sự không tệ; em hỏi cô ấy có muốn đi ăn cơm không, cô ấy trả lời làm người yêu của Kiều Cẩm nhất định sẽ rất hạnh phúc; Trời ơi, nói chuyện với cô ấy quả thật cả ba câu đều không rời khỏi anh, cô ấy có cần phải thành kính đến thế không, tôn thờ anh như tín ngưỡng!"

"Thật không..." Anh không nấy tập trung, khoe miệng co rút. Anh không hề thấy cô gái cổ mộ kia có chút suy nghĩ không an phận nào đối với anh, mà rất chuyên nghiệp muốn ghép anh cho Diêu Lam, thậm chí còn quảng cáo tăng bốc đến mức đó, tỏ rõ thái độ không muốn dính dáng gì đến anh.

"Em mặc kệ, tóm lại nếu anh muốn theo đuổi cô ấy, em không ngăn cản, nhưng ít ra cũng nên cắt đứt quan hệ với mấy cô ấy không đứng đắn kia đi, nếu anh không bỏ được, thì cách xa Phồn Hoa ra một chút! Xa một chút! Có nghe hay không? Nếu anh dám làm cho cô ấy bị tổn thương, em sẽ xé xác anh!"

Anh không thèm để ý đến lời cảnh báo điên cuồng của Diêu Lam, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Theo đuổi cô ấy? Trừ khi anh có bệnh!

Còn phải đoạn tuyệt quan hệ với tất cả phụ nữ khác mới được theo đuổi? Vậy càng có bệnh!

Còn phải dè dặt cẩn trọng không thể để cô bị tổn thương, bằng không anh sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta xé xác? Bệnh thần kinh!!

Âm thanh náo loạn ngừng lại, nhưng toàn bộ thế giới cũng không vì thế mà trở nên thanh tịnh, bỗng nhiên Kiều Cẩm cảm thấy phiền chán, hoặc giả anh thấy khó chịu khi có người đờm đực che chở tốt như vậy, giống như là toàn bộ hạnh phúc trên thế giới đều dành cho cô. Cho dù thật sự là như thế, thì mắc mớ gì đến anh? Có lý do gì mà yêu cầu anh cũng phải phối hợp.

Kiều Cẩm vươn ngón tay ra, không kiên nhẫn xoa trán, ngồi sững trên ghế sofa, ánh mắt lơ đãng nhìn tròng cuốn sổ nhỏ trên bàn trà. Anh tò mò nhú mày, tin tưởng cuốn sổ tay mang phong cách của công chúa mơ mộng này không nên xuất hiện trong nhà anh.

"Mẹ, đây là cái gì?" Vừa lật xem, anh vừa hỏi người mẹ đang định ra cửa.

"Hả..." Nghe tiếng, mẹ Kiều quay đầu nhìn lại, thành thạo mang giày cao gót, không mấy để tâm trả lời: "Hôm qua có một cô gái tới tìm con, con không có nhà, cô ấy để lại vật này."

Dần dần, sau khi thấy rõ trong cuốn sổ này ghi cái gì, hơi thở của Kiều Cẩm cứng lại, giống như có thứ gì đó nghẹn lại trong cổ.

Nhan Phồn Hoa là một cô gái ngốc, ngốc đến mức khiến Kiều Cẩm không tìm được từ nào để hình dung. Anh không nghĩ tới, cô lại nghiêm túc như vậy, còn viết cả sổ ghi chú? Trong đây quả thật viết rất đầy đủ chi tiết, từ những thứ Diêu Lam yêu thích, cho đến hôn lễ trong mơ, rồi cả tang lễ...

Nhưng Kiều Cẩm lại chỉ chú ý đến nét chữ trong cuốn sổ, người ta thường nói nét chữ nét người. Chữ của cô rất đẹp, từng nét từng nét đều cứng cáp có lực, góc cạnh rõ ràng, vừa mạnh mẽ lại vừa không mất đi nét thanh tú; vì sao cùng là một người lại có thể chênh lệch nhau nhiều đến vậy?

Anh cảm thấy người thực sự bỏ bùa phải là cô gái cổ mộ này mới đúng, xem mấy thứ kia xong anh nhất thời mất luôn hứng thú ra ngoài. Cảm giác yên tĩnh này, khiến cho người ta đột nhiên cảm thấy, có lẽ ngồi ở nhà, không đi đâu, một mình, yên tĩnh, sẽ thú vị hơn.

Nghĩ nghĩ, Kiều Cẩm nhìn di động, những tin nhắn thúc giục anh đến nhanh đã chất đầy hộp thư.

Trong đó phần lớn đều là của mấy người bạn gái anh quen gần đây, anh không thừa hơi sức đi ứng phó, lơ đãng trả lời, lấy cớ đau bụng để thoái thác lời mời.

Không lâu sau, tin nhắn thúc giục anh vẫn bay tới như trước, người gửi tin vẫn là những cô gái kia. Kiều Cẩm nhú mày gạt bỏ một tia hoang mang, dứt khoát gọi điện thoại qua, trong giọng nói còn cố gắng giả bộ ra vẻ yếu ớt. Cũng may đối phương cũng có chút quan tâm, không yêu cầu anh nhất định phải đến, còn dặn dò anh phải nghỉ ngơi cho tốt.

Nghỉ ngơi...

Có lẽ là anh cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, những ngày tháng sống bất cần đời thế này quả thực đã quá mệt mỏi.

Kiều Cẩm duỗi thẳng hai chân, ngửa đầu, yên lặng dựa người vào sofa, không nhớ rõ mình đã lơ đãng bao lâu, đến khi lấy lại tinh thần, mới phát hiện mẹ đã đi, cửa ngoài còn chưa đóng, có lẽ cho rằng chẳng mấy chốc anh cũng sẽ ra cửa. Sắc trời ngoài cửa sổ dần tối xuống, ánh đèn rực rỡ tô điểm cho bóng đêm lộng lẫy.

Anh đứng dậy, một tay tựa vào cửa sổ sát đất, quan sát cảnh đêm.

Trong trí nhớ cũng từng có một cô nhóc cứ như vậy mà chui vào lòng anh, cùng anh thưởng thức phong cảnh thế này, dường như còn nói đây là hạnh phúc mà cô muốn. Mà lúc này đây, anh đã từng dẫn vô số cô gái về nhà, nhưng không một ai nguyện ý yên tĩnh ở bên anh như thế. Nâng mắt, anh buồn cười lắc đầu đuổi đi những suy nghĩ làm rối loạn tâm tư, ánh mắt lơ đãng vừa chuyển, xuyên qua ánh sáng của ngọn đèn đường áp chặt vào bóng người ở

cửa ra vào....

Nhan Phồn Hoa?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đôi mắt Kiều Cẩm dần mở lớn, hoài nghi có phải mình đang gặp ảo giác hay không, nhưng từ khi nào thì ảo giác của anh lại thiếu dinh dưỡng như vậy, cư nhiên lại xuất hiện cô gái cổ mộ này. Cô nghiêng người dựa vào cửa nhà anh, bộ dáng vẫn rụt rè như cũ, lộ đầu ra nhìn, muốn bước vào, lại không dám nhắc chân.

Anh xoay người, tầm mắt vừa vịn đánh giá bộ dạng rụt rè của cô. Rất nhanh, Kiều Cẩm liền phủ quyết ý tưởng vừa rồi, ngược lại cảm thấy ngạc nhiên: "Cô tới đây làm gì?"

Nhan Phồn Hoa có được địa chỉ nhà anh cũng không có gì kỳ quái, hẳn là đã hỏi Diêu Lam, bằng không hôm qua cô cũng không có cách nào đưa quyển sổ tới; nhưng vấn đề là cô gái có cá tính ngoan ngoãn giống cô, hẳn sẽ không ra khỏi cửa vào ban đêm mới đúng chứ, chẳng lẽ cô định tự mình đến để xác nhận xem anh đã nhận được quyển sổ kia chưa?

"Tôi, tôi.... Tôi..." Cô há miệng thờ dốc, đứng ở cửa không nói gì, cũng không nhúc nhích, nói chuyện ấp a ấp úng, hai tay không ngừng vò áo khoác, nhìn ra được cô đang rất khấn trương. Một lát sau, Phồn Hoa dứt khoát mím môi, lấy trong túi ra một hộp thuốc: "Cho anh này."

"Cái gì vậy?" Anh khó hiểu nhíu mày, tới gần cô, hai tay nhét trong túi quần, cũng không có ý mời cô vào nhà, chỉ cúi mắt đánh giá vật trong tay cô.

"Không phải anh bị đau bụng sao? Thuốc này rất tốt, tôi thường uống, tác dụng phụ cũng không lớn." Cuối cùng cô cũng nói ra được một câu hoàn chỉnh.

"....." Lần đầu tiên, Kiều Cẩm được ném thử mùi vị á khẩu không biết nói gì trước mặt một cô gái.

Đáng lẽ anh phải thắc mắc rất nhiều chuyện, ví dụ như sao cô biết được? Lại xuất phát từ nguyên nhân gì mà đi xa như thế chỉ để đưa thuốc cho anh? Nhưng kết quả, trong đầu Kiều Cẩm lại trống rỗng, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm đang chảy qua tim, không ngừng quấy nhiễu, khiến anh trở nên rối loạn thất thường.

"Tôi nhận được tin nhắn của anh, hẳn là gửi sai. Nhưng tôi nghe Lam Lam nói, mẹ anh thường xuyên vắng nhà, sợ là anh gặp chuyện không may, cho nên tới đây xem xem. Anh không sao thì tốt rồi, nhớ phải uống thuốc nha, nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước....."

"Tôi tiễn cô." Khó khăn lắm anh mới tỉnh lại được, nhưng lời nói thốt ra vẫn còn chút rối loạn. Kiều Cẩm tin chắc rằng đây không phải là tình yêu nam nữ, chỉ do bị sự ôn nhu chăm sóc của cô đánh trúng, đã từ lâu rồi anh không được cảm nhận mùi vị được người khác chăm sóc thế này, cho nên mới trở tay không kịp như thế.

"Không cần không cần, tôi cũng thường đau bụng, biết rằng lúc đau bụng là khó chịu nhất, ngồi không được đứng không xong, đến nhúc nhích cũng không muốn, tự tôi về là được rồi." Khuôn mặt Phồn Hoa nở nụ cười nhẹ nhàng, mỗi lần nói ra lời cự tuyệt đều nói rất lưu loát. Cô vốn là lo lắng cho anh nên mới đến, đương nhiên là không muốn chuốt thêm phiền toái cho anh.

"Ừ, vậy cô cẩn thận một chút." Anh không giữ lại, hoặc giả có chút sợ hãi khi đối mặt với cô.

Tơ mắt nhìn cô tươi cười như hoa, xem như không có việc gì mà xoay người rời đi, lúc này Kiều Cẩm mới phát hiện cửa thang máy luôn bị cô dùng vật gì đó để ngăn lại, thoạt nhìn tựa như cô cũng không định ở lâu, thật sự chỉ là đưa thuốc rồi rời đi. Mãi đến khi cánh cửa thang máy khép lại, cô vẫn còn dằn dò anh nhớ uống thuốc.

Một chút cảm râm, một chút thân thiết, Kiều Cẩm không thể phủ nhận, sự cảm râm và thân thiết này chính là đòn trí mạng đối với đàn ông. Nó đủ để khiến cho một cô gái không tính là xinh đẹp, trong phút chốc như được hào quang bao phủ.

Anh sững sờ đóng cửa lại, không gian tĩnh mịch xung quanh khiến anh hơi phiền, thậm chí còn có chút chờ mong có thể nghe được giọng nói của cô ở đâu đó. Bất tri bất giác, Kiều Cẩm hoảng hốt đi đến cửa sổ, không bao lâu bóng dáng của Nhan Phồn Hoa đã đập vào mắt anh. Tuy rằng đang ở lầu 8, nhưng hình ảnh dưới lầu vẫn phản chiếu vào mắt anh rất rõ ràng.

Cô không tới một mình? Có một chiếc xe đang đợi cô?

Người đàn ông trong xe ga lăng bước xuống, giúp cô mở cửa xe, dường như hai người còn nói gì đó với nhau. Khuôn mặt đó, Kiều Cẩm không nhìn rõ; nhưng bóng dáng kia anh vẫn còn nhớ. Chính là người đàn ông cô gặp trong lần đi đến công ty phỏng vấn, cô cầm chặt tay người ta không chịu buông.

Đèn đuôi xe vừa sáng, Kiều Cẩm giống như bị mê hoặc, theo phản xạ lấy điện thoại di động ra, bấm số của cô, cái số mà từ lúc anh lưu tới giờ chưa bao giờ gọi điện đến. Cuộc gọi vừa được kết nối, Phồn Hoa chưa kịp mở miệng, anh đã giành trước ra lệnh: "Tôi không thoải mái, đi lên đây giúp tôi."

Trong lúc nói chuyện, tầm mắt của anh vẫn luôn trôi chảy một màn dưới lầu.

Kiều Cẩm không nói dối, anh thật sự thất không thoải mái, nghĩ đến việc cô mang theo khuôn mặt tươi cười lúc này ngồi trên xe người đàn ông khác, dạ dày thật sự bắt đầu đau âm ỉ.

Không thoải mái? Vừa rồi nhìn anh còn rất tốt mà. thậm chí Phồn Hoa còn bắt đầu hoài nghi, tin nhắn gửi sai kia, chỉ là do anh không muốn ra ngoài nên tìm đại một cái cớ mà thôi, chắc cũng chỉ có mình cô ngốc nghếch đi tin.

"Sao thế?" Giang Nam ở bên cạnh thấy cô cầm di động ngăn người, cũng không vội lái xe, nhẹ giọng dò hỏi.

"... .." Cô quay đầu, mờ mịt mở to mắt, tuy rằng vẫn thấy hoài nghi, nhưng trong tiềm thức đã ra quyết định: "Anh về trước đi, hình như anh tôi thấy không khỏe, tôi lên đó xem anh ấy thế nào."

Anh, không sai, đối mặt với Giang Nam, Phồn Hoa chỉ có thể nói dối rằng Kiều Cẩm là anh họ của cô.

Hai ngày trước, cô mới chính thức gặp mặt Giang Nam, lúc đó cô đeo kính sát tròng, có thể nhìn rõ diện mạo của anh. Khí chất của anh không khác mấy trong tưởng tượng của cô, nho nhã, ấm áp; diện mạo... đẹp trai hơn nhiều so với bức phác họa trong đầu Phồn Hoa, áo sơ mi đen với quần tây xám, đó là bộ trang phục của anh trong lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, có chút giống với Kiều Cẩm, nhưng khí chất của hai người thì lại khác nhau một trời một vực. Kiểu tóc được chăm chút rất cẩn thận, tỉ mỉ, bờ môi góc cạnh rõ ràng luôn ẩn chứa một nụ cười yếu ớt, khiến cho người ta cảm thấy bình tâm.

Giang Nam lớn hơn cô tám tuổi, rất quan tâm cô, thân là quản lý công ty chụp ảnh cưới, lại không hề kiêu ngạo. Từ miệng anh ấy, Phồn Hoa mới biết anh ấy có chút qua lại làm ăn với ba cô, xem như là quen biết.

Cho nên nếu để Giang Nam biết người trên lầu kia là Kiều Cẩm, rất có khả năng ba mẹ cô cũng sẽ biết, nghĩ đến lời cảnh cáo của mẹ cô, Phồn Hoa vẫn cảm thấy nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện.

"Muốn anh lên đó với em không?" Giang Nam nghĩ nghĩ rồi hỏi. Tính cách của cô nhút nhát như thế, nếu về nhà một mình quá muộn, luôn khiến người ta thấy không an tâm.

"Không cần, em có thể tự xử lý." Cô mỉm cười, dùng sức gật đầu, cho rằng như vậy mới có thể thuyết phục người khác tin cô có năng lực ứng phó với mọi tình huống xảy ra đột ngột.

Giang Nam có chút tiến thoái lưỡng nan, anh đang có việc gấp; nhưng nghĩ đến việc chú Nhan luôn nhờ vả anh chăm sóc tốt cho Phồn Hoa, lại cảm thấy do dự.

"Yên tâm đi, không phải anh đã nói em cũng nên học cách tự lập hay sao."

"Ừ, nếu có chuyện gì thì gọi điện cho anh." Sau khi nghe cô nói lời này, Giang Nam nhẹ nhàng thở ra. Không thể không nói, Phồn Hoa là một cô gái rất khéo léo. Là bởi vì cô muốn học cách tự lập, cho nên dù anh có bỏ lại cô một mình giữa đê khuya, đi hẹn hò với bạn gái, cũng sẽ không cảm thấy áy náy.

Cũng bởi vì cô không có tính cách tiểu thư, bất cứ chuyện gì cũng không từ chối, lúc làm việc lại rất nhanh nhẹn, chịu một chịu nhọc cái gì cũng chịu làm. Bởi vậy đối với Giang Nam mà nói, quan tâm cô cũng không chỉ vì lời nhờ vả của chú Nhan, mà theo bản năng anh đã xem cô như em gái, cảm thấy hết thấy đều là chuyện đương nhiên.

Sau khi không ngừng dặn dò cô đừng về quá trễ, Giang Nam mới yên tâm phóng xe rời đi. Xuyên qua kính chiếu hậu, thấy cô vẫn lễ phép đứng yên tại chỗ, nhìn theo anh, mãi đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn rời khỏi phạm vi của kính chiếu hậu, Giang Nam mới không nhịn được mà cong khóe miệng lên, cười khẽ, âm thầm bội phục cô được dạy dỗ thật tốt.

"Anh..." Phồn Hoa nổi lên dừng khí muốn hỏi xem đến cùng là anh đang muốn làm gì? Rõ ràng là không có việc gì, sao lại giả bộ sinh bệnh?

"Em gái." Cánh môi anh giật giật, nhẹ nhàng nhả ra hai chữ.

Hai từ không đầu không cuối, khiến Phồn Hoa không thể hiểu nổi ý tứ của anh, "Cái gì?"

"Có qua có lại thôi, cô đã gọi tôi là anh, đương nhiên tôi không thể để một mình cô tự nguyện." Kiều Cẩm nhướn đuôi mày, ánh mắt dừng trên di động của cô, ý bảo cô cuộc gọi vừa này vẫn chưa ngắt, trùng hợp anh nghe thấy cô giới thiệu anh với người đàn ông khác thế nào.

Phồn Hoa cúi đầu nhìn điện thoại, hồi lâu mới hiểu được ý của anh là gì, lập tức cười đến vô cùng xấu hổ: "Chuyện đó... ..Tôi chỉ cảm thấy giới thiệu như thế có thể tránh được một chút phiền toái...."

"Không sao, làm anh em cũng không tệ." Anh dùng giọng điệu lười nhác ngắt lời cô, sợ cô quá mức thành thật, cuối cùng sẽ một năm một mười bực tức nói rằng làm như vậy là để người đàn ông kia không hiểu lầm. So với như vậy, không bằng tự tạo cho mình một bậc thang.

Nhưng lời này rơi vào tai Phồn Hoa lại trở thành ý khác, cô hé miệng, nói không ra lời. Cho rằng đây là một lời ám chỉ, anh sẽ không có hứng thú với cô,

cho dù đôi lúc có vẻ mặt ôn hòa, cũng chỉ là khái niệm anh em. Anh em? Quan hệ của bọn họ liền được xác định qua loa như thế, cô không còn đường sống để phản bác, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng. Cho nên, sau này cô sẽ dùng danh hiệu "em gái" để xuất hiện bên cạnh anh, còn phải có nhiệm vụ giúp anh theo đuổi con gái?

"Còn chờ người ra đó làm gì, vào đi." Thấy cô lặng đi không nói gì, dường như muốn bám rễ trước cửa nhà anh, Kiều Cẩm không có hứng thú đứng nói chuyện với cô như thế đến hừng đông, tầm mắt nghiêng nghiêng, anh tức giận nói.

"Đột nhiên tôi nhớ mình còn có việc....." Phồn Hoa rồi rầm tìm có, hồn nhiên cho rằng làm vậy có thể lấy lệ tránh được Kiều Cẩm, có thể mau chóng rời khỏi, tránh việc cảm thấy xấu hổ, cũng tránh khỏi sau này sẽ phải đau khổ.

Thoạt nhìn anh không hề giống một người cần người khác giúp đỡ, vậy cô cũng không cần thiết phải ở lại nữa.

Chỉ tiếc còn chưa nói xong, Kiều Cẩm đã ngang ngược kéo cô vào trong, dùng sức đóng cửa phòng. Hai người, chen chúc trước cánh cửa nho nhỏ, không khí như không đủ dùng, anh cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, dần dần ý thức được hành vi của mình khó hiểu đến mức nào.

Cuối cùng, Kiều Cẩm đột nhiên nhớ tới hẳn là anh phải yếu ớt mới đúng, là một bệnh nhân mới đúng, "Đầu anh đau quá, không còn sức để nhúc nhích, vào bếp rót giúp anh ly nước đi, anh muốn uống nước."

"Không phải anh đau bụng sao?"

Ở đâu ra nhiều lời vô nghĩa như thế chứ, không cam lòng ở cùng anh như thế sao? Không dấu vết trừng mắt nhìn vào mắt cô, anh tiếp tục gật đầu nhập vai, ra sức dùng bộ dáng một bệnh nhân nên có để giải thích: "Ừm, là đau bụng, đau đến mức lan đến trên đầu, hiện giờ cả người đều đau, nhúc nhích một chút là đau."

Có nghiêm trọng như vậy không, vừa rồi lúc kéo cô vào rõ ràng còn rất có lực. Tuy rằng trong lòng hoài nghi, nhưng Phồn Hoa vẫn không thể không chế được bước chân của mình, bất tri bất giác chạy về phía nhà bếp.

Vậy mà người đàn ông nhúc nhích một chút là đau ở phía sau còn được voi đòi tiên cố ý bỏ sung thêm một câu: "Đúng rồi, tôi còn chưa ăn cơm tối, cô biết nấu cơm không?"

Tiếng hét của anh thật sự rất lớn, dựa theo kinh nghiệm sống của Phồn Hoa, để có thể hét lớn như vậy, tất phải động đến không ít cơ trên mặt, anh không đau sao?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Đây là cái gì?" Anh thò đầu, tò mò nghiên cứu thứ cô đặt trên bàn. Nếu dùng sắc, hương, vị để đánh giá một món ăn, thì chỉ cần nhìn thôi cũng đã cho món này được tám mươi điểm rồi. Màu sắc món ăn rất bắt mắt, có đỏ có vàng, mùi hương cũng rất thơm, chỉ còn duy nhất mùi vị là chưa kết luận được mà thôi.

"Com chiên trứng. Nhà anh chả giống nhà chút nào, trong tủ lạnh chỉ có trứng và com nguội, khó trách anh lại bị đau bụng. Tôi thấy còn mấy gói sốt cà chua của KFC, cho nên nấu món này. Ăn tạm một chút đi, lần sau nếu có cơ hội tôi sẽ nấu cho anh món ngon hơn." Vừa mới dứt lời, Phồn Hoa đã hoàn toàn lĩnh hội cái gọi là "nói nhiều tất sai", lập tức ngậm miệng lại.

Lần sau.... Tốt nhất không nên có lần sau. Vốn là chút tâm tư nhỏ không nên có này vừa rục rịch còn có thể giấu được, diệt được, nếu có thêm cơ hội ở chung, cô sợ sẽ có một ngày mình không thể không chế nổi.

Thấy cô bỗng nhiên không lên tiếng, có chút chột dạ nhếch môi, cúi đầu, khóe môi Kiều Cẩm cong lên, nhạy cảm bắt được trọng điểm trong câu nói hờ vừa rồi của cô. Mang theo suy nghĩ muốn giờ trò, anh cố ý phóng đại câu nói tầm thường vừa rồi: "Nói lời giữ lời, tôi sẽ bảo quản dạ dày thật tốt, chờ lần sau cô đến hầu hạ."

"Ha ha, nói sau đi." Cô gượng cười, nói một câu có lệ. Kéo cái ghế phía đối diện anh ra, ngồi xuống, muốn dùng động tác ăn cơm để giải tỏa về xấu hổ.

Sau khi thưởng thức đáng về đà điệu của Phồn Hoa một lát, Kiều Cẩm mới dần ý thức được cô đang làm gì. Theo bản năng anh ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, đã gần chín giờ, cô còn chưa ăn cơm? Đôi tròng mắt đen của anh trầm xuống, không hề báo trước hỏi: "Chẳng lẽ anh ta không đưa cô đi ăn tối sao?"

"Hả? Ai?" Phồn Hoa mờ mịt nháy mắt, không rõ ý tứ trong câu nói của anh.

"Người đàn ông vừa nãy chờ cô dưới lầu đó." Anh híp mắt, khóe miệng lộ ra vẻ khó chịu.

"À, người anh nói là Giang Nam. Hôm nay tăng ca thôi, chúng tôi vừa tan ca, vốn định đi ăn cơm, trùng hợp nhận được tin nhắn của anh, tôi sợ anh có chuyện...."

"Công việc hiện giờ của cô rất bận sao?" Anh phát hiện bản thân mình sao lại kỳ quái đến vậy, nghe cô dùng giọng điệu tự nhiên như thế để nhắc đến việc quan tâm anh, đáy lòng bỗng thấy ngọt ngào; nhưng anh lại có chút e ngại với cảm giác này, sợ sẽ quen dần với sự tồn tại của cô, ý lại vào sự quan tâm của cô, chẳng bằng làm bộ xem như không nghe thấy gì, lên tiếng ngắt lời trước.

"Kỳ thực thì cũng khá tốt, chỉ là có rất nhiều việc tôi vẫn chưa hiểu, cho nên ngày nào cũng phải tăng ca, còn làm liên lụy Giang Nam phải ở lại dạy tôi." Cô chép chép miệng, bắt lặc với tư chất ngu dốt của chính mình.

"Không phải hai người đang quen nhau đấy chứ?" Kiều Cẩm thất vọng, trăm phương nghìn kế muốn né tránh cảm giác run sợ, thế như chính anh lại không không chê được mà kéo đề tài đó trở lại. Anh không muốn nhìn, cũng không nhìn được, sâu trong tiềm thức không hề muốn cô đối xử bình đẳng, bày ra bộ dạng dụ dỗ với tất cả mọi người.

"Hả! Sao có thể chứ?" Nghe thế, Phồn Hoa bật cười.

"Ừm, tôi chỉ muốn nói có người thích cô thì đã không tệ rồi, đừng yêu cầu quá cao." Anh hoảng loạn nói ra một câu để che giấu vẻ xấu hổ của mình, không chút ý thức được trong lời nói này ẩn chứa bao nhiêu ý tứ. Nhưng rất nhanh, anh lại nghĩ tới Phồn Hoa tính tình rất tốt, ngoan ngoãn nghe lời, lại không nhìn được mà bổ sung thêm một câu: "Cũng đừng xem mọi thứ đều là đồ ăn, tôi có thể giúp cô xét duyệt. Ừ, đúng, qua được cửa của tôi thì cô có thể gạt đầu."

"Tôi..." Đôi mày cô nhíu chặt lại, muốn nói anh không cần phải gấp gáp đẩy cô đi như thế, cô rất thức thời rất biết điều, sẽ không quán quýt lấy anh.

Nhưng mà suy nghĩ vừa nảy ra, đã bị Kiều Cẩm đánh gãy. Anh không muốn để lại cho cô đường sống mà cự tuyệt: "Sợ làm phiền tôi? Không sao, tôi là anh cô, nên làm, tránh nhiệm mà."

"Được." Phồn Hoa nói không lại, dứt khoát thuận theo anh, dù sao dựa vào diện mạo của cô, sẽ có bao nhiêu đàn ông muốn theo đuổi chứ.

Được?! Cô lại có thể đồng ý dễ như thế. Nhìn anh bộ giống người giỏi việc làm mai, bắt cầu cho người khác lắm hay sao? Hơi thở Kiều Cẩm vững vàng, đôi mắt sâu khóa chặt trên người cô, trên mặt cô luôn có nụ cười chói mắt vạn năm không đổi, như là cho dù có người phun nước bọt vào khuôn mặt này, cô vẫn có thể gắng chịu nhục mà cười như thế. Lại không phải là nụ cười dối trá có lệ, nụ cười của cô rất ấm rất ngọt, lúm đồng tiền như ẩn như hiện hai bên gò má ửng đỏ, gương mặt giống như quả táo ngọt ngào khiến cho người ta muốn cắn một cái; nhất là đôi mắt sáng bức người kia, thật sáng, trong suốt, giống như con suối bắt ngang giữa rừng núi, khiến cho mọi người yêu thích.

Khoảnh khắc Kiều Cẩm xuất thần, mới phát hiện hôm nay nhìn cô không giống thường ngày: "Còn nói hai người không quen nhau! Mắt kính của cô đâu?"

"Chuyện này và mắt kính thì có liên quan gì?" Logic kỳ quái, khiến cô không thể theo kịp, đến cùng là anh đang nghĩ cái gì.

"Phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu. Nếu cô không yêu đương, sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện tháo cặp kính chướng mắt đó xuống?" Câu hỏi của anh rõ ràng mạch lạc, đúng lý hợp tình, như là nắm rõ lòng dạ đàn bà trong lòng bàn tay.

"Không phải anh nói mắt tôi rất đẹp, không đeo kính thì tốt hơn sao?" Cô ngẩng đầu, lời nói chưa qua đại não đã thốt ra miệng, đến khi biết mình lỡ lời, cũng chỉ có thể để mặc sự ngượng ngùng to đỏ gò má. Là "phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu" không sai, nhưng "người mình yêu" này lại không phải là Giang Nam, mà là anh. Có ý nghĩ nông nổi thay kính sát trùng, cũng bởi vì một câu nói vô tâm "Mắt của cô rất đẹp, sau này đừng đeo kính nữa." của anh. Đương nhiên, những lời này cô không thể nói ra, đành phải miễn cưỡng nở một nụ cười, làm bộ tự nhiên nói: "Tôi nghĩ dù sao cũng đã đi làm, thường xuyên gặp khách, vẫn phải chú ý hình tượng, không thể giống như trước kia khi ở nhà dù có tóc tai rồi bù cũng không ai ý kiến. Như thế không tốt sao?"

"Cũng không tệ, đôi kiểu tóc thì càng tốt." Anh dần thu hồi lý trí, khách quan đánh giá cô một lát, tự đưa ra một ý kiến xem như đứng trọng tâm.

"Thật sao? Trùng hợp ngày mai Lam Lam tới đón tôi tan sở, vậy tôi kêu cô ấy dẫn tôi đi cắt tóc, mắt thẩm mỹ của cô ấy từ trước tới giờ luôn rất tốt." Hình như anh không nghĩ ngợi? Cô cũng thờ ơ ra một hồi, có chút không quen sờ lên sống mũi đã không còn gọng kính.

"Đón cô tan sở?" Mối mong của anh hé mở, không chú ý tới nụ cười đang dần nổi lên nơi khóe miệng, chỉ chuyên chú nghiền ngẫm bốn chữ này, cảm thấy nghe qua thật ấm áp: "Mấy giờ tan sở, tôi đến đón cô, buổi tối cùng nhau đi ăn."

"... Được, được thôi, bây giờ đi." Nụ cười của cô cứng lại một lát, cho rằng Kiều Cẩm chỉ muốn nắm bắt cơ hội để được ở cùng với Diêu Lam, xem cô như cái cớ, chẳng phải là chuyện bình thường lắm sao? Cô nghĩ, loại nhắc nhở tàn nhẫn thế này cũng tốt, không có loại thuốc mạnh này thì căn bệnh yêu đơn phương sao có thể tốt lên được?

Anh tự an ủi chính mình, có lẽ là do bản năng con người, bụng no thì nghĩ đến XX?

Đưa cô về nhà sớm một chút cũng tốt, tránh để anh ăn chay lâu ngày, khẩu vị cũng ngày càng kỳ quái.

Trong lòng thật nghĩ như vậy, nhưng Kiều Cẩm không biết rốt cuộc xuất phát từ nguyên nhân nào, lại không muốn lái xe, đột nhiên nổi hứng kéo cô đi bộ về nhà.

Lúc đi ngang qua phố ăn vặt, còn hào hứng dắt cô đi dạo.

Thấy cô đứng trước một sạp bán móc treo di động, nhìn một sợi dây yêu thích mà cảm thán không thôi: "Aiz, anh xem này, đứa bé này thật giống tôi."

Quả thật rất giống, khuôn mặt tàn nhang, còn đeo một cái kính to, kiểu tóc giống cây lau nhà, thật xấu! Anh lại cảm thấy... Đáng yêu?!

"Cô thích?" Anh thốt ra.

"Tạm tạm, không hợp với di động của tôi lắm."

Anh nhủ mầy, tò mò không biết từ khi nào thì cô cũng biết đến chuyện phối đồ rồi? Không để ý đến lời cự tuyệt của cô, Kiều Cẩm vô cùng hào hứng chơi trò nặc cả với ông chủ. Cuối cùng vẫn là bỏ nặc sự khước từ mà đưa sợi dây đó cho cô, còn buộc cô phải lập tức treo vào.

Thấy cô cuối cùng cũng chịu đeo vào còn lắc lắc chiếc di động, cười hi hi nói: "Woa, thì ra là cũng hợp nhỉ? Đáng yêu không?"

"Ừ." Anh sững sốt vài giây, cười nhạt đáp ứng.

"Ha ha, tôi cũng cảm thấy thật đáng yêu, cho anh này." Nói xong, cô đem cái móc khóa được tháo ra lúc nãy nhét vào tay anh, trong lòng còn tràn đầy vui mừng mà khều nhẹ cô nhóc xấu xí kia.

Kiều Cẩm quét mắt nhìn cái móc khóa vừa bị tháo ra trong tay, liếc mắt một cái đã nhận ra đó là Tiffany. Đồ ngọc này, dùng Tiffany để đổi một cô nhóc xấu xí, có cần phải vui vẻ như thế không? Bên cạnh anh rất ít khi có những cô gái như thế, chỉ một cái móc khóa, cũng có thể khiến cô cười giống như nhận được một cái nhẫn kim cương. Nhìn bộ dáng vui vẻ của Phồn Hoa, anh theo bản năng muốn nắm tay cô.

Kiều Cẩm đã từng hôn không ít cô gái, cho dù là mùi vị gần bó như môi với răng, cũng chưa từng khiến anh mất tự nhiên như lúc này. Nâng tay lên nhưng lại thật lâu không bỏ xuống được, cúi mắt dò xét những ngón tay thon dài của cô, bỗng nhiên anh thấy đỏ mặt. Ngay cả anh cũng không nhận được mà cười nhạo chính mình..... Xì, chỉ là một cái nắm tay đơn giản mà thôi, có gì phải băn khoăn cơ chứ? Cho dù cô tránh né cự tuyệt, anh cũng có thể ngang ngược không nói lý lẽ nhanh chóng nắm lấy được mà.

Sau khi hạ quyết tâm, rốt cuộc anh cũng đủ tự tin, chuẩn xác nhét bàn tay hơi lạnh của cô vào lòng bàn tay mình.

"Anh....." Như anh dự đoán, cô lui về phía sau, theo phản xạ muốn né tránh.

Anh nắm chặt tay cô, không cho cô cơ hội, lại còn giả bộ xem như không có việc gì, tự tìm cho mình một cái cớ không chê vào đâu được, "Phải qua đường."

"Ừm, nhưng mà...." Nghe vậy, cô ngẩng đầu nhìn ngả tư trước mặt, hai bên đường vắng tanh không một bóng xe, đèn xanh đang phát sáng chói mắt. Băng qua con đường này khó lắm sao? Có cần phải dắt tay như học sinh tiểu học để đảm bảo an toàn hay không?

"Em gái à, cô nói anh trai nắm tay dắt em gái qua đường thì có gì không đúng?" Anh vừa nói, vừa đạp chân lên vạch đường dành cho người đi bộ, bước chân vô cùng chậm chạp.

"....." Là vì vậy sao? Chỉ là anh trai chăm sóc em gái mà thôi?

"Cô vì tôi nên mới về trễ như thế, đương nhiên tôi không thể để cô gặp chuyện không may."

"A....." Cô cúi đầu, nhìn xuống dưới chân, những vạch trắng xám đan xen trên lối đi khiến cô hoa mắt, vừa hợp ý lại đặc biệt trong trẻo. Quả nhiên, là do cô nghĩ nhiều, bảo thủ đến mức gần như buồn cười. Dắt tay mà thôi, với anh mà nói thì có thể đại biểu cho cái gì cơ chứ.

Phồn Hoa vẫn mãi hoảng hốt nên không hề phát hiện, bọn họ đã đi qua giao lộ, nhưng tay của anh vẫn chưa hề nói ra, cuối cùng thậm chí còn trực tiếp kéo tay cô nhét vào túi áo của anh.

Chỉ là một động tác rất nhỏ, Kiều Cẩm cũng phải kiềm chế nhịp tim đập mất tần suất của mình, nghĩ rằng có phải cứ đem cô giấu đi như thế, ngoại trừ anh ra sẽ không còn ai phát hiện ra được điểm tốt của cô?

Đường xa thế nào cũng có tận cùng, bất chợt, Phồn Hoa dừng bước, ngửa đầu nhìn khu biệt thự cách đó không xa, mỉm cười xoay người: "Đưa đến đây là được rồi, làm phiền anh quá."

Anh giống bị phóng, hoảng loạn bỏ tay cô ra, ánh mắt xẹt qua con đường mòn tối đen phía trước: "Tiền phạt phải tiền đến Tây Thiên, trễ thế này, con đường kia cũng rất dài, vẫn nên để tôi đưa đến tận cửa thì tốt hơn."

"Không cần không cần!" Cô lập tức cự tuyệt, vẻ mặt rất khẩn trương, khẩn trương đến mức không hề chú ý tới việc mãi đến vừa rồi bàn tay của mình vẫn luôn bị người đàn ông trước mặt nắm chặt: "Đừng..... An ninh ở đây rất tốt, mỗi tối đều có rất nhiều bảo an tuần tra, không sao đâu, anh mau trở về đi."

"Tùy cô." Con người của anh chợt lạnh, vẻ mặt lạnh lùng, quăng lại một câu, xoay người rời đi.

Đối với hành vi một lần nữa bài xích không để anh đến gần phạm vi nhà mình của cô, Kiều Cẩm xem như là vì kiêu ngạo. Nói cho cùng thì cũng là thiên kim nhà giàu, cho dù là tính cách có hiền lành thế nào, thì tính kiêu ngạo từ tận xương vẫn không mất đi. Là vì cảm thấy anh không xứng sao? Anh dùng

bước, lấy cái móc khóa nằm yên trong túi ra....

Nhìn một lát, lại tràn ra một nụ cười tự giễu đầy lạnh lùng. Cũng đúng thôi, hàng mặc cả trên vỉa hè sao có thể so với đá quý chân trâu?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ai có thể nghĩ tới một người không bao giờ có chủ kiến như Phồn Hoa cũng sẽ có lúc quyết tuyệt không chút lưu tình, không phải đã hứa sẽ giúp anh rồi sao, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho thật tốt, ngay đến đi động cũng tất luôn. Lại nhìn về phía Diêu Lam đang ngờ ngàng ngồi đối diện anh, không khỏi cười lạnh trong lòng, có phải nên cảm ơn Phồn Hoa hay không, cảm ơn cô có ý tạo cơ hội cho hai người?!

"Rốt cuộc là anh đã làm gì với Phồn Hoa? Cô ấy không giống loại người lơ hện mà không nói tiếng nào. A..." Nói được một nửa, Diêu Lam đặt cốc nước trong tay xuống, bỗng nhiên không khống chế được, hét lớn. Cảm giác được ánh mắt tò mò của những người xung quanh trong nhà hàng, cô mới đi dóm lè lưỡi, bốt phóng túng lại: "Chắc sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu chứ?"

"Tốt nhất là thế." Bốn chữ không chút liên quan từ trong miệng Kiều Cẩm bay ra, mang theo thái độ bàng quang. Ngón tay thon dài đặt lên lưng dao, hờ hững cắt bít tết, chậm rãi đưa vào miệng.

Có lẽ do thấy được động tác cắn nuốt bít tết đầy cảm phần của anh, Diêu Lam ngồi bên cạnh thức thoi im miệng, đánh giá anh một lát, cảm thấy phải đặt sự an toàn của Phồn Hoa lên trên mọi thứ, hùng dũng chất vấn: "Tạm thời cho em chuyển đề tài một chút, không phải là anh đã ăn sạch cô ấy, rồi không chịu trách nhiệm đâu chứ?"

"Nắm tay cũng cần chịu trách nhiệm sao?" Anh nhú mày hỏi lại, vẫn cái vẻ không liên quan đến tôi như trước. Cô ta cũng đã rộng lượng đến vậy, anh còn phải để ý làm gì.

"Anh anh anh anh! Sao anh lại nắm tay cô ấy!" Diêu Lam lại luống cuống thêm lần nữa, kích động đến mức nói năng lộn xộn.

"Khẩn trương cái gì? Sẽ mang thai sao?" Xi, không phải chỉ là nắm tay thôi sao? Tốt xấu gì cô ta cũng đã là người trưởng thành, nếu không thích thì có thể từ chối, nhưng rõ ràng là cô thuận theo, thậm chí còn cảm thấy rất hợp lẽ!

"Ừm, cũng đúng, sẽ không mang thai. Không đúng, Phồn Hoa cũng không phải là chưa từng nắm tay đàn ông, sao lại trốn tránh anh chứ, nghiêm trọng nhất chính là cô ấy còn tròn cả em!"

"Đình."

Tiếng dao chạm vào bàn ăn vang lên, trong trẻo nhưng không dễ nghe, ít nhất thì, ngay lúc này đây, Diêu Lam cảm thấy đó là tín hiệu của nguy hiểm.

"Ai nắm tay cô ấy? Cái tên Hứa Tổ lần trước sao?" Anh rất kinh ngạc sao mình lại có thể nhớ rõ tên của kẻ cặn bã kia đến vậy.

"Đúng đó, dù gì hắn cũng là mối tình đầu của Phồn Hoa mà...." Lúc nói đến ba chữ "mối tình đầu" này, Diêu Lam đột nhiên ngừng lại, khẩn trương ngược mắt nhìn Kiều Cẩm, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

"Em muốn nói cái gì?" Liếc mắt một cái đã đoán được cô có chuyện muốn nói, Kiều Cẩm dựa lưng vào ghế, ung dung nắm hai tay lại, ánh mắt đang cười dừng lại trên người Diêu Lam, ý muốn động viên cô cứ nói thẳng ra, anh không hề thích cảm giác bị như này chút nào.

Nhưng nếu cái cô muốn nói là mối tình đầu, nụ hôn đầu, thậm chí cả đêm đầu tiên của Phồn Hoa đều cho tên cặn bã kia, anh không dám cam đoan mình sẽ không lật bàn, triển khai khuynh hướng bạo lực.

Diêu Lam cắn môi, nói quanh co một lát, mới dè dặt, ngập ngừng lên tiếng: "Quách Đan đã trở lại."

"... .." Thì sao?

Anh rất muốn xem như không có việc gì mà nói ra những từ này, đáng tiếc, cổ họng lại như tê cứng. Khóe môi ngày càng mím chặt khảm trên khuôn mặt đang dần trắng bệch, cái gọi là lòng tự trọng của đàn ông đang không ngừng kêu gào, khiến anh bất đắc dĩ nhắm mắt lại, không muốn người khác dễ dàng phát hiện ra nỗi bi thương trong mắt.

Quách Đan, cái tên này vẫn mang theo uy lực không thể khinh thường, khiến đáy lòng anh hỗn loạn. Anh từng cho rằng mình đã không còn để ý, đã quên, nhưng xem ra anh đã xem nhẹ uy lực của mối tình đầu kia.

"Aiz, quả nhiên anh vẫn chưa quên được cô ta. Cô ta đã chia tay với người đàn ông kia, anh lại có cơ hội rồi. Nhưng mà nói thật, anh đừng trách em nói lời thật khó nghe, rốt cuộc là Quách Đan có gì tốt chứ? Đáng để anh hạ thấp bản thân một lần nữa, tha thứ cho sự phản bội của cô ta một lần nữa sao?"

Diêu Lam nghiêng đầu, ra vẻ bênh vực kẻ yếu hừ một tiếng.

Cái gì gọi là tri kỷ? Chính là trong khi mọi người đều cho rằng anh bất cần đời, cũng không xem phụ nữ ra gì, thì cô lại biết, là do Kiều Cẩm sợ bị thương, không dám yêu. Cho nên đứng ở góc độ của cô, thực sự rất khó có được cảm tình đối với cô gái tên Quách Đan kia.

"Anh có nói là lần này sẽ tha thứ cho cô ta sao?" Thật vất vả, Kiều Cẩm mới bình tĩnh lại, mất lạnh giọng cũng lạnh, khiến cho người ta không thể đoán được anh đang nghĩ cái gì.

"Thôi đi, cũng không phải mới ngày đầu em quen biết anh. Lần nào anh cũng nói là không tha thứ cho cô ta, kết quả thì sao? Hừ, chỉ cần cô ta khóc lóc cầu xin, anh lại mềm lòng như cũ. Là đời trước anh mắc nợ cô ta hay sao?"

Kiều Cẩm trầm mặc lần nữa, không thể phản bác, bởi vì sự thật đúng là như thế. Anh có thể tuyệt tình với phụ nữ, cái kỹ xảo một khóc hai nháo ba thút cổ kia, cho dù là ai diễn thì cũng không có hiệu quả, chỉ riêng Quách Đan là ngoại lệ. Có đôi khi anh thật sự không rõ là do mình cực kỳ yêu Quách Đan, hay do không nỡ nhìn những thứ khiến mình trả giá trở thành hư ảo?

Đầu óc trở nên hỗn loạn, anh không có tâm trạng để nói tiếp, chỉ muốn mau chóng kết thúc bữa tối hoang đường này, không muốn gặp ai, yên tĩnh một mình.

Ngước mắt, vừa định mở miệng, bỗng nhiên một bóng dáng mơ hồ rơi vào tầm mắt khiến anh chấn động.

Anh quay đầu lại, tầm mắt quét qua con phố đối diện, xác định bản thân không nhìn lầm, đúng là Nhan Phồn Hoa!

Đó là một cảm giác rất kỳ quái, thấy cô ngờ ngác đứng ở đằng xa, xoa xoa hai bàn tay để sưởi ấm, anh lại cảm thấy ấm áp trong lòng. Ý định "không muốn gặp ai" lúc trước bị gạt bỏ, Kiều Cẩm như bị ma xui quỷ khiến đứng phắt dậy, sai chân, đi về phía công nhà hàng.

Anh không muốn yên tĩnh một mình, muốn ăn cơm chiến thắng do cô làm, muốn nghe cô cần nhờ anh không biết bảo vệ dạ dày của mình, muốn nắm lấy đôi tay ướt đẫm mồ hôi do căng thẳng kia....

"Này, anh đi đâu thế?! Không phải lại để em thanh toán nữa đấy chứ! Kiều Cẩm! Anh không phải là đàn ông, này!"

Diêu Lam không ngừng hét lớn, nhưng lại không lọt được vào lỗ tai của anh, anh chỉ cố gắng đẩy cửa nhà hàng, mặc kệ những chiếc xe đang không ngừng lao tới trước mặt, không chờ được đến lúc đèn xanh, ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là muốn chất vấn cô gái cổ mộ kia xem đến cùng là có ý gì? Muốn nhanh chóng đẩy anh ra xa như thế sao?

Đến khi anh đến được con phố đối diện, hết thấy đều giống như một màn ảo giác nực cười. Không có, chỉ có một đám người xa lạ, anh đứng ngo ra ở đầu đường nhìn người đến người đi, hoài nghi không biết mình có bị điên rồi hay không, chỉ là khuôn mặt của một người qua đường, sao anh có thể nhận ra giữa đám người chỉ bằng một cái liếc mắt được chứ?

Là nhìn lầm? Hay do mình đã bắt đầu nhớ đến cô?

Cần chặt đôi môi đang dần trắng bệch, cô lại hoàn toàn không biết, cho rằng mình còn chưa đến mức chìm đắm quá sâu, có thể thoải mái tạo cơ hội cho Kiều Cẩm và Diêu Lam gặp nhau. Nhưng vẫn không nhận được mà đến nhìn lên, không nhận được đau đớn khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Hai người bọn họ thật sự rất xứng, sự xứng đôi này càng ngày càng khiến cô cảm thấy mình chỉ giống như một cái bóng đèn thật lớn, cho dù đã đứng ở nơi bọn họ không nhìn thấy, thì vẫn chường mắt như vậy. Cô có lý trí, biết rằng nếu không sáng suốt, sẽ hoàn toàn sa vào thế giới chứa đầy Kiều Cẩm, không lúc nào là không chuyển động chung quanh anh.

Phồn Hoa không có cách nào khiến cho bản thân vui vẻ chịu đựng, mùi vị yêu đơn phương đã đủ khó chịu, giống như đang diễn một vở kịch câm, một khi mở miệng thì tất cả mọi người trên đài đều sẽ xấu hổ, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến triển thành cái kết bi kịch. Huống chi cái cô phải làm còn xa hơn cả như thế, còn phải buộc bản thân hóa thân thành một vai diễn vĩ đại, tận tâm tận lực tạo ra hạnh phúc cho anh....

Cô không làm được, tâm lý ích kỷ của cô gái nhỏ không ngừng dần xéo, xem như đây là lần cuối cùng cô giúp anh. Anh có sức hấp dẫn như vậy, có lẽ qua đêm nay có thể thuận lợi bắt Diêu Lam làm tù binh, sau này cũng không còn chuyện của cô nữa.

Nghĩ một hồi, Phồn Hoa cười khổ, xoay người, để mặc bản thân biến mất trong màn đêm.

Cô không quay đầu lại, không nhìn thấy bóng dáng kia vì cô mà băng giữa dòng xe, cũng không nhìn thấy vẻ mặt mất mát khi không tìm thấy cô của Kiều Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau hôm ấy, mỗi ngày Phồn Hoa đều tính toán cẩn thận, nhớ rõ đã được 35 ngày chưa gặp Kiều Cẩm rồi.

Cũng sắp đến kỳ nghỉ Quốc Khanh, thân là tiếp viên hàng không, Lam Lam gấp đến quên trời quên đất, nghe nói thời gian ở dưới mặt đất ít đến đáng thương, nhin chút thời gian mới gọi được cho Phồn Hoa vài lần, oán giận lần đó cô lỡ hẹn, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề nhắc đến quan hệ với Kiều Cẩm đã phát triển tới mức nào. Thế nhưng, dựa vào trực giác phụ nữ, Phồn Hoa mơ hồ có thể cảm nhận được mùi vị ngọt ngào từ trong giọng nói của cô ấy, đó là thứ mà chỉ những cô gái đang yêu mới có. Cô cũng chịu đựng, không hỏi nhiều, sợ sẽ khiến mình ngột ngạt.

Ít nhất hiện tại, cô có thể làm bộ xem chưa bao giờ có sự xuất hiện của người tên Kiều Cẩm trong cuộc sống của mình, bức bản thân vui đầu vào công việc.

Có nhiều chuyện để làm thì sẽ không suy nghĩ miên man, hiện giờ Phồn Hoa cũng đã có thể thuận buồm xuôi gió xử lý đủ loại khách hàng. Cô cầm điện thoại, mệt mỏi dựa lưng vào ghế, vừa đưa tay nhận lấy ly cà phê do một đồng nghiệp đưa tới, vừa liếc mắt nhìn Giang Nam đang đi về phía văn phòng, giọng điệu khi nói chuyện với điện thoại vẫn giữ nguyên nụ cười, "À à, được được. Tôi cũng là phụ nữ, hiểu rất rõ ảnh cưới quan trọng đến mức nào đối với phụ nữ. Cô yên tâm đi, tôi sẽ kêu bên hậu kỳ của chúng tôi chỉnh sửa lại thật tốt. Về chuyện hôn lễ, cô còn yêu cầu gì mới thì có thể nói với tôi, từ bây giờ tôi sẽ phụ trách tổ chức hôn lễ của cô."

"Đúng vậy đúng vậy, quả thật là khâu hậu kỳ của chúng tôi làm chưa được tốt, lần sau cô cứ trực tiếp nói chuyện với tôi là được rồi."

"Ừ ừ, cứ như vậy đi, chúc cô tân hôn vui vẻ."

Ứng phó một hồi, Phồn Hoa vất vả lắm mới trấn an được vị khách phiền toái này, cúp điện thoại, thở nhẹ ra.

Tầm mắt bất gặp khuôn mặt đầy ý cười của Giang Nam đang đứng bên cạnh, nhin không được oán giận cầu nhàu: "Anh nói xem cô gái kia có bệnh hay không chứ! Vừa nói muốn trở nên xinh đẹp, vừa nói hình chúng ta chụp không giống cô ấy, cho xin đi, nếu giống cô ấy thì còn xinh đẹp cái gì nữa chứ. Phải như em đây này, em rất tự hiểu lấy mình, chừng nào đến phiên em chụp ảnh cưới, sẽ nói rõ với nhiếp ảnh gia "Rất đơn giản, cứ trực tiếp che mặt tôi là được!"

"Xi, em nào có xấu đến vậy!" Giang Nam buồn cười con ngón tay lại gõ gõ lên trán cô. Chứng kiến sự thay đổi từng ngày của cô, anh cảm thấy có chút vui mừng. Bây giờ hồi tưởng lại ngày đầu tiên cô đến phỏng vấn, đến nói chuyện cũng lấp bắp không rõ, vẫn còn cảm thấy buồn cười, lại so sánh với Phồn Hoa của hiện tại, dường như cô đã hiểu cái gọi là bản năng sinh tồn rồi.

"Cũng đúng, nói không chừng sau này em còn gả cho một người đàn ông càng xấu hơn, người cần che mặt phải là anh ta mới đúng." Cô tinh nghịch chun môi, che giấu sự chua xót nơi đáy lòng.

Cho đến tận bây giờ, người cô muốn gả cũng chỉ có Kiều Cẩm, anh sẽ xấu sao? Chỉ sợ là bọn nhiếp ảnh gia đều hận không thể có được một người mẫu như thế.

"Mắt nhìn cùng em sẽ không tệ đến mức đó."

"Vậy sao? Có người từng nói với em, có người chịu lấy em đã là không tệ rồi, đừng yêu cầu quá cao..." Nói đến một nửa, Phồn Hoa bỗng nhiên dừng lại, bất đắc dĩ chép miệng. Cô hận bản thân mình, lúc nào trong đầu cũng chỉ có anh. Lắc đầu, vung mớ suy nghĩ không nên có này đi, Phồn Hoa chủ động chuyển đề tài: "Anh tìm em có việc gì?"

"À, vài ngày nữa có hội triển lãm, anh muốn dẫn em theo, có thể học hỏi thêm đôi mắt."

"Thật sao?!" Cô tròn to mắt, thật không dám tin mình chỉ mới vào công ty có ba tháng, đã có thể có được cơ hội thế này.

"Đừng quá vui mừng, có rất nhiều việc phải làm, làm không tốt anh sẽ trừ tiền lương của em"

"Em nhất định sẽ cố gắng hết sức! Nhất định sẽ làm tốt!" cô đưa ra lời thề son sắt, vừa dứt lời, đã thấy cô gái ở quầy lễ tân bên ngoài chạy thẳng về phía cô.

"Chào giám đốc." Sau khi lễ phép chào hỏi cấp trên xong, cô ấy lập tức quay về phía Phồn Hoa. "Có khách hàng chỉ rõ muốn cô tới tiếp!"

Tuy rằng không cần biết đáp án, nhưng anh vẫn giành một tháng để tìm cớ, mãi đến khi nghe nói có người bạn sắp kết hôn, Kiều Cẩm mới hợp lẽ kéo cậu ta đến đây.

Bình thường khi bước chân vào những nơi thế này, sẽ khiến cho người ta có cảm giác ấm áp, thậm chí còn bị thôi thúc muốn kết hôn. Kiều Cẩm cũng không ngoại lệ, nhìn hai người ở cách đó không xa đang trò chuyện với nhau, anh hơi hoảng hốt. Anh đã từng mong muốn được kết hôn với Quách Đan, nhưng những năm gần đây luôn hợp hợp chia chia, khiến cho ý nghĩ này vẫn luôn không thực hiện được, bọn họ đã từng gặp mặt phụ huynh hai bên, cũng từng bàn bạc chuyện kết hôn, nhưng ngay khi tất cả sắp hoàn thành, cô đã đi theo người khác rồi.

"Muốn kết hôn rồi hả?" Người bạn bên cạnh liếc mắt một cái đã nhìn thấu được tâm tư của anh, hỏi với vẻ trêu tức. Thấy anh hìm lặng không trả lời, lại nhin không được nằng nặc một câu: "Đàn ông mà, kết hôn sớm một chút cũng là chuyện tốt, cuộc sống phải ổn định, mới có thể phát triển sự nghiệp được. Nhưng mà, đừng nói với mình là cậu muốn cưới Quách Đan. Nếu là cô ta, thì khỏi phải phát thiệp mời cho mình."

"Từ lúc nào thì cậu nói nhiều như vậy chứ?" Kiều Cẩm nhận ly nước do cô lễ tân đưa tới, híp mắt nhìn cậu bạn nhà mình, trả lời lập lờ nước đôi, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra được ý không muốn nói chuyện.

“Được thôi, mình im miệng.” Cậu ta, giơ tay, đưa ngang miệng kéo roẹt một cái, ra vẻ như muốn kéo cái khóa ngay miệng lại. Chỉ tiếc, cái gọi là im miệng chỉ mới kéo dài được vài giây, khóa kéo lại mở ra: “Vậy cậu có thể cho mình biết, Nhan Phồn Hoa rốt cuộc là ai không?”

Không phải do cậu ra đa nghi mà do một người bắt đầu mắc chứng sợ hãi hôn nhân như Kiều Cẩm, khi nghe tin cậu ta muốn kết hôn, lại hưng phấn như thể mình sắp được làm ba vậy. cả đầu cậu ta đều hoang mang, mãi đến khi bước chân vào công ty Hôn Khánh này, nghe thấy Kiều Cẩm nói với nhân viên lễ tân một câu: “Đôi Nhan Phồn Hoa đến đi.”, dần như đã tìm được đáp án.

“Em của mình.” Kiều Cẩm nói rất tự nhiên, cho rằng làm thế sẽ khiến bản thân bình tĩnh lại, không quá mong chờ vào cuộc gặp sắp tới.

“Hả? Mình quen cậu lâu như thế, sao không nghe nói cậu có em gái?”

“Không có quan hệ huyết thống.” Kiều Cẩm trình trọng nhấn mạnh, không muốn để mình giống một đứa anh trai thích chơi trò loạn luân.

“À... Em gái.....” Cậu ta có ý kéo dài thanh âm, cười ái muội.

Có ai không biết Kiều Cẩm là một người không thích dây dưa, phụ nữ trong mắt cậu ta chỉ có hai loại thân phận, bạn gái hoặc người qua đường. Từ lúc nào thì anh ta bắt đầu nổi hứng muốn chơi trò anh trai em gái?

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi. chờ đến khi cậu nhìn thấy cô ấy rồi sẽ biết, tuyệt đối không phải loại tôi thích...” Dáng vẻ phóng khoáng và lời biện bạch cường điệu dần biến mất, bởi ánh mắt của anh từ đầu đến cuối đều bán đứng anh, ngay cả chính anh cũng không còn tâm tư để giả bộ cái vẻ không thèm để ý nữa.

Lúc đầu Kiều Cẩm cũng chỉ là không khống chế nổi tầm mắt, không ngừng nhìn quanh khu vực làm việc sau lớp cửa kính trong suốt, cái cố anh tìm được là, lâu rồi không gặp, chỉ muốn biết là cô có khỏe hay không mà thôi; nhưng sau khi bóng dáng của Nhan Phồn Hoa rơi vào tầm mắt của anh, trong chớp mắt tất cả sự bình tĩnh đều biến thành sóng lớn dâng trào.

Cười! Cô dựa vào cái gì mà cười vui vẻ như thế! Dựa vào cái gì mà cười vui vẻ với người đàn ông kia như thế?!

Nếu như anh nhớ không lầm, anh ta tên là Giang Nam? Không phải cô phủ nhận mình đang qua lại với Giang Nam hay sao? Sao lại có thể không chút kiêng kị mà liếc mắt ngay trong phòng làm việc như thế, còn để cho người ta gõ trán cô. Nếu cô không hiểu được về mặt cung chiêu và tán thưởng trên mặt Giang Nam, rất tốt! Anh hiểu rồi!

Không biết hai người bọn họ đang nói chuyện gì, Kiều Cẩm chỉ thấy cô càng cười càng vui vẻ, mãi đến khi cô nhân viên lễ tân xuất hiện nói vài câu, cô mới gạt đầu, đi ra. Ánh mắt của anh luôn khóa chặt vào bóng dáng kia, cho đến khi đứa em gái mà anh nói sẽ tuyệt đối không thích xuất hiện bên cạnh anh.

"Kiều, Kiều Cẩm?!" Phồn Hoa không dám tin dụi dụi mắt, không lầm, quả thật là anh.

Thoạt nhìn có vẻ như anh không thay đổi chút nào, mà càng đẹp trai hơn so với trong trí nhớ của cô. Chiếc quần jeans lưng màu lục bao phủ hai chân thon dài của anh; áo sơ mi màu trắng nằm trong chiếc áo khoác da màu lá cọ đang thịnh hành; mái tóc dường như đã được cắt ngắn, nhuộm thành màu đen, so với lúc trước thì càng toát lên vẻ nhẹ nhàng và trầm ổn, cũng càng lúc càng tôn lên khuôn mặt tuấn tú khiến cho người ta mặt đỏ tim đập của anh.

Phồn Hoa xấu hổ đứng đực ra, cảm thấy ngồi không được mà đứng cũng không xong, lại đưa mắt nhìn cái áo khoác không khác anh mấy của mình, gương mặt cô càng đỏ lên. Cái này... Xem như là ăn ý sao? Cô hơi mừng thầm, nhưng lại thấy hoảng loạn nhiều hơn, tổ chức vài hôn lễ, thậm chí mình còn bị khách hàng mời làm MC khẩn cấp một lần, cô nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ bị luống cuống nữa, có thể ứng phó với mọi tình huống bất ngờ. Nhưng kết quả, khi đối mặt với anh, vẫn bị đánh đến tơi bời.

"Thật bất ngờ?" Sau khi giằng co một lúc, Kiều Cẩm mới mở miệng phá vỡ

Sau khi giằng co một lúc, Kiều Cẩm mới mở miệng phá vỡ sự im lặng. Thấy bộ dáng của cô vẫn ngốc nghếch như trước, thì thoải mái hơn một chút, điều đó không phải chứng minh cô không hề thay đổi, vẫn là cô gái cổ mộ mà anh quen lúc trước hay sao?

Nhưng mà, quan sát thật kỹ bộ dáng của cô, Kiều Cẩm lại không thể không thừa nhận, cái danh hiệu “Cô gái cổ mộ” kia đã không còn thích hợp với cô nữa.

“... Kỳ thực Phồn Hoa rất xinh đẹp, chỉ là không biết cách trang điểm.”

Câu nói lúc trước của Diêu Lam lại một lần nữa hiện lên trong đầu anh, quả nhiên là bạn thân từ nhỏ đến lớn, hiểu rõ cô như lòng bàn tay. Hôm nay xem như anh đã được nghiệm chứng tính chân thực của câu nói này, Nhan Phồn Hoa thực sự rất xinh đẹp! Cô ngoan ngoãn nghe lời đi đổi kiểu tóc, là kiểu đầu BOBO vừa gọn gang thoáng mát lại vừa toát lên vẻ hoạt bát, nhuộm màu hạt dẻ, khuôn mặt vốn hơi gầy, cũng nhờ đó mà trở thành khuôn mặt trái xoan mà mọi phụ nữ đều mơ ước; đôi gò má được đánh phấn trở nên thanh tú bức người, không phải là loại đẹp để quyến rũ mà là tương xứng với khí chất điềm tĩnh của cô.

Trong lúc hai người đánh giá nhau, tâm trạng của người thứ ba cũng không tốt cho mấy. thân là bạn của Kiều Cẩm, cậu ta rất muốn xoa dịu bầu không khí hiện tại, nhưng bị kẹp giữa một đôi “an hem” mặc trang phục tình nhân, không khí lại có chút quái dị, cậu ta thật sự không biết phải làm gì.

“Mời dùng trà.” May mắn, cô nhân viên lễ tân lúc trước đã kịp thời bưng khay trà ra, còn kín đáo huych khuỷu tay vào người Phồn Hoa đang thất thần,

hạ giọng gọi hồn cô về. “Cậu không đến mức như thế chứ, nửa tháng trước snowis được thăng chức làm nhân viên tổ chức hôn lễ, giờ đã quên phải làm gì rồi sao?”

Lời nói này thảng công khiến cho Phồn Hoa bình tĩnh lại, nở một nụ cười xem như không có chuyện gì, ngồi vào chỗ trống bên cạnh. Do dự một lát, cô dè dặt hỏi: “Anh muốn kết hôn sao?”

“Là tôi muốn kết hôn. Kieefi đại thiếu gia còn chưa chơi đã, sao nguyên ý chui vào mộ phần nhanh như thế được.” Anh bạn bị Kiều Cẩm bỏ quên rốt cuộc cũng tìm được cơ hội nói chuyện.

Lời nói mang tính giải trí khiến cho bầu không khí thoải mái hơn không ít, cũng khiến Phồn Hoa thở nhẹ ra một hơi, nụ cười cũng tự nhiên hơn nhiều. “Anh là bạn của Kiều Cẩm sao? Đây là danh thiếp của tôi, nếu anh có vấn đề gì có thể trực tiếp đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ cho anh giá ưu đãi vào dịch vụ tốt nhất.”

“Vậy nếu tôi kết hôn thì sao? Có ưu đãi không? Phục vụ của em có phải càng thêm tận tâm càng chu đáo hay không? Hay là chơi trọn gói, chuẩn bị sẵn cả cô dâu luôn cho tôi?” Bất chéo hai chân, mắt lạnh đánh giá bộ dạng điềm nhiên xem như không có việc gì của cô, Kiều Cẩm cảm thấy khó chịu, nhận không được muốn làm khó dễ.

Lời nói đầy ẩn ý, một câu hai nghĩa khiến cho Phồn Hoa nhất thời nghẹn lời. Sợ anh sẽ yêu cầu cô làm người tốt bụng đến cùng, đi theo hộ giá cho anh, cho đến khi anh thuận lợi cưới được Lam Lam mới thôi.

“Khản trương như thế làm gì? Mới không gặp có một tháng, ngay cả đùa một chút cũng không được nữa sao?” Nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của cô, anh lại không đành lòng, chỉ đành chuyển đề tài, hỏi: “Mấy giờ tan sở? Cùng đi ăn cơm.”

“Hả?” Không phải bạn của anh muốn kết hôn sao? Không phải tìm cô là vì công việc hay sao? Sao đột nhiên lại chuyển sang việc riêng vậy?

“Tôi nhớ có người nói, có cơ hội sẽ chăm sóc cái dạ dày của tôi thật tốt.” anh hung hỏ nói, không chừa cho cô một đường lui.

“Là do...” Tùy tiện nói thôi, không cần thiết phải tường thuật như thế chứ.

“Là tùy tiện nói sao?”

Lời nói trong lòng dễ dàng bị anh vạch trần, Phồn Hoa cúi thấp đầu, không biết nói gì.

“Nhưng gần đây tôi thường bị đau bụng, làm sao bây giờ?”

“Thường đau?” Dạ dày của anh yếu ớt đến thế sao?

Phản ứng này là gì chứ? Hoài nghi sao? Kiều Cẩm tức giận bĩu môi, ném một ánh mắt sắc bén cho người anh em của mình. Cũng may, người kia rất biết điều đọc được ám hiệu của anh, bắt đầu thêm mắm dặm muối, làm chứng cho lời nói của anh. “Cậu ta ấy à, không bao giờ biết coi trọng cái dạ dày của mình, lúc nào cũng hay bị đau như thế. Khuyến cậu ta chú ý đến việc ăn uống một chút thì lại không nghe, còn đặc biệt thích... ăn... dấm chua!”

Lời nói có tính ám chỉ rõ ràng như thế khiến cho Kiều Cẩm trừng mắt, đáng tiếc Phồn Hoa lại không hề nghe ra ẩn ý bên trong, đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng vẫn không thể kháng cự được mà quan tâm tới anh.

“Được rồi.” Sau khi gật đầu đồng ý, cô đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, tiếp tục nói: “Còn nửa tiếng nữa là tan sở, hai người có muốn đi dạo đâu đó hay không?”

“Không cần, tôi ở đây chờ cô, cứ đi đi.” Anh thích ý dựa người vào ghế sofa, con ngươi sâu xa dò xét khắp người cô, không hề cho cô cơ hội né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Kể từ lúc đó cô cũng không còn tâm tư làm việc nữa, nên dứt khoát chạy tới tìm Giang Nam xin nghỉ. May mà cô có được một người sếp rất thấu tình đạt lý, Giang Nam đồng ý cho cô về sớm ngay, chỉ là, khi cô gần đi thì nói một câu rất sâu xa: “Người anh kia của cô thật có phúc, ngay cả em gái ruột cũng không được như cô đâu.”

Lời này khiến cho trái tim của Phồn Hoa thất lại, chặt vật rời khỏi công ty.

Thì ra cho dù có dùng trăm phương ngàn kế để giấu diếm cũng không được, Giang Nam thông minh như vậy, đã sớm nhìn thấu hết thảy. Có lẽ anh ấy sẽ không nói lại với ba cô đâu nhỉ? Muốn nói thì đã nói từ sớm rồi. Vậy bây giờ đột nhiên vạch trần ra như thế là có ý gì? Là muốn cô sau này cứ nói thật ra, đừng tìm cách nói dối nữa sao?

Vậy là sao chứ? Cô đã tan ca rồi, còn chạy vào phòng Giang Nam đợi đủ mười phút là để làm gì cơ chứ?

"Hả? À, suy nghĩ xem phải làm món gì cho anh ăn đây... Đứng rồi." Bị âm thanh không nóng không lạnh của Kiều Cẩm khiến cho tê dại một trận, thần trí của Phồn Hoa cũng đã thuận lợi trở về. Bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, cô khẽ gọi một tiếng, lau khô tay, chạy ra ngoài. Lục lọi tìm kiếm trong túi xách của mình một hồi, lấy ra một hộp thuốc, lại bước vào nhà bếp: "Thuốc lần đó uống hết rồi đúng không? Tôi còn đây này, cho anh đây, lúc cần tôi có thể mua hộp khác."

"Cô thường đau bao tử sao?" Kiều Cẩm nhận lấy, đặt sang một bên, ngược lại rất có hứng thú với vấn đề này.

Kỳ thật dạ dày của anh rất khỏe mạnh, cũng chỉ có những khi tức giận mới bị đau đôi chút. Xem ra, có vẻ cô mới là người cần được chăm sóc.

"Ừ, gần đây cũng thường bị đau, công việc rất gấp, ba bữa ăn không đúng lúc, đau bụng cũng bình thường." Cô cúi đầu, tiếp tục chăm chỉ thái rau.

Bộ dáng có hỏi thì đáp tuy rằng vẫn ngoan ngoãn như trước, nhưng lại khiến cho Kiều Cẩm nhận thấy được sự xa cách. Cảm giác này khiến anh rất khó chịu, nhũn nhũn mảy, anh hạ giọng cảnh cáo: "Sau này ăn cơm đúng giờ cho tôi."

"....." Ngờ ngẫm theo phương thức mệnh lệnh thế này, khiến cho Phồn Hoa không hiểu ra sao, không hiểu cuối cùng người bị đau bụng cần người khác đặc biệt tới nấu cơm cho là ai.

"Cho dù phải hy sinh thời gian đi toilet, cũng phải ăn cơm!"

"..... Ừ." Anh không ngại phiền toái mà cản dận, cô buồn cười đáp lời, có chút bất đắc dĩ với tính khí trẻ con của anh.

Anh đang khản trương gì chứ? Cô ăn uống không đúng giờ giấc thì liên quan gì đến anh? Sau khi nghe cô ngoan ngoãn "ừ" một tiếng, anh lại thấy thỏa mãn là sao chứ? Kiều Cẩm không tìm được đáp án, hoặc giả là không muốn đi tìm, đề tài câu chuyện bị dừng lại, anh dứt khoát im lặng đứng tựa vào một bên, ngắm nhìn bộ dáng bận rộn của cô.

Sau ngày hôm nay, có phải cô sẽ lại tiếp tục trốn tránh hay không? Chẳng lẽ mỗi lần anh đều phải lấy cái cớ đau bụng này để lừa cô đến cạnh mình hay sao? Suy nghĩ một lát, Kiều Cẩm như đã hiểu ra, bỗng dưng nhớ tới nguyên nhân có khả năng khiến cô trốn tránh nhất, bất thành linh nói ra một câu: "Vất vả cho cô, ngày mai Diêu Lam về rồi."

Chỉ là một câu mang ý thăm dò, đúng như anh đoán, thân mình Phồn Hoa cứng đờ, sắc mặt tái đi.

Aiz, thật sự không cần anh sao? Thật sự muốn đẩy anh cho người khác đến vậy sao? Mà cũng có thể, là do cô thấy tự ti, cảm thấy mình không xứng để đi tranh giành với Diêu Lam; hay là không muốn vì một người đàn ông mà trở mặt với bạn thân? Dù loại suy đoán, khiến anh cảm thấy dễ chịu đi một chút.

"À, thật sao?" Phồn Hoa yếu ớt hỏi lại, ngày mai Diêu Lam trở về? Thân là bạn thân, cô không biết, mà Kiều Cẩm lại biết, bọn họ thật sự đang ở cùng nhau sao. Nếu có thể, thậm chí cô còn không muốn biết bọn họ đã tiến triển đến mức nào, hít sâu một hơi, cô như không có việc gì ngắt đầu, chuyển đề tài một cách sút sạo: "À, bạn của anh đâu rồi?"

".... Đi rồi." Câu này nghe giống như một câu hỏi vô ý, lại khiến cho tâm trạng rất vất vả mới ảm lại được của Kiều Cẩm rơi vào hầm băng một lần nữa. Không chỉ bởi vì cô trốn tránh, mà hơn nữa là vì sự thất thần của cô. Rốt cuộc cô gái này đang nghĩ cái gì thế? Anh giống trông khua chiêng tiến bước người bạn của mình như vậy, mà cô lại không biết?

"Đi rồi?" Không tiếp tục cố gắng tìm đề tài nữa, Phồn Hoa cảm thấy kinh ngạc. Đi lúc nào, sao cô lại không phát hiện ra chứ? Vốn tưởng rằng người bạn của anh vẫn còn ở đây, ít nhất có thể giám bớt xấu hổ; không nghĩ tới cuối cùng vẫn là trốn không khỏi.

"Cô chỉ nói muốn chăm sóc cho dạ dày của tôi, cậu ta đến xem náo nhiệt làm cái gì, muốn ăn cơm sao lại không về nhà để bà xã cậu ta nấu cho chứ?" Kiều Cẩm không biết từ lúc nào thì mình trở nên keo kiệt như thế, chỉ là những món ăn gia đình bình thường, anh lại ích kỷ đến mức không chịu chia sẻ với người bạn quen biết đã nhiều năm.

"Ha...." Cô nở nụ cười một cách yếu ớt, "Anh thật so đo mà. Tôi mua nhiều đồ ăn như vậy, ăn không hết thì làm sao?"

"Vậy thì đem cất, ngày mai lại đến nấu."

Cô nghiêng người, nhìn đồng hồ ăn trên bàn, nghe anh nói. Cô không dám tự mình đa tình hiểu sai ý của câu đó, đành phải dùng cách làm bầm lẫu bầu để cô gắng ghe nên suy nghĩ của chính mình: "Ừ, cũng được. Ngày mai Lam Lam về rồi, để cô ấy đến thì tốt hơn, cô ấy nấu ăn rất ngon, rất nhiều món ăn tôi đều học từ cô ấy. Vài ngày nữa tôi phải tham gia triển lãm, gần đây rất bận, không thể tới đây mãi được. Kỳ thực Lam Lam rất đảm đang, có thể chăm sóc cho anh rất tốt..."

Phồn Hoa càng nói càng lộn xộn, không cảm thấy lời nói của mình giống xã giao, mà càng giống với bạn gái trước tự tay giao người đàn ông của mình cho bạn gái hiện tại.

"Này." Anh đột ngột lên tiếng, ngắt lời cô.

"Hả?"

"Có thể nói cho tôi biết, đến cùng là cô đang trốn tránh cái gì được không? Có phải nếu tôi và Diêu Lam ở bên nhau, thì đến cả bản bè chúng ta cũng không làm được đúng không?" Lúc trước chỉ là suy đoán, nhưng từ ánh mắt né tránh, lời nói bất an của cô, cuối cùng Kiều Cẩm cũng đã có thể xác định.

"À.... là để...."

"Là để tránh hiểu lầm sao?" Không đợi cô nói hết lời, Kiều Cẩm nói tiếp, quyết định nhanh chóng cắt đứt cái cớ cô có thể dùng để che đậy: "Tôi cho rằng yêu đương và kết bạn là hai việc khác nhau, hướng chỉ..."

Anh dừng một chút, kiềm nén trái tim đang khấn trương đến mức sắp nhảy khỏi yết hầu, dịch chân, đứng ở phía sau cô, để khuôn ngực của mình kề sát lưng cô, tiếp tục nói: "Hướng chỉ cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nói mình thích Diêu Lam, càng không thể ở cùng cô ấy. Cho dù cô có mơ ước làm bà mai, cũng đừng lấy tôi ra làm thí nghiệm có được không?"

"Anh không thích Diêu Lam?! Nhưng mà anh..." Tin tức này khiến cô kinh ngạc, trong lúc nhất thời khó lòng tiêu hóa được, cũng bất chấp tư thể hiện tại của bọn họ mập mờ đến mức nào, chỉ ngờ ngác trừng to mắt, nghiền cứu tính chân thật của câu nói này.

Nhưng mà cái gì? Nhưng mà không phải lúc trước anh nói muốn nhờ cô giúp sao? Xi, chẳng lẽ cô lại ngây thơ đến mức hoàn toàn không cảm giác được đó chỉ là một lời nói đùa hay sao? Kiều Cẩm không nghĩ tới cô lại tưởng thật, càng không đoán được ở chung lâu ngày, mình lại có thói quen có cô bên cạnh.

"Lời nói của tôi thật không đáng tin hay sao? Cô cũng có thể gọi điện cho Diêu Lam, hỏi rõ xem rốt cuộc quan hệ giữa tôi và cô ấy là gì. Người cô ấy yêu là cơ trưởng ở hãng hàng không của cô ấy, nói thể cô đã hài lòng chưa, đừng tự cho mình là thông minh mà gán ghép cho chúng tôi nữa." Kiều Cẩm bắt đầu dĩ ngôn, dựa theo sự hiểu biết của anh đối với phụ nữ, sự né tránh của Phồn Hoa tỏ rõ cô đang để ý.

Cô cũng có ý với anh, nhưng vì ngại người bạn tốt của mình, nên mới không thể không lui bước để thành toàn? Nhưng trước khi làm cái chuyện vĩ đại đó, sao không mở miệng hỏi thăm ý nguyện của anh?

"Cô ấy có bạn trai rồi hả?" Lại ngạc nhiên lần nữa, một lát sau, Phồn Hoa như bừng tỉnh, gật gật đầu: "À, anh đang nói dối có phải không? Bởi vì cảm thấy mình không còn hy vọng, cho nên muốn buông tay sao?"

"Đầu óc của cô rốt cuộc là chứa cái gì thế?" Lời nói của anh còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Sao cô luôn có thể dùng lối suy nghĩ của mình để xuyên tạc mọi chuyện thế!

"Tôi..." Phồn Hoa cảm thấy suy nghĩ của mình rất hợp tình hợp lý, âm thầm nuốt nước miếng, cô muốn bước lên mấy bước, kéo dài khoảng cách, điều chỉnh hô hấp, cũng tìm lại dũng khí để tiếp tục đề tài: "Là tôi không biết trong đầu anh chứa cái gì mới đúng. Không phải nói nam chưa cưới, nữ chưa gả thì ai cũng có cơ hội như nhau hay sao. Cho dù cô ấy yêu người khác, anh vẫn có thể tranh đoạt mà..."

"Vậy sao cô không tranh đoạt?" Cô khẳng khái tự cho mình là đúng, khiến Kiều Cẩm dần bị cơn kích động lấn lướt. Trầm giọng, dùng một câu hỏi để cắt ngang bài thuyết giảng của cô.

"Hả? Tôi tôi tôi, tôi tranh đoạt cái gì chứ?" Một câu nói, không thể che hết sự hoảng loạn, Phồn Hoa cúi đầu thật thấp, cho rằng làm thế có thể che giấu được biểu cảm trên mặt, để anh không thể nhìn thấy được nỗi lòng này của cô.

Lại cảm giác được sự trốn tránh của cô, anh như bị đâm trúng, đầu nóng lên, kích động vươn tay vòng quanh cái eo nhỏ của cô, nhét cô vào lòng mình, nắm giữ thật chặt. Anh hơi cúi đầu, đặt cằm lên vai cô, đôi môi cọ nhẹ bên tai cô, thỏa mãn với phản ứng cứng đờ người của cô.

Cắt đứt những lời giải thích và tranh luận về vôi thêm chuyện, anh mấp máy môi, thậm chí còn không biết lời nói thốt ra từ miệng mình có ẩn chứa ý nghĩa nào khác không: "Bạn tôi nói chúng ta rất xứng."

"Bạn, bạn của anh thật biết nói đùa..." Phồn Hoa thất thần một lát, thiếu chút nữa đã nói không nên lời.

"Em không thấy sao? Không cần phải bàn cãi nữa, mua cùng một loại quần áo, lại còn mặc cùng một ngày, sự ăn ý này, chẳng lẽ không tính là tâm ý tương thông hay sao?"

"....."

"Bạn của tôi còn nói, ai được làm người đàn ông của em chính là phúc phận tu luyện từ kiếp trước đến cậu ta cũng hồi hận mình quyết định kết hôn sớm như vậy."

Kiều Cẩm từ từ nhắm hai mắt lại, hít vào lại thở ra một hơi, gần từng tiếng thuật lại câu nói của cậu bạn. Cũng bởi vì tên bạn xấu xa kia đã nói những lời này, anh mới vừa lờ vừa kéo nệm bên kia ra cửa, lại làm bộ xem như không nghe thấy tiếng đập cửa không ngừng nghỉ của đối phương, mãi đến khi căn phòng yên tĩnh trở lại.

"Thật không?"

"Em nói xem kiếp trước có phải tôi đã tu được phúc rồi không?"

"Cái gì?"

"....." Tôi muốn làm người đàn ông của em, muốn nếm thử mùi vị khi giữ em bên cạnh, muốn thử không làm anh em nữa.

Những lời ngon tiếng ngọt lừa gạt phụ nữ, từ trước đến nay Kiều Cẩm đều rất am hiểu, thậm chí còn có thể dễ dàng nói bằng giọng điệu vô cùng thâm tình. Nhưng lúc này đây, anh lại nói không nên lời, từng câu từng chữ đều như đá nặng ngàn cân không nhảy ra khỏi miệng anh được. Cũng nhờ chút lý trí còn sót lại trong nháy mắt, khiến anh hiểu rõ Nhan Phồn Hoa không phải là cô gái có thể tùy tiện trêu chọc.... Những từ ngữ nông cạn của anh không xứng với sự nghiêm túc của cô, bộ dạng bất cần đời của anh không xứng với phẩm hạnh được nuôi dưỡng từ nhỏ của cô, gia thế của anh càng không với được tới sự giàu có của cô.. Những lời này, một khi nói ra, anh tất phải có năng lực để gánh lấy trách nhiệm này.

Chi bằng cứ để cho sự xúc động nhạt đi, có lẽ ngược lại có thể chấm dứt cái thân phận bạn tốt suốt đời này?

Trái tim không ngừng trào ra vị chất khiến Kiều Cẩm nhận ra rằng, tình cảm dành cho cô đã không còn đơn thuần chỉ là thứ thiện cảm mơ hồ.

"Phồn Hoa, chúng ta....." Anh mở miệng lần nữa, không muốn đè nén, cần gì phải để hiện thực giằng vò thứ tình cảm nguyên thủy nhất này chứ.

Thật vất vả mới hạ được quyết tâm, lại một lần nữa bị nhân tố bên ngoài cắt đứt. Tiếng mở cửa vang lên rất lớn, thành công hấp dẫn sự chú ý của Kiều Cẩm và Phồn Hoa, anh im lặng, nhú mày nhìn sang.

Là mẹ anh đột nhiên trở về, mắt của bà xuyên qua phòng bếp, dừng lại trên người Phồn Hoa. Biểu cảm vô cùng bình tĩnh, không chút kinh ngạc đối với những cô gái không rõ thân phận trong nhà, cố gắng tạo ra tiếng động lớn như vậy, cũng là để nhắc nhở con trai nhà mình.

Đáng tiếc hình như đứa nhỏ không hề cảm kích, híp mắt lại trừng bà, cánh tay đang đặt trên eo của cô gái xa lạ cũng không có ý định rút về. Bà đành nghiêng người, nhìn về phía sau, nhắc nhở: "Đan Đan đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Đan Đan là ai?

Dường như đã không còn quan trọng, cho dù Kiều Cẩm chưa kịp giải thích cho cô biết, Phồn Hoa cũng đã có thể đoán được đôi chút. Nghe thấy cái tên kia, cả người của anh cứng lại, cái tay đang vắt ngang eo cô cũng bắt giác lùi về. Cô đoán, là sợ "Đan Đan" hiểu lầm.

"Cảm ơn đi."

Một giọng nói ngọt ngào vang lên trong lúc Phồn Hoa đang hoảng hốt, nghe có chút chói tai, cô chớp mắt, một cô gái dịu dàng tiến vào tầm mắt của mình, cô ấy.... chính là Đan Đan sao? So với Diêu Lam, tuy rằng Đan Đan này không tính là xinh đẹp, nhưng lại có khí chất tự tin, đến mức ngay cả Diêu Lam cũng không sánh bằng.

Kém cỏi, đây là từ duy nhất Phồn Hoa có thể nghĩ đến để hình dung tâm tình của mình lúc này.

"Ha ha, anh sao thế? Nhớ em đến thế sao? Nhìn thấy em nên nói không nên lời rồi hả?" Sau khi nói cảm ơn với mẹ Kiều, Quách Đan đi thẳng về phía Kiều Cẩm, tầm mắt thậm chí còn không thèm nhìn đến Phồn Hoa, nói chỉ đến việc chào hỏi.

"Sao cô lại đến đây?" Kiều Cẩm vất vả lắm mới buộc bản thân bình tĩnh lại được, nhưng nếp nhăn nơi chân mày vẫn chưa giãn ra.

"Nhớ anh nên tới thôi." Lúm đồng tiền của cô vẫn xinh đẹp như hoa, như thể chưa từng rời khỏi anh, thân phận vẫn luôn là bạn gái chính thức của Kiều Cẩm như trước.

Kiều Cẩm im lặng nhìn cô ta, không khí trở nên xấu hổ. Phồn Hoa ý thức được sự dư thừa của mình, theo bản năng lui về phía sau vài bước, chu môi muốn nói gì đó, lại không tìm được thân phận của mình. Đang khi tiến thoái lưỡng nan, mẹ Kiều bỗng nhiên mở miệng: "Con gái về nhà quá muộn là không tốt."

Trong câu nói nhấn mạnh sự châm chích, ném thẳng vào người Phồn Hoa. Cô uất ức chẹp miệng, cảm thấy ẩn ý của câu nói kia có lẽ là "con gái ngoan sẽ không quần lấy đàn ông trẻ thế này". Tính khí của Phồn Hoa rất tốt, gần như tất cả mọi việc đều có thể nén giận, nhưng sự giáo dục từ nhỏ đến lớn khiến cô không thể chịu được sự sỉ nhục này.

Bị đâm cho đỏ mặt, cô khập khểnh bước ra, nhưng vẫn giữ được lễ phép: "Ngại quá. Đi à, cháu đi trước...."

"Tôi tiễn em." Kiều Cẩm theo phản xạ muốn bắt lấy tay cô, không chỉ vì muốn né cái màn "cửu biệt trùng phùng" này, còn bởi vì không muốn thấy cô trốn tránh nữa.

"Không, không sao, nhớ chăm sóc dạ dày của mình cho tốt, đừng để bị đau bụng nữa... Anh có việc bận, tôi không quấy rầy nữa." Quấy rầy, lúc này đây, Phồn Hoa cảm thấy hai chữ này thật chua xót. Như thể sự tồn tại của cô từ đầu đến cuối luôn là sự quấy rầy, cho dù không có Điều Lam, cũng không tới phiên cô. Vĩnh viễn bị nhét vào trò chơi ba người, mà cô cứ phải sắm vai bóng đèn chướng mắt, có cô thì có thể điều hòa bầu không khí, cho dù không có cũng chẳng sao.

"Người bị quấy rầy là tôi và em!" Anh nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đánh cô tan xác, để cô không thể trốn tránh được nữa.

Cô thật sự không hiểu hay sao? Vừa rồi anh đang chuẩn bị tỏ tình, nên người quấy rầy phải là Quách Đan mới đúng! Cũng có thể, ở trong lòng cô, kỳ thực anh cũng không quan trọng đến thế, không đáng để cô phải phí sức tranh giành?

Ý tứ trong câu nói của Kiều Cẩm rất rõ ràng, cũng khiến Quách Đan từ đầu đến cuối không hề để Phồn Hoa vào mắt bắt đầu cảm giác được mối nguy hiểm. Từ trước đến nay cô luôn cảm thấy người đàn ông này sẽ mãi đứng một chỗ chờ cô, mặc cho cô đến lấy bất cứ lúc nào, dù cho bên cạnh anh không bao giờ thiếu phụ nữ, thì cũng không hề gì, bởi vì trong lòng Kiều Cẩm, ai cũng không thể thay thế được cô.

Nhưng mà, cô gái trước mắt này lại không giống vậy, cô ta vừa không phải là loại Kiều Cẩm thường tiếp xúc, lại càng là người đầu tiên có thể khiến Kiều Cẩm phải hết lên. Quách Đan vờ như chẳng hề dao động, ngay khi đầu ngón tay của Kiều Cẩm chạm phải tay áo của cô gái kia, cô bỗng giờ tay, từ

phía sau dùng sức ôm lấy vòng eo của anh, vừa khóc nức nở vừa nghẹn ngào nói: "Em... em tìm được nhẫn đính hôn của chúng ta rồi... Lần này, em sẽ không đánh mất nữa..."

Đúng như dự đoán của cô, Kiều Cẩm quả thật bị lay động, nhất thời cứng đờ, cánh tay giơ lên cuối cùng cũng bỏ xuống, chân như bị khóa chặt trên đất, khó nhích nửa bước.

Anh cảm thấy khi đối mặt với Quách Đan, mình luôn thừa sự bao dung, tha thứ cho sự tùy hứng của cô hết lần này đến lần khác, dường như đã thành thói quen. Thói quen... quen đến mức khi anh nghe cô lặp đi lặp lại lời chia tay, cảm giác như anh chỉ còn lại sự hồ hững, như thể đang nghe một câu bình thường như "hẹn gặp lại" cũng không có cảm giác đau lòng nên có khi thất tình.

Quách Đan còn trở về hay không, bọn họ còn có thể hàn gắn với nhau hay không, dần dần, ngay cả những vấn đề này anh cũng lười phải suy nghĩ.

Hiện giờ, anh cũng đã có đủ bình tĩnh để xem xét lại kỹ càng tình cảm mấy năm nay của bọn họ.

Lần duy nhất đau đớn cũng chỉ có lần chia tay đầu tiên, thậm chí nó còn trở thành nhược điểm của anh cho đến tận bây giờ. Lúc đó, anh dùng hết tâm tư để chuẩn bị cho hôn lễ của bọn họ, còn cô, đêm trước khi kết hôn lại nói "Không bằng chúng ta chia tay đi, em nghĩ, bánh mì quan trọng hơn tình yêu.

Kiều Cẩm dần hiểu được, thì ra tình yêu dù có sâu nặng đến mức nào, trước mặt hiện thực vẫn nhỏ bé đến vậy.

Cô muốn gả cho người có tiền, để nửa đời sau cô không phải lo chuyện ăn mặc, anh lại ngây thơ cho rằng sau khi cưới bọn họ có thể cùng nhau cố gắng, sẽ có một ngày anh có thể cho cô tất cả.

Cô nói muốn đi, anh không giữ lại, cô trả lại nhẫn đính hôn, anh thoải mái bước đi.

Lần đầu tiên cô quay đầu, anh đã từng nói: "Muốn anh tha thứ cho em? Tìm nhẫn đính hôn về đây đi."

Khi đó, là vì Kiều Cẩm đoán tuyệt đối cô sẽ không có hứng thú làm cái việc vừa lãng mạn vừa ngu ngốc này, anh chỉ cố sức làm khó dễ, cũng là cố gắng để bản thân có thể dứt khoát đoạn tuyệt.

Kết quả vẫn không giải quyết được gì, anh vẫn không so đo đến hiềm khích trước kia, hết lần này đến lần khác.

Nhưng mà, lúc này đây, cô lại nói, đã tìm được nhẫn đính hôn?

Loại chuyện ngốc nghếch hết thuốc chữa này, cô lại làm? Câu nói đơn thuần chỉ vì muốn khó dễ kia cô lại để trong lòng sao?

Sừng sốt hồi lâu, anh xoa dịu những cơn sóng lẫn tẩn nơi đáy lòng, điều chỉnh lại tâm tình, mới phát hiện, cô gái mà anh để ý kia đã đi mất.

"Con đi đâu thế?" Mắt thấy con trai trầm mặc hồi lâu, rồi đột nhiên gạt tay Đan Đan ra, chạy về phía cửa, chân mày mẹ Kiều nhăn lại, không vui hỏi anh.

"Đuổi theo cô ấy". Anh cũng không quay đầu, muốn đẩy mẹ anh ra.

Chữ "cô ấy" là nói ai, mẹ Kiều và Quách Đan đều biết rất rõ. Nếu đứng ở lập trường của con trai, đương nhiên bà sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con trai, nhưng đồng thời bà còn là phụ nữ... Bất đắc dĩ quét mắt nhìn Quách Đan, thấy sắc mặt trắng bệch của cô, mẹ Kiều khó chịu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Chuyện của con, mẹ không muốn quản, nhưng đừng nghĩ mẹ sẽ thu dọn đồng chuyện lộn xộn của con, cũng đừng vô trách nhiệm giống ba con!"

Nghe vậy, bước chân Kiều Cẩm dừng lại, nghi ngờ quay đầu nhìn mẹ. Trong trí nhớ của anh, có lẽ đây là lần đầu tiên mẹ nhắc tới ba sau khi bọn họ ly hôn. Trước đây, cho dù anh có hỏi, mẹ cũng luôn né tránh. Bởi vậy, anh luôn cho rằng lúc trước là do mẹ có người tình trước, mới khiến cuộc hôn nhân này đi đến hồi kết.

Mà lúc này, câu nói "đừng vô trách nhiệm giống ba con", làm đảo lộn tất cả những chuyện mà trước giờ anh vẫn nhận định.

"Con có thể không có việc làm đang hoàng, có thể là một đứa vô tích sự, mẹ cũng chưa từng tham vọng con sẽ hóa rồng, chỉ muốn con vui vẻ. Nhưng là đàn ông thì nhất định phải có trách nhiệm! Mẹ không biết giữa con và Đan Đan đã xảy ra chuyện gì, nhưng con đã nói muốn kết hôn với người ta, thì phải có trách nhiệm với lời nói của mình. Cô gái vừa rồi có vẻ là người thật thà, con đừng làm hại người ta!"

"Mẹ..." Kiều Cẩm bất lực, bước chân đã bước ra cửa lại thu về, giật mình phát hiện thì ra giữa mình và mẹ lại không hiểu nhau như thế.

"Mẹ về phòng trước, con và Đan Đan cứ từ từ nói chuyện." Nói xong vài câu, mẹ Kiều cảm thấy sức cùng lực kiệt, thở dài một tiếng, bà giấu đi về một nơi, xoay người về phòng.

Kiều Cẩm siết nắm tay, tựa vào cạnh cửa, bị lời nói của mẹ làm cho thức tỉnh.

Không sai, anh không nên làm hại Phồn Hoa, nếu đến bây giờ anh vẫn còn bị lời nói của Quách Đan làm ảnh hưởng, vậy thì chứng tỏ nút thắt này còn chưa được cởi bỏ, trước khi có thể chấm dứt mối tình hoang đường này, anh phải kiềm nén những tâm tư vừa mới nảy nở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hóa ra là đường phố cuối thu lại lạnh như vậy, quần áo của Phồn Hoa mỏng manh, không thể làm gì khác hơn là khoanh tay sưởi ấm. Xoài bước đi đến bên đường, cô vẫn chìm trong tâm trạng hoảng hốt, vô thức thả chậm bước chân. Bản thân đang chờ mong điều gì, tất nhiên là cô biết rất rõ, nhưng cho dù quay đầu bao nhiêu lần, phía sau cũng chỉ có lác đác vài người qua đường, rồi cuộc thì anh vẫn không đuổi theo.

Hai bên là đèn đường âm ẩm, lớp sương mù nhàn nhạt quấn quanh từng khoảng trống trên đường, Phồn Hoa ngẩng đầu nhìn lên, không ngừng chớp mắt, hốc mắt vốn có chút ẩm ướt cũng từ từ khô lại. Trong màn sương lạnh lạnh lúc nửa đêm, cô nỗ lực muốn tìm kiếm một con đường thích hợp cho mình, nhưng chẳng thể làm được.

Di động trong túi rung liên tục, cô cúi đầu, hai tay vòng lên đặt trên bờ môi, thờ ra, đến khi bàn tay trở nên ấm áp, mới mím môi nhận điện thoại.

"Phồn Hoa, ngủ rồi sao?"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói dễ nghe của Giang Nam, khóe miệng Phồn Hoa cong lên một cách yếu ớt, biết rõ người khác nhìn không thấy, vẫn cảm thấy cần phải lễ phép nở một nụ cười, "Vẫn chưa, ừm...còn chưa về nhà, có chuyện gì sao?"

"Giỏi thật đấy, chăm chỉ tăng ca suốt đêm sao?"

"Hả?" Thật sự là cô thường tăng ca, nhưng suốt đêm thì có lẽ là lần đầu tiên.

"Em học thiết kế đúng không, áp phích tuyên truyền trong hội triển lãm của chúng ta có chút vấn đề, tạm thời vẫn chưa tìm được người sửa, em có thể thử xem?"

"Ừ, được, để em thử xem thế nào."

Phồn Hoa đồng ý rất sáng khoái, cúp điện thoại, cô mỉm cười.

Cô nghĩ, như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không thờ ải nữa, có nhiều việc để làm, sẽ không rảnh để đau lòng.

Từ trong miệng Diêu Lam, anh chỉ nghe được chút tin tức ít ỏi từ về cô.

Ví dụ như gần đây cô đang bận chuẩn bị cho buổi triển lãm, đến cả Diêu Lam cũng không gặp được cô; lại ví dụ như nhiều lần Diêu Lam gọi điện thoại tìm cô, đều có một người đàn ông tên Giang Nam bắt máy, còn nghiễm nhiên ra vẻ như có thể thay cô làm chủ, đáng diệu thay cô quyết định tất cả mọi việc; còn nghe nói cô từng hỏi Diêu Lam về chuyện của Quách Đan, nhưng cũng không nói gì thêm..

Theo Diêu Lam đoán, hơn phân nửa là cô đang yêu rồi.

Có lẽ trong mắt người khác, đây chỉ là những suy đoán vô căn cứ; nhưng Kiều Cẩm biết Diêu Lam hiểu rất rõ Phồn Hoa, chính vì vậy, suy đoán này lại càng có vẻ giống bằng chứng chính thức, ép đến mức anh thờ không nổi.

"Kiều Cẩm? Kiều Cẩm!" Từng tiếng gọi từ khe tới lớn vang đến, mãi đến cuối cùng khi biến thành một tiếng gầm nhẹ thì mới thu hút được sự chú ý của Kiều Cẩm.

"Hả?" Anh nâng mắt, bộ dáng xa cách.

Thấy thế, Quách Đan ngồi đối diện anh cũng chỉ uống một ngụm trà, làm bộ như không có việc gì, không thay đổi phương pháp tiếp tục ra vẻ dịu dàng chăm sóc, "Làm sao vậy? Có phải lại đau bụng không?"

"Không có việc gì." Câu trả lời hồ hững thoát ra khỏi môi Kiều Cẩm, đối với sự chăm sóc ân cần dạo gần đây của cô, anh không hề thấy cảm động, ngược lại còn có cảm giác thờ ơ trái ngược, khiến Kiều Cẩm dần dần hiểu rõ lòng mình, "Tìm anh có việc gì?"

"Không có việc gì không thể hẹn anh ăn cơm sao?" Quách Đan nở một nụ cười ngọt ngào, hỏi lại.

"Quả thực là không cần thiết lắm."

Câu trả lời thốt ra từ miệng Kiều Cẩm, không chỉ khiến Quách Đan sững sốt, cũng còn khiến chính anh sững sốt. Anh vốn tưởng rằng cả đời đều không thể đoạn tuyệt dứt khoát được với cô, hóa ra cũng không hẳn vậy.

"Anh..." Cô hít một hơi thật dài, biết rõ mấy lời này có hơi nhạy cảm, tốt nhất là đừng đề cập tới nữa, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nhịn được, "Chuyện tối hôm đó anh nói, là thật sao? Lần này, chúng ta không có cơ hội để làm lại từ đầu nữa sao?"

"Lần này em sẽ không đi nữa..."

"Nhưng mà, hình như anh đã đi xa mất rồi." Anh bỗng nhiên lên tiếng, không nề mặt.

Mấy năm nay dung túng cô cũng đủ lắm rồi, Kiều Cẩm cho rằng hẳn là vì rất yêu rất yêu nên mới có thể không so tính thiệt hơn. Bây giờ nghĩ lại, chỉ là chưa tìm được người nào thay thế cô, nên mới dây dưa với cô đến tận bây giờ. Nhưng mà gần đây, anh không thể không thừa nhận, có một cô gái đã chiếm giữ cả trái tim anh, khiến anh gần như không còn thời gian mà để ý đến Quách Đan.

Cũng không phải vì vết thương lòng kia đã được chữa lành, nó vẫn còn, có lẽ thỉnh thoảng cũng sẽ tái phát, nhưng chỉ cần có một ít mùi vị ngọt ngào, cũng đủ để hòa tan cảm giác đau đớn ấy.

"Em không tin, không tin anh thật sự có thể quên em." Nói ra câu này, Quách Đan vô cùng tự tin.

Điều này khiến cho Kiều Cẩm cảm thấy buồn cười, không hiểu nổi cô lấy sự tự tin ấy ở đâu ra, là vì những lần trước anh luôn dễ dàng tha thứ cho cô hay sao? Anh co tay lại, ung dung đánh giá người phụ nữ tự tin mười phần ở phía đối diện, "Em thật sự hy vọng chúng ta có thể trở lại như trước?"

"Ừ"

"Vậy nếu như anh nói, dường như anh đã yêu một cô gái, nhưng lại không chắc là mình có thể theo đuổi được cô ấy hay không. Nếu không thể theo đuổi được, anh sẽ ngoan ngoãn quay lại bên cạnh em, em bằng lòng không?" Đôi mắt anh đầy ý cười, nói ra một câu từ chối rất tàn nhẫn.

"Anh..." Đây coi như là trả thù sao? Hay là thử dò xét? Suy nghĩ một chút, Quách Đan thoải mái trở lại, "Bằng lòng."

"Đáng tiếc anh không phải em, anh không làm được chuyện như vậy. Nếu anh không thể theo đuổi được cô ấy, thay vì phí thời gian để ở cùng em, chi bằng dùng nó để chờ đến khi cô ấy cảm động."

Quách Đan bắt đầu nhận ra cái gì đó không đúng, anh không chỉ nói suông, mà là thật sự có một phụ nữ như vậy tồn tại. Là người lần trước nhìn thấy ở nhà anh sao? Cô còn loáng thoáng nhớ được đó là một cô gái rất thanh tú, nhưng lại không khiến cho người khác có ấn tượng cho lắm, dựa theo mắt nhìn của Kiều Cẩm, hẳn sẽ không thích loại người như thế, vậy còn có thể là ai? Chẳng qua cô chỉ mới rời khỏi mấy tháng, cô không tin nhiều năm dây dưa như thế sẽ thua trong chớp mắt thế này.

Cô nghĩ đến xuất thần, Kiều Cẩm cũng không lên tiếng quấy rầy, cho đến khi bừng tỉnh lại, Quách Đan mới phát hiện ánh mắt của anh không còn sẵn sóc, quan tâm mình như trước, mà đang nhìn về phía góc nhà hàng, vô cùng chăm chú.

Cô nghi ngờ cau mày, nhìn theo tầm mắt của anh...

Quả nhiên! Ngồi bên kia đúng là cô gái lần trước gặp ở nhà anh.

"Anh định làm gì?" Âm thanh chói tai của ghế dựa ma sát trên sàn truyền đến, Quách Đan mới giật mình nhìn thấy Kiều Cẩm đã đứng lên, không để ý đến sự ngăn cản của cô, sắc mặt căng thẳng đi đến góc nhà hàng.

Buông tay như thế? Cô không cam lòng.

Cấn răng, thay đổi về mặt thích hợp, Quách Đan cũng đuổi theo.

"Sớm muộn gì em cũng bị gió tây bắc thổi đi mất thôi, em phải ăn nhiều một chút, ngộ nhờ trợ thủ đắc lực của anh bị gió thổi mất, anh phải tìm ai kêu oan đây." Giang Nam hoàn toàn không xem trọng lời nói của cô, động tác trên tay cũng không ngừng lại, liên tục gấp thức ăn cho cô. Thấy cô trẻ con bĩu môi, đành phải ngừng lại một chút, đổi sang vừa dụ dỗ vừa lừa gạt: "Làm việc cực khổ nhiều ngày như thế, không được ăn đồ ngon, hôm nay đã là ngày triển lãm cuối cùng rồi, anh muốn mời em một bữa thật ngon không được sao? Có phải là một chút mặt mũi em cũng không chịu cho anh hay không? Huống chi mình anh ăn cũng sẽ không thấy ngon, tranh giành đồ ăn mới có mùi vị, chẳng lẽ em muốn nhìn anh đói chết hay sao?"

"Xi, thì ra anh cũng có thể mở miệng nói ra những lời này, khó trách chị dâu bị anh dỗ đến ngoan ngoãn như vậy." Phồn Hoa nhìn không được cười ra

tiếng

Gần đây bởi vì hội triển lãm, gần như ngày ngày đều ở cùng với Giang Nam, cứ chạy hết hội triển lãm rồi đến công ty, ngay cả nhà cũng không về. Buổi tối mỗi ngày bạn gái của Giang Nam đều đưa thức ăn khuya tới cho bọn họ, điều này khiến cho Phồn Hoa có cảm giác thân thiết với cô ấy, cho nên mới gặp mặt hai lần, cô đã gọi là chị dâu.

Vì thế, Giang Nam thường xuyên giả bộ ăn dấm chua của bạn gái anh.

Giống như bây giờ, anh bày ra vẻ oán giận với cô, "Chị dâu, chị dâu, gọi thuận miệng ghê. Sao chưa từng nghe em gọi anh là “anh trai” như thế? Không có người anh trai là anh đây, thì lấy đâu ra một chị dâu tốt đến vậy? Hừ."

"Được rồi, được rồi. Anh trai..." Người ta hay nói cung kính không bằng tuân mệnh, tránh cho anh tiếp tục câu nhàu, oán trách, Phồn Hoa thật biết điều thuận miệng gọi, âm kéo thật dài, lộ ra vẻ làm nũng.

Giang Nam hài lòng gật đầu, nhưng rất nhanh, anh đã phát hiện, anh trai cũng không dễ làm.

"Anh trai, ăn không vô có không có cần em tới phục vụ cho anh không?" Vừa nói, Phồn Hoa vừa chuyển những món ăn chồng chất trong chén cô đi, hoàn toàn không nghe theo lời anh, "Cái này cho anh, cái này cũng cho anh, cả cái này nữa, em ghét nhất là ăn hành thêm cái này nữa, em cũng không thích ăn thịt..."

"Này! Đủ rồi!"

"Uhm... Đậu hũ cũng không thích ăn..."

"Đủ rồi!"

"Như vậy cũng tạm ổn rồi..." Vừa nói được một nửa, Phồn Hoa đã cúi đầu nhận ra có cái

gì đó không đúng. Giọng nói này... không giống với tiếng kháng nghị của Giang Nam, mà mang theo sự tức giận, rất giống với giọng của Kiều Cẩm. Là nghe lầm sao? Cô buồn cười lắc đầu một cái, cố gắng để cho mình không lộ ra vẻ khó chịu.

"Thì ra là cô thích dùng chiêu bài em gái để dụ dỗ đàn ông như thế, quả thật tôi đã xem nhẹ cô rồi!"

Không phải ảo giác. Đây là giọng nói Phồn Hoa không thể nào quen thuộc hơn được, một lần nữa truyền tới từ đỉnh đầu cô. Thắt thẩn một lát, cô ngẩng đầu, thực sự giống như suy đoán của cô, đập vào mắt cô không chỉ có một mình Kiều Cẩm, còn có cả Đan Đan.

Theo như lời Lam Lam nói, đó là người bạn gái đầu tiên của anh... Là một tình yêu rất khó quên, vô cùng nuông chiều, yêu đến mức không rõ nguyên do? Quả thật cũng có chút giống với lời miêu tả của Lam Lam.

"Thật trùng hợp. Cô tìm lại thần trí, giả vờ như không bị kích thích bởi cặp đôi trai xinh gái đẹp trước mặt, bình thần ném ra ba chữ.

"Lại dùng quan hệ anh em để dối lấy một người bạn trai, thủ đoạn này có chút trùng hợp nhỉ?" Anh tiếp tục châm chọc khiêu khích, biết rõ nếu mình làm thế thì sẽ thua thiệt trước mặt tình địch, nhưng vẫn không chịu lùi bước. Thấy bọn họ vừa trêu đùa vừa gấp thức ăn cho nhau, nghe cô dùng giọng nói nũng nịu chưa bao giờ nói với anh để gọi người khác, trong lòng Kiều Cẩm không thể kiềm nén được vị chua, lại càng không có tâm tư để dùng đến những thủ đoạn hay dùng để đối phó với phụ nữ.

"Không. Không phải... tôi và anh ấy là..." Về hồ hững hờ và lăm lăm mới nguy trang được, cuối cùng vẫn sụp đổ. Cô vội vàng mở miệng, muốn giải thích rõ ràng cảnh hiểu lầm vừa rồi, nhưng đầu lưỡi lại như có gì đó giữ lại.

Cuối cùng khi đã thở đều được một chút, Phồn Hoa bỗng nhiên ngậm miệng, máu trên mặt như bị rút mất.

Dáng vẻ này lọt vào mắt Kiều Cẩm, anh khó hiểu nhún mày, nhìn theo tầm mắt của cô. Là Quách Đan, cái Phồn Hoa nhìn chăm chú chính xác là điện thoại đang nắm trong tay Quách Đan. Có gì không đúng? Kiều Cẩm vừa định thu mắt lại, một tia sáng đã lọt vào mắt anh.

Dây treo điện thoại Tiffany?

Là thứ Phồn Hoa đã từng cho anh, nhưng... sao tự nhiên lại xuất hiện trong tay Quách Đan?

Hay do trùng hợp?

"Dây treo di động của cô thật đẹp, tôi cũng có một cái, là quà sinh nhật ba tặng tôi lúc 20 tuổi. Ông ấy còn nói đó là vật ông ấy đặt thiết kế riêng, có một không hai trên thế giới. Đáng tiếc cái đó tôi lại làm mất rồi, thôi, cứ coi như cái cũ không đi, cái mới làm sao đến được." Câu nói bất chợt thoát ra khỏi môi Phồn Hoa, bác bỏ suy đoán của Kiều Cẩm.

Cô nói rất bình tĩnh, thậm chí còn gượng cười, anh có thể hiểu được ẩn ý trong câu nói đó.

Lúc mới quen Phồn Hoa, Kiều Cẩm đã biết cô rất tự ti, dường như sự tự ti này, khiến cô càng để ý đến lòng tự trọng của mình hơn. Hiện giờ cái dây treo điện thoại có một không hai kia lại xuất hiện ở chỗ Quách Đan, cô sẽ cho rằng là anh tùy tiện cho đi. Tùy tiện đem đồ của cô tặng cho người phụ nữ

khác, đối với cô mà nói là một loại tổn thương rất lớn.

Cho nên cô mới có thái độ khác thường, dạng như chỉ cây dâu mà nắng cây hòe, từng chữ từng chữ đều như kim châm, mặc cho anh cẩn thận suy xét, nếm lấy quả đắng còn lại.

"Bạn của em?" Nhìn ra được sự khác thường của cô, Giang Nam mỉm cười mở miệng xoa dịu bầu không khí. Thấy Phồn Hoa cười khổ gật đầu, anh cũng hiểu được đôi chút, so với bốn người chẳng bằng có hai người đi trước, "Hai người cũng đến ăn cơm sao? Không quá rầy rầy nữa, chúng ta cũng nên đi thôi, lát nữa còn việc đó."

"Tôi có chuyện muốn nói với em!" Kiều Cẩm phản xạ giữ chặt Phồn Hoa, anh sợ, sợ hiểu lầm này không thể giải quyết, càng để lâu sẽ càng khiến cho hiểu lầm càng sâu, đến khi tất cả đều vụn nát.

"Lần sau có cơ hội thì nói sau." Lần đầu tiên, Phồn Hoa cự tuyệt Kiều Cẩm, không còn đáng về nhãn nhục chịu đựng như trước nữa.

Nếu chỉ là lời từ chối bình thường, có lẽ Kiều Cẩm sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng mà nếu đến từ một cô gái từ trước đến nay luôn vâng vâng dạ dạ học cách cự tuyệt, còn không có kiêng dè kéo người đàn ông khác rời đi, cảm giác này thực sự giống như uống phải một bình dấm chua trộn tiêu cay. Cho dù cô không nói rõ mình có quan hệ yêu đương với Giang Nam, thì hình ảnh hai người nắm tay cùng nhau rời khỏi cũng vô cùng chói mắt, lại cộng thêm tên Giang Nam kia cứ luôn miệng "chúng ta", giống hệt thái độ của một người thân trong nhà.

Cuối cùng là sao chứ, chỉ mới một thời gian ngắn thôi, vì sao tất cả mọi việc đều đã nằm ngoài tầm tay rồi?

Cô như thế là do không đợi được sao? Ngay cả việc cho anh thời gian để giải quyết xong chuyện bạn gái cũ, sau đó toàn tâm toàn ý yêu cô cũng không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Lần trước đến nhà anh, thấy cái dây treo điện thoại này rất đẹp, nên thuận tay lấy đi. Em không có ý gì khác, cùng lắm thì trả lại cho anh là được.

Đây là lời giải thích mà Quách Đan đưa ra, Kiều Cẩm gần như không còn hơi sức để so đo xem cô có dụng ý khác sau lưng việc này hay không, cũng không có hứng thú để nổi giận với cô. Anh chỉ biết mấy năm nay mình đã lười biếng quá mức, cho là mọi việc đều có thể qua loa cho xong, có thể thuận nước đẩy thuyền, không cần phải thay đổi mọi thứ, thế nên cái gì cũng không muốn nhìn, không muốn nghe, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu.

Nhưng trên thực tế là Quách Đan đã sớm thay đổi, khi lần đầu tiên cô nói "Bánh mì quan trọng hơn tình yêu", đã xác định cô không còn là cô gái lúc trước mà anh yêu.

Vốn nghĩ rằng cho dù có chia tay, có lẽ cũng có thể làm bạn. Nhưng bây giờ, anh phải lấy lại cái dây treo điện thoại của Phồn Hoa, thay đổi số di động, nói rõ đầu đuôi mọi chuyện với mẹ anh, triệt để cắt đứt quan hệ với Quách Đan. Kiều Cẩm không phải là người dễ quên, anh sẽ nhớ kỹ mối tình đầu này, nhưng lại không muốn nhớ kỹ về cô.

Quách Đan cũng không phải kiểu phụ nữ thích dây dưa làm phiền, có lẽ nên nói là ngay từ đầu cô đã không đặt quá nhiều tiền cược trên người anh, nhiều lắm cũng chỉ xem anh như cạm bẫy gió, chứ không phải bên nhau trọn đời. Anh đã nói ra những lời cay độc, cô cũng không cần chơi trò mềm yếu nữa.

Vì vậy lần này, bọn họ là thật sự chia tay, bình thản hơn cả những lần trước.

Gọn gàng dứt khoát, không còn ràng buộc, có phải đã có thể dốc toàn lực để theo đuổi Phồn Hoa rồi không?

Hiển nhiên, Kiều Cẩm đã nghĩ mọi việc quá mức đơn giản, phải theo đuổi con gái thế nào, anh không có chút kinh nghiệm. Hơn nữa còn có rất nhiều hiểu lầm trước mắt, cuối cùng mọi chuyện lại phát triển đến mức khiến anh phải dờ khóc dờ cười. Đã từng có lúc, vì muốn trêu chọc Phồn Hoa, anh cười nói cần cô giúp một tay để theo đuổi Điều Lam.

Hiện giờ thì....

"Anh phải thề! Anh phải thề tình cảm của anh dành cho Phồn Hoa là hoàn toàn thật lòng, sẽ không khiến cô ấy bị tổn thương, cũng sẽ không dây dưa với những phụ nữ khác! Em mới cân nhắc có nên giúp anh hay không!" Điều Lam tiến lên trước, quan sát Kiều Cẩm từ trên xuống dưới. Không tệ, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, ánh mắt rất chân thành, nụ cười trên môi cũng rất cố chấp, nhưng cô vẫn phải tìm cách vẹn toàn nhất.

"Anh thề" Dù không ngừng bị hoài nghi, Kiều Cẩm vẫn mỉm cười như cũ, cuối cùng còn gơ ba ngón tay lên thề, vô cùng kỳ lạ.

"Nếu anh bội bạc tình nghĩa với Phồn Hoa, sẽ phải cô độc suốt quãng đời còn lại."

"Được, nếu anh bội bạc tình nghĩa với Phồn Hoa, sẽ phải cô độc suốt quãng đời còn lại."

Lời thề này nghe qua dường như không có chút gì đau khổ, nhưng muốn một công tử đào hoa tình nguyện vì một cô gái nào đó mà phải chịu cô độc suốt quãng đời còn lại, quả thực là không dễ. Diêu Lam lui về một bước, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cảm động, "Được rồi, em cố gắng hết sức để giúp anh, nhưng chuyện hiếu thảo của anh em sẽ không giải thích, tự mình nói mới có thành ý."

"Ừ." Chỉ có bốn từ "nói gì nghe vậy" mới có thể hình dung tình cảnh hiện tại của Kiều Cẩm. Ngắm lại mới thấy, vòng tròn này quả thật rất lớn, cuối cùng lại dùng phương thức thay đổi nhân vật để trở về điểm bắt đầu.

"Ngoan thật đó, Kiều đại thiếu gia cũng có một ngày ngoan ngoãn như vậy. Tối nay em sẽ hẹn Phồn Hoa đi hát karaoke, anh có muốn đến hay không? Trước tiên em phải nói rõ, em không chắc được là cô ấy có dẫn Giang Nam theo hay không, đến em còn phải nói năng cẩn thận với anh ta, nếu cô ấy thật sự dẫn theo, anh phải kiềm chế lại cho em."

"Được." Lại một câu chấp nhận không chút do dự. Tôn chỉ của Kiều Cẩm chính là, bất kể chuyện gì, cứ đồng ý trước đã, đương nhiên.... Tùy cơ ứng biến, tùy thời phát huy, bộc lộ đúng lúc, những điều này cũng cần phải có.

Hiện giờ, cô đang xem như không có việc gì, cười nói tất cả đều đã qua rồi, có lẽ anh và Đan Đan sẽ rất hạnh phúc, cô cũng có thể bắt đầu cuộc sống của mình, làm việc, giải trí, đến một lúc nào đó sẽ gặp được một người có cảm tình, rồi cùng nhau nói chuyện yêu đương.

Nhưng mà hoàn cảnh trong phòng lại ồn ào giống hệt ngày hôm đó, khiến cô không thể không nhớ đến chuyện cũ, cô vẫn luôn ảo tưởng một chút may mắn trong cái đêm gặp được Đan Đan đó, rốt cuộc là anh muốn nói gì với mình trong nhà bếp chứ? Có phải là một câu thần chú biến tình cảm thâm lắng của mình thành lưỡng tình tương duyệt hay không?

Cười yếu ớt lắc đầu, Phồn Hoa gạt đi những chuyện phiền não, dùng đũa nghịch nghịch những món ăn trên bàn.

Quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, khi đối mặt với khách hàng, khi xử lý công việc, Phồn Hoa có thể nói năng lưu loát, hoàn toàn không mất bình tĩnh. Nhưng cứ đến chuyện này là cô lại không cách nào bình tĩnh được. Là do suy nghĩ của cô quá ngây thơ sao? Vốn tưởng rằng không cần phải từ chối lời mời của Lam Lam, cũng là cho mình cơ hội để làm quen với những người con trai khác, có lẽ chỉ cần quen với người khác là có thể quên được anh.

Nhưng bên tai lại như có một âm thanh chói tai, khiến cho cô ngay cả nờ nụ cười cũng vô cùng

khó khăn.

Cũng có lẽ là do cô không có hứng thú, đang lo lắng nghĩ xem có cần lấy cớ đi vệ sinh để trốn đi hay không, bỗng nhiên có một giọng ca khiến cho trái tim ngửa ngáy truyền vào tai cô.

Không chỉ vì giọng hát gọi cảm kia quá mê người, mới hấp dẫn sự chú ý của Phồn Hoa, mà quan trọng hơn là lời bài hát, "Sự si mê của tôi, lòng chân thành của tôi, phải đưa ra bao nhiêu mới toàn vẹn, chỉ sợ em không thể hiểu được một người như tôi. Phải đợi đến lúc tình yêu rồi xa, chia cách hai nơi, mới biết được thì ra em không nhớ đến mức nào..."

Cô không biết vì sao mình lại rung động, có lẽ là do người đó hát quá chân thành, khiến cô tự dưng cho rằng đây là tâm sự thâm kín của người đàn ông kia.

Phồn Hoa phân tâm dời mắt ra xa, tầm mắt vô tình rơi vào đôi mắt nồng nhiệt của đối phương. Khi một người bị đốt cháy thì sẽ có biểu cảm thế nào, chỉ cần nhìn bộ dạng hiện tại của cô là biết. Gò má nóng bừng như bị thiêu đốt, cái miệng nhỏ nhắn cũng quên khép lại, bàn tay rõ ràng đã để yên một chỗ nhưng giờ lại không biết phải đặt đâu.

Trong đầu chỉ còn duy nhất một ý nghĩ: Kiều Cẩm! Sao anh lại ở đây? Sao chỉ có một mình?

Bộ dáng ngây ngốc, sững sờ của cô, đôi mắt yếu ớt của anh. Kiều Cẩm luôn biết cô là kiểu người tự mình tìm thú vui, nhưng không nghĩ tới cô lại có thể vô tâm không chú ý đến những chuyện xung quanh đến mức này. Không quan tâm đến những người đàn ông không ngừng ve vãn, muốn bắt chuyện với cô, ngay cả anh đến lúc nào cũng không biết, chỉ ngồi đó nghịch tóc.

Kiều Cẩm không lên tiếng gọi cô, an phận ngồi trong góc nhìn ngắm cô, mãi cho đến khi Diêu Lam mở bài hát này, lại không tìm được người hát. Nếu sớm biết rằng chỉ cần mở miệng hát là có thể nhận được sự chú ý của cô, anh cũng đâu cần phải giữ im lặng lâu đến vậy.

Nhìn nhau không nói gì, ai cũng không muốn mở miệng trước, không khí giữa hai người dần trở nên cứng nhắc. Diêu Lam nhìn không thuận mắt, cố gắng ra sức giảng hòa: "Oa, ai chọn bài hát này thế? Quả thật là có ý đồ mà, chọn trúng một bài nam nữ song ca? Bài hát này rất hay đó, đừng để lãng phí, Kiều Cẩm anh hát đi."

Cơ hội đã đặt ngay trước mặt, nhưng luôn có vài người không tốt đến phá rối.

"Đề tôi hát..." Ngay kế bên Phồn Hoa, đã có một người đàn ông nắm lấy micro, xấu hổ gãi tay.

"Hả? Anh nhìn trúng ai rồi à?" Diêu Lam hùng hổ truy hỏi.

Người đàn ông kia không được tự nhiên dịch người mấy cái, lấy luôn cái micro khác từ tay Diêu Lam. Rất rõ ràng, Diêu Lam đoán không hề sai, quả thật anh ta có ý đồ, nhắm trúng vào mục tiêu, cho dù có nhiều người trông mắt thì anh ta cũng không chịu nói, mà dứt khoát hành động để chứng minh.

Vì thế, Phồn Hoa kinh ngạc nhìn lửa cháy lan đến người mình, người đàn ông kia không nói tiếng nào nhét micro vào tay cô, sắc mặt ửng hồng, như muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại không nói ra được.

"Không sao, tôi hát với anh cũng được." Phồn Hoa nghiêng đầu nhìn qua, nhìn anh, cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy có chút thân thiết, giống như đang soi gương vậy, nhìn thấy chính bản thân mình.

Kiều Cẩm kinh ngạc giây lát, không nghĩ tới cô lại trút bỏ bộ dạng hồ hững ban nãy, bỗng trở nên hăng hái, không từ chối một ai. Là sao chứ? Cố tình chọc giận anh sao? Anh biết giữa bọn họ có không ít hiểu lầm, cho dù cô có bày ra bộ dạng giận dữ cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng ít nhất cũng cho anh cơ hội giải thích trước không được sao?

Anh lấy lại tinh thần, bên tai vang lên giọng hát của bài "Tình yêu Hiroshima" của người đàn ông kia, anh không có ý kiến, cũng không có tâm trạng để nghe. Đến lượt Phồn Hoa hát, Kiều Cẩm mới híp mắt lại nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Kiều Cẩm nghe cô hát, giai điệu khẽ ngâm nga mang theo một chút buồn thương, rất êm tai, mỗi từ mỗi chữ đều trói chặt tim anh, khiến ấn tượng của anh càng nhú càng chặt, nhìn đôi môi xinh đẹp của cô đóng lại mở ra, trong lúc lơ đãng còn lộ ra dáng vẻ gợi cảm, bao trùm khắp người anh, ngay cả cổ họng cũng dần tê dại.

Đột nhiên, anh đứng lên, dưới vô số ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, Kiều Cẩm cắn răng, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

Ngay lúc Phồn Hoa hát ra ba chữ "có yêu anh", anh bỗng đưa tay kéo cô, đưa cặp mắt âm u dò xét cô một chút, rồi nhanh chóng kéo cô ra khỏi phòng, mặc cho cô đang ngỡ ngàng chẳng hiểu tại sao. Đường như Diêu Lam từng nói, Để theo đuổi con gái thì không thể quá thô bạo? Phải tiến hành từng bước theo chất lượng để đối phương có thể chậm rãi cảm nhận được sự chân thành của anh? Xì, anh không thêm thêm xia đến những lời nhắc nhở đó, chỉ muốn dẫn cô đi ngay lập tức, không để cho những người khác tranh giành quyền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Đôi mắt Kiều Cẩm rất lạnh, nhưng tay lại ấm áp vô cùng, vào đầu mùa đông thế này, được anh nắm tay đi dạo trên phố, sẽ có cảm giác ấm áp dễ chịu lan tỏa đến tận nội tâm. Lúc đầu khi bị anh lôi ra khỏi KTV, Phồn Hoa ngỡ ngàng, không biết phải từ chối thế nào; nhưng sau khi đi một đoạn đường dài như vậy, nhìn thấy tấm bảng hiệu sáng đèn neon từ từ bị tắt lại phía sau, cô không thể tiếp tục bị động, tự lừa mình dối người được nữa.

Bỗng dừng dừng bước, cô cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, có ý muốn rút về, nhưng anh lại càng dùng sức nắm chặt hơn: "Buông ra! Đau mà!"

"Thả ra rồi sẽ tới lượt anh đau!" Bước chân của Kiều Cẩm khựng lại, anh không hề có mục đích rõ ràng, chỉ muốn kéo cô đi mà thôi. Lời nói buồn nôn từ trong kẽ môi chui ra, ngay cả anh cũng bắt đầu run rẩy, vậy mà cô gái bên cạnh vẫn lạnh lùng thờ ơ.

"Tôi muốn về nhà, ngày mai còn phải đi làm nữa!" Không ai biết Phồn Hoa đang cố gắng khiến cho bản thân mình phải bình tĩnh, không để bị anh làm ảnh hưởng. Cô không có hứng thú đi làm kẻ thứ ba, càng hiểu rõ mình không có tư cách đi tranh giành anh với bạn gái cũ, cho dù có bỏ qua điều kiện ngoại hình mà đại đa số đàn ông đều dễ tâm, thì anh yêu Đan Đan nhiều năm như thế, sao có thể chen vào được chứ?

"Anh đưa em về." Anh trừng mắt nhìn cô, nói. Nhưng anh lại càng kinh ngạc hơn khi thấy bộ dạng điềm tĩnh, xem như không có việc gì của cô. Thái độ lạnh nhạt này như muốn nói bọn họ chỉ là người xa lạ, bèo nước gặp nhau, trùng hợp ra khỏi phòng cùng lúc, đến ngã rẽ rồi thì mỗi người một nơi.

"Không cần đâu." Cô không dám ngẩng đầu, sợ mắt mình sẽ lộ ra vẻ lo lắng.

Nghe vậy, hơi thở của anh cứng lại, cho dù đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng tránh né của cô, nhưng mùi vị mà lúc này Kiều Cẩm ném được lại hoàn toàn khác. Cô không còn rụt rè, dằn vặt khách sáo đầy xa cách này, lộ rõ ý định không muốn của cô. Anh giờ tay, có chút thô bạo giữ chặt hàm dưới của cô, bức cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mình: "Anh đáng sợ như thế sao? Là do nghe lời ngon tiếng ngọt của anh ta, cho nên cảm thấy mình lúc xưa không thể sánh bằng bây giờ sao? Nên cũng khinh thường không thêm làm bạn với anh nữa đúng không?"

".... Thật không biết anh đang nói cái gì." Cô lấy hết dũng khí, dùng sức tránh đi sự kiểm chế của anh, tiếng hít thở không đều để lộ sự khó chịu của cô.

Cô nghe ra được ý châm chọc trong lời nói của Kiều Cẩm, là đang mỉa mai cô không biết tự lượng sức mình sao? Bất kể cô có nỗ lực thay đổi đến mức nào, thậm chí còn không tiếc chạy theo sở thích của anh, kết quả vẫn chẳng thể lọt được vào mắt của anh, từ đầu đến cuối vẫn chỉ xứng được đứng ở ngoài, ngắm nhìn câu chuyện tình yêu của anh. Khinh thường? Cô có tư cách gì để khinh thường cơ chứ, chẳng lẽ anh không hiểu được là cô không dám hay sao? Phồn Hoa xoay đầu, cũng chuyển mắt, những lời trong bụng cứ quần quanh trong miệng, cuối cùng vẫn đành nuốt ngược trở vào.

Yêu đơn phương vốn là chuyện của một người, đáng cũng được mà ngọt cũng tốt, đều chỉ có một mình mình nếm thử.

Sau khi im lặng hồi lâu, Kiều Cẩm quét mắt nhìn cánh tay bị cô đẩy ra, cái lạnh bao trùm chút ảm áp ngăn ngui vừa có. Anh nhướn đuôi mày, ánh mắt ảm đạm, khí thế bức người trả lời: "Anh không hiểu đến cùng là em đang trốn cái gì?!"

"Tôi..... Tôi..." Cô há mồm, lời nói cứ phun ra nuốt vào trong miệng, cuối cùng, cô nhắm mắt, hạ quyết tâm: "Tôi cũng có tự tôn. Bị anh gọi đến đuổi đi như vậy, cũng sẽ đau khổ. Nếu... nếu anh vẫn còn là đàn ông, không quên được Quách Đan, thì cũng đừng đến mà chọc ghẹo tôi."

Một chậu nước lạnh xối thẳng vào đầu, Kiều Cẩm dần bị buộc nhập vai vào hoàn cảnh chật vật, cho đến khi nghe xong câu cuối cùng, anh mới thoải mái mở mắt ra. Thì ra cô cũng đề tâm, chứ không phải vô cảm với anh. Nhưng anh giống người không cho người khác cảm giác an toàn đến vậy sao? Rất giống người bắt cả hai tay sao? Nếu có, thì đã không khẳng khái nói rõ mọi chuyện với Quách Đan xong, đã đứng trước mặt cô rồi.

Khóe miệng cong lên, anh yên lặng tiến tới gần cô, môi khẽ nhếch, ẩn chứa ý cười: "Anh không có qua lại với cô ấy."

"Hả?" Cô ngờ ngác trong nháy mắt, không hiểu vì sao anh luôn có thể nói ra những tin tức khiến cô kinh sợ như thế.

"Người anh không quên được là em."

"..." Phồn Hoa không phản bác được, niềm vui mừng quá mức bất ngờ, tim không ngừng đập loạn khiến cô cảm thấy như có người đang cố nhét thứ gì đó vào lồng ngực của mình, cảm giác khó chịu chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ, trong đầu cũng trở nên trống rỗng.

Cô ngửa đầu, chớp mắt vài cái, chỉ thấy khuôn mặt của Kiều Cẩm đang dần lấp trọn con ngươi cô, càng ngày càng gần, mãi đến khi cảm giác lạnh lạnh lấp đầy đôi môi.

Anh đang hôn cô?!

Đầu lưỡi xa lạ lướt dọc quanh viền môi cánh hoa của cô, Phồn Hoa ngờ ngác muốn nói gì đó, nhưng môi vừa hé mở, đã cho Kiều Cẩm cơ hội để tiến sâu thêm một bước. Cái lưỡi linh hoạt đảo quanh trong miệng cô, những cái liếm láp nhẹ nhẹ dần bị thay thế bởi sự điên cuồng.

"Ừm..." Khi lý trí trở về, Phồn Hoa muốn né ra, nhưng Kiều Cẩm lại đọc được suy nghĩ của cô, bàn tay đặt trên eo cô lại tăng thêm lực, tay kia thì luồn qua mái tóc giữ chặt gáy cô. Sự chênh lệch về sức mạnh khiến Phồn Hoa chỉ có thể bất đắc dĩ đưa tay lên chống đỡ, nhưng hiệu quả lại không tốt cho mấy, càng có hiệu quả tán tỉnh.

Đối với Kiều Cẩm mà nói, chỉ sợ cho đến tận bây giờ anh mới được nếm thử một nụ hôn không lưu loát đến thế này, thậm chí có thể nói là chật vật, nhưng sự ngây ngô của cô lại như một đốm lửa, không ngừng bùng cháy khiến anh muốn ngừng mà không được. Lúc đầu nụ hôn chỉ đơn giản là ham muốn chiếm hữu, nhưng sau khi chạm được cái lưỡi mềm mại của cô, trong đầu trong tim anh chỉ còn sót lại một suy nghĩ, chính là muốn cô.

Khiến cho Kiều Cẩm ngạc nhiên chính là, bình thường Phồn Hoa luôn dịu dàng, hiền thực, nhưng khi cô bị chọc ghẹo bắt đầu hơi nanh núa vuốt, sức lực

Quả thật không nhỏ. Đây không ra, cô dứt khoát giờ răng ra cắn, biến nụ hôn ngọt ngào lãng mạn này trở nên đầy vị máu tanh.

Sau khi bị đau, anh nhắm nháp hương vị mằn mặn thoáng qua trong miệng, là máu.

Cô gái này vậy mà cắn anh không chút nể tình, cảm giác đau đớn khiến anh buông lỏng tay ra theo bản năng.

Ngón tay chà nhẹ cánh môi, nhìn giọt máu nhàn nhạt còn đọng lại, Kiều Cẩm cười khò: "Không biết lãng mạn gì hết."

"Là do anh không tôn trọng tôi!" Phồn Hoa điều chỉnh lại hô hấp, tròn tròn mắt, hung hăng nhìn anh.

"..." Phải thế nào mới được xem là tôn trọng? Kiều Cẩm cảm thấy bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, sao lại không thể hôn? Sao lại không thể dùng nụ hôn để đúng lý hợp tình đến với nhau? Rồi rồi một hồi, anh đoán, có lẽ cô chú trọng hình thức hơn. Cũng được thôi, anh nhận thua: "Được rồi, anh thích em, muốn làm... người đàn ông của em!"

Do dự một lát, Kiều Cẩm cẩn trọng nói ra từng chữ: "Đàn ông", có lẽ cô sẽ cảm thấy có chút thô tục? Nhưng anh lại không tìm được từ nào thích hợp hơn, cái anh muốn không chỉ là bạn trai. Mà anh hy vọng xa vời có thể nắm tay cô đi đến cuối đường, dùng tư cách của một người đàn ông để đứng bên cạnh cô, để cô dựa vào.

"Anh, anh thích tôi chỗ nào?" Từng trận kinh ngạc ập tới, cô cần thời gian để tiêu hóa, lúc này đây trong đầu Phồn Hoa đang vô cùng rối rắm, không còn thừa sức để suy nghĩ nhiều. Anh đang tỏ tình sao? Hẳn cô phải thấy vui vẻ mới đúng, sao mùi vị này so với ảo tưởng lại kém nhiều đến vậy?

Là thích thật lòng, hay do chia tay với Quách Đan nên vội vàng muốn tìm một người để lấp đầy chỗ trống, mà vừa khéo cô lại đủ nghe lời, không cần phải tốn sức dỗ dành, lúc nào cũng có thể gọi đến đuổi đi?

"Em nấu ăn rất ngon, lại dịu dàng đáng yêu, những lúc có em bên cạnh anh cảm thấy rất an tâm." Thích chỗ nào, quả thật là một vấn đề rất khó trả lời, Kiều Cẩm không tìm được đáp án, cũng không rành về tác dụng của lời ngon tiếng ngọt.

"Chỉ, chỉ như vậy thôi sao?" Cái Phồn Hoa muốn nghe không phải là mấy lời tán dương phẩm hạnh của cô, giống như lời nhận xét của giáo viên thời còn đi học chính là, đơn giản đến mức không nắm được trọng điểm. Hoặc giả, ngay cả chính cô cũng không biết cái mình muốn nghe đến tột cùng là cái gì, có

lẽ là do sự tự ti bị dồn nén lâu ngày nên bùng nổ chẳng? Sợ anh chỉ nhất thời xúc động, sợ anh sẽ đột nhiên hối hận, sợ sau khi nếm trải cảm giác ngọt ngào sẽ càng đau đến buốt tim.

Vì việc nhỏ mà bỏ qua việc lớn, cũng xem như là một cách sống.

“Không thì còn phải thế nào nữa?” Về mặt Kiều Cẩm hoang mang, cho rằng đã đủ hài lòng, toàn bộ thế giới của anh đều dành cho cô, cái này còn chưa tính là yêu sao? Nghĩ một hồi, bỗng nhiên anh nhẹ nhàng ôm lấy Phồn Hoa Phồn Hoa, mỉm cười, kiên nhẫn phối hợp với sự khó chịu của cô: “Hay là, chúng ta nghe theo ý trời đi?”

“Nghe thế nào?”

“Đi từ chỗ này đến đầu đường, nếu không có xe đi về phía mình, chúng ta nhất định sẽ không thể tách rời.”

“...Được.” Suy nghĩ giây lát, Phồn Hoa đồng ý, quay đầu nhìn bảng tên con đường ở phía sau. Đường Tư Nam, cũng được xem là một con đường tương đối phồn hoa của thành phố này, giờ mới hơn chín giờ, sao có thể đi từ đây đến đầu đường cũng không có xe đi về phía này được chứ? Cũng tốt, nếu đã là đề nghị của anh, vậy thì cũng để số phận định đoạt một lần đi.

Nhưng giờ phút này cô lại cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu thật lâu, như thể con đường này không bao giờ hết. Ánh đèn giao thông lấp lóa phía đầu đường rõ ràng như thế, không xa, nhưng mỗi bước của cô đều đầy băn khoăn. Chỉ cần cảm giác được ánh đèn xe, cô lại nhin không được mà nín thở chờ đợi, sau khi nhìn rõ là xe từ phía sau đi tới, cô mới thở nhẹ ra một hơi.

Kết quả thế nào, vẫn không thể đoán trước. Nhưng tâm tình hiện tại của mình vẫn khiến Phồn Hoa cảm giác được mình đã không thể quay đầu, cô không quan tâm Kiều Cẩm muốn ở cạnh mình là vì cái gì, dù cho tình yêu này sẽ mang đến bao nhiêu nỗi đau, cô cũng muốn thử một lần.

Rất nhiều lần, cô muốn mở miệng ngăn vụ đánh cuộc đầy rẫy biến cố này lại.

Nhưng anh lại nắm chặt tay cô, mỉm cười tự tin nói: “Đi thôi, em không thấy được tình yêu của anh, ông trời thấy là được. Yên tâm đi, ông trời sẽ giúp anh.”

Giúp? Mỗi ngày đều có vô số thiện nam tín nữ chờ ông trời đến giúp, ông ta bận rộn như thế, rảnh đâu mà đến giúp họ chứ!

Nhưng mãi đến khi bước chân của cô dừng ở vạch đường dành cho người đi bộ ở phía đầu đường...

Phồn Hoa kinh ngạc quay đầu, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc. Lúc này, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, con đường này lại không hề có xe đi về phía bọn họ?!

“Em còn lý do gì để từ chối nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đúng vậy, cô còn có lý do gì để từ chối chứ?

Phồn Hoa cho rằng tình cảm thầm lặng của mình cuối cùng cũng đã có thể đi đến hồi kết, nhưng cô đã quên, cho tới bây giờ cô chưa từng là loại người được ông trời chiếu cố. Còn chưa kịp mở miệng, cuộc điện thoại đột xuất đã cắt ngang những lời cô đang định nói, cũng khiến cho tất cả hạnh phúc im lặng ngừng lại.

Là mẹ cô gọi tới, trong di động truyền tới những tiếng nức nở, Phồn Hoa hốt hoảng, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Cuối cùng, mẹ cũng chỉ nói một câu.

“Mau tới bệnh viện đi, ba con có chuyện rồi.”

Gió đầu đông dường như trở nên đặc biệt rét buốt, sắc mặt Phồn Hoa trắng bệch, cổ họng nghẹn lại, mới vừa nãy còn đứng đây chờ mong về con đường hạnh phúc sắp tới, giờ trước mắt đã hoàn toàn mù mịt, ánh đèn đường le lói chiếu vào mắt cô thứ ánh sáng mơ hồ, là mộng sao? Nửa đầu là một giấc mộng đẹp, nửa sau lại là ác mộng..... Sẽ tỉnh, sẽ tỉnh lại nhanh thôi.

"Có chuyện gì thế?" Nhận ra được sự khác lạ của cô, Kiều Cẩm không khỏi lo lắng.

"Bệnh viện! Mau đưa em tới bệnh viện!" Phồn Hoa không thể không ép mình tỉnh táo để đối mặt, cố gắng khôi phục bình tĩnh, lấy lại vẻ hờ hững thường ngày của mình, nói với Kiều Cẩm.

Anh không hỏi thêm, nhưng có thể đoán được, có thể khiến cô trở nên luống cuống như vậy thì chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Đến bệnh viện rồi, Phồn Hoa mới không thể không tiếp nhận sự thật này.

Người đàn ông đang truyền dịch nằm trước mặt cô quả thật là ba cô, nhưng khuôn mặt lại trắng bệnh, đang cố sức mở mắt, miệng hé ra như muốn nói, nắm chặt lấy tay cô. Không phải mơ, ba cô thật sự đã xảy ra chuyện.

"Sao, sao lại có thể như thế?" Cô như nghe được tiếng ầm ầm của thế giới đang sụp đổ, thất thần đi ra khỏi phòng bệnh, yên lặng nhìn mẹ ngồi trên dây ghế ở hành lang khóc không thành tiếng. Phồn Hoa cố nén không cho nước mắt chảy ra, nỗ lực khiến cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh hơn.

"Không...Không biết, ba con ông ấy.....sáng nay ông ấy bảo bị nhức đầu, choáng váng, kêu ông ấy đi bệnh viện kiểm tra lại không chịu.....Không phải, còn muốn đi làm, còn muốn đi gặp khách hàng. Nghe quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng nói...vừa uống được vài ly rượu, thì gục xuống....." Tấm khăn giấy mẹ Nhan nắm trong tay gần như đã nát thành giấy vụn, vì muốn tỏ ra kiên cường trước mặt con gái, nên không ngừng lau nước mắt, nhưng vẫn không thể giấu đi những tiếng thút thút đầy nghẹn ngào.

Hốc mắt Phồn Hoa nóng lên, càng nhìn đáng vẻ không muốn cô phải lo lắng của mẹ, lại càng cảm thấy chua xót. Cô đành phải chuyển mắt đi nơi khác để làm cho mình bình tĩnh lại, "VẬY bác sĩ nói thế nào?"

"Là do cao huyết áp, vừa mới đi chụp CT não, đang đợi kết quả...."

Cái gì là CT não, Phồn Hoa không hề biết; hóa ra cao huyết áp cũng có thể gây ra biến chứng nghiêm trọng đến vậy sao? Hai tay nắm chặt thành nắm, cô bất an cắn môi, ép bản thân không khóc thành tiếng. Giờ phút này cô mới biết thì ra mình đã được bảo vệ rất tốt, thế nên khi đối mặt với tình huống đột ngột phát sinh này, ngoại trừ sợ hãi ra thì hoàn toàn không giúp được gì.

"Phồn Hoa, con, nếu như ba con có chuyện.... sau này hai người chúng ta phải làm sao....." Những khi phụ nữ bất lực thì luôn trở nên cuồng loạn, cho dù trước mặt là ngọn lửa, họ cũng có thể xem như bè gỗ mà nắm chặt lấy. Giống như mẹ Nhan lúc này, sắc mặt tái nhợt nắm chặt lấy tay con gái, biết rõ những lời này không nên nói ra để tránh con gái phải lo phiền, nhưng ngay lúc này đây, bà đã không còn chỗ dựa nào khác.

"Không sao đâu, không sao đâu, ba sẽ không có chuyện gì đâu." Phồn Hoa ngồi xổm xuống, cảm run rẩy, nước mắt không nhịn được bắt đầu chảy xuống. Cô ôm lấy mẹ, không để bà cảm thấy mình vô dụng, "Ba lợi hại như vậy, làm sao có thể có chuyện được chứ? Huống chi, không phải vẫn còn có con sao."

Phồn Hoa nói xong lại cảm thấy vô lực, bất kể là ai đều có thể nghe ra đây chẳng qua chỉ là lời an ủi. Có cô? Có cô thì có lợi ích gì? Cô có thể giúp được cái gì chứ? Chuyện công ty của ba cô không hiểu, chuyện điều trị cô lại càng không biết, ngoại trừ nói ra mấy lời không chút tác dụng đó, còn có thể làm gì.

Một đôi tay chợt đặt lên mặt cô, những ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, thay cô lau đi những giọt nước mắt đã lạnh. Phồn Hoa hít hít cái mũi đỏ au, ngẩng đầu nhìn theo đôi tay kia, mới nhớ tới Kiều Cẩm đang đứng bên cạnh. Cô nhìn ra được sắc mặt của anh cũng không mấy sáng sủa, nhưng vẫn gượng ép nặn ra một nụ cười với cô, dùng khẩu hình miệng nói: "Còn có anh đây."

Cô thoáng thấy dễ chịu đi một chút, thì ra giải tỏa tinh thần cũng rất quan trọng.

Nhưng Kiều Cẩm không chỉ xoa dịu tinh thần cô, chờ cho mẹ Nhan bình ổn tâm trạng lại một chút, anh nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi. Anh bước lên trước, lại đưa tờ khăn giấy cho mẹ Nhan, sau khi cân nhắc một lát, mới nói: "Di à, đi vẫn nên vào phòng bệnh nghỉ ngơi một chút đi, chú Nhan còn cần đến di. Con và Phồn Hoa đi mua cho di một ít đồ ăn, lát nữa sẽ tới chỗ bác sĩ để lấy kết quả chụp CT. Di yên tâm đi, người hiền sẽ có trời phù hộ, sẽ không có chuyện gì đâu."

"Cậu là?" Hoàng hốt hỏi lâu, mẹ Nhan vẫn chưa để ý đến chuyện Phồn Hoa không đến một mình, đến khi Kiều Cẩm lên tiếng, bà mới nhìn kỹ hơn. Nếu đổi lại là trước kia, con gái đưa người đàn ông này đến trước mặt bà, tất nhiên bà sẽ âm thầm soi mói, đánh giá một chút, nhưng lúc này đây, một chút tâm tư bà cũng không có.

"Là đồng nghiệp, lúc con nghe điện thoại thì trùng hợp anh ấy đang ở bên cạnh, lại có xe, nên con nhờ anh ấy đưa con đến đây." Sợ Kiều Cẩm sẽ làm một bài giới thiệu cận kề, cho nên Phồn Hoa giành

giải thích trước.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, mẹ cô đã đủ phiền lòng, nếu giờ phút này còn cho bà biết đây chính là Kiều Cẩm - người mà bà đã dạn dò nhiều lần là không nên đến gần, sẽ chỉ khiến cho tâm trạng của bà càng thêm rối bời mà thôi.

"Đồng nghiệp sao?" Mặc dù tâm trạng đang vô cùng rối rắm, nhưng khả năng suy nghĩ vẫn còn, mẹ Nhan hồ nghi nhìn Kiều Cẩm, cũng không định tranh cãi nhiều. "Vậy thì làm phiền cậu rồi, tôi đi chăm sóc ba con bé. Tôi đã gọi điện thoại cho Giang Nam, chắc nó cũng sắp đến rồi, khi hai đứa xuống dưới mua đồ, thì tiện thể đón con luôn đi, tôi sợ nó không tìm được."

Đón anh ấy là giả, Phồn Hoa nghe ra được cái mẹ cô muốn nhấn mạnh chính là hai từ "Giang Nam".

Cô bất giác đưa mắt nhìn Kiều Cẩm, thấy anh vẫn nở nụ cười như cũ, cô mới thở nhẹ ra.

Trên thực tế, cô không hề hiểu cái mà Kiều Cẩm quan tâm là gì. Lời nói của mẹ Nhan đã chứa đầy hàm ý. Phồn Hoa thì lại phải sạch quan hệ với anh, điều này khiến anh không có cách nào bỏ mặc cho được. Nhưng lúc này không phải lúc để so đo, sau khi lễ phép mỉm cười, anh gạt đầu, đưa tay dìu mẹ Nhan vào phòng bệnh. Trên giường bệnh, ba Nhan đã nhắm mắt lại, giống như đang ngủ, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn lộ rõ vẻ đau đớn.

Sợ Phồn Hoa lại không thể khống chế cảm xúc, anh lập tức kéo cô ra ngoài.

“Mẹ em thích ăn gì?” Im lặng đi đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh bệnh viện, Kiều Cẩm mới lên tiếng, ra vẻ thoải mái hỏi.

“Gì cũng được.” Phồn Hoa vô lực trả lời, bỏ qua ánh mắt của anh, cô do dự hồi lâu rồi mở miệng: “Kiều Cẩm, hay là anh về trước đi. Khoảng thời gian tới... tạm thời chúng ta đừng liên lạc với nhau thì hơn.”

Cô không ngốc, đương nhiên biết rõ mẹ đã đoán ra được sự thật, chỉ là bây giờ chưa có tinh thần để vạch trần cô mà thôi.

Kiều Cẩm rất khó để giữ bình tĩnh, cúi mắt nhìn người con gái bên cạnh, anh mím chặt môi rồi lại buông lỏng một chút, “Vì sao?”

“Anh... anh cũng thấy đấy, hiện giờ nhà em xảy ra chuyện như vậy...”

“Anh có thể giúp em”

“Anh có thể giúp em được gì cơ chứ?” Cô nghiêng đầu một bên, lăm bắm trong miệng, uể oải vô lực.

Cô nói ra lời này vốn không hề có ác ý, mà chỉ như một câu cảm thán. Nhưng khi Kiều Cẩm nghe được, lại thấy câu nói này giống như cây kim được giấu dưới lớp vải bông, từng chữ từng chữ đâm vào ngực anh. Giống như lời cô nói, với năng lực của anh thì có thể giúp được gì cho cô cơ chứ? Chỉ biết tự cho là đúng, đứng đợi bên cạnh cô, cô thật sự cần sao?

Nghĩ lại, từ đầu đến cuối, Phồn Hoa chưa từng nói thích anh, tất cả mọi thứ đều chỉ do anh tự suy đoán.

Cho rằng phải chạy một quãng đường xa như vậy chỉ để đưa anh một hộp thuốc chính là yêu, cho rằng vào bếp vì anh chính là yêu, nhưng sao anh lại quên mất Diêu Lam từng nói: “Phồn Hoa đối xử tốt với tất cả mọi người, giống như hành thiện tích đức, để có người cần thì sẽ giúp, sự quan tâm của cô cho tới bây giờ vốn không chỉ dành riêng cho một mình anh, chỉ do anh nghĩ nhiều mà thôi.

“Ừ, cũng đúng, người em cần không phải là anh.” Từ từ bình thường trở lại, anh cười tự giễu, khoe miệng đầy vẻ mất mát, nhớ tới chuyện mẹ cô nói, Giang Nam sắp tới rồi, là do cô sợ Giang Nam hiểu lầm sao?

“Anh nói vậy là có ý gì?” Phồn Hoa nhún mày, cơ hồ nhận ra ẩn ý trong lời nói của anh.

Kìm nén sự bức bối, Kiều Cẩm cũng hy vọng mình có thể không chút phong độ, không chút khí khái, dứt khoát xoay người bỏ đi, tạm thời cắt đứt liên lạc đúng như cô mong muốn. Đáng tiếc, anh không làm được, không buông tay cô được, không bỏ mặc để cô một mình đối mặt với những biến cố không báo trước này được. Cố nuốt con khó chịu trong lòng xuống, anh ép bản thân trở thành người đàn ông thành thực, trầm ổn và biết quan tâm. “Không có gì, chuyện của chúng ta có thể tạm thời không nhắc đến, cứ xem như là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau đi. Chẳng lẽ khi bạn bè gặp khó khăn còn có thể khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Vây... Cảm ơn nhiều.” Cô gắng gượng thật lâu, tự nói với mình không được khóc nữa, nước mắt không thể giải quyết được chuyện gì. Nhưng không biết vì sao, câu nói vừa không hoa mỹ vừa không có lời hứa sâu nặng của Kiều Cẩm, lại khiến cô nghẹn ngào.

“Đồ ngốc, cảm ơn cái gì. Phải trả, chờ sức khỏe của ba em hồi phục rồi, anh có rất nhiều món nợ chờ tính với em.” Anh cười đưa tay, vỗ lên cái gáy của cô, cảm nhận từng sợi tóc bóng mượt của cô xuyên qua kẽ tay, trái tim khẽ run lên.

Thật sự có rất nhiều món nợ, ví như chuyện giữa cô và Giang Nam có phải nên cho anh một lời giải thích hay không? Lại ví dụ như có phải cũng nên cho anh một liều thuốc an thần, để anh biết đoạn cảm tình này không phải một mình anh tự cho là đúng, tự mình đa tình?

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Ba Nhan đã được xác định là bị tai biến mạch máu não.

Đối với Phồn Hoa mà nói, đó là một căn bệnh vô cùng xa lạ, bác sĩ nói nó không nặng cũng không nhẹ, khả năng tái phát lại rất cao, không thể chữa khỏi hoàn toàn, chỉ có thể dựa vào việc làm vật lý trị liệu để phục hồi một phần. Tình hình của ba cô cũng không thể xem là tệ nhất, chỉ mất đi năng lực ngôn ngữ, dùng bình dưỡng khí vài lần là có thể cử động lại được, nhưng không còn linh hoạt như trước nữa.

Không nguy hiểm đến tính mạng, đáng nhẽ phải nên ăn mừng mới phải; nhưng với nhà họ Giang mà nói, kết quả này vẫn giống như trời đất sụp đổ.

Người chủ gia đình bây giờ đến cả nói chuyện cũng khó khăn, vậy công ty phải làm sao bây giờ? Cuộc sống sau này phải làm sao bây giờ? Tiền thuốc men nặng nề cần trả phải làm sao bây giờ?

Tin tức truyền đi rất nhanh, gần đây những từ quanh quẩn nhiều nhất trong đầu Phồn Hoa chính là - nóc nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, cây đổ thì bây giờ tan, dân chúng đây thì sập tường.

Tất cả mọi người đều cho rằng, nhà họ Nhan chỉ còn cô nhi quả phụ không thể làm được gì, cái công ty trống rỗng kia sớm muộn gì cũng phải đóng cửa. Trước đó các nhân viên vì sợ bị liên lụy nên đã thay phiên nhau từ chức, giờ thì ngay cả người trợ lý đi theo ba Nhan lâu nhất cũng bỏ đi; mấy chủ hợp đồng thì đồng loạt đến thu hồi vốn đầu tư, trong khi bình thường đều là nửa năm mới thanh toán.

Hiện tại tiền bạc không thể xoay xở, còn phải liên tục chi trả tiền thuốc men, mấy người họ hàng thân thích khi trước hay lui tới nhà cô bây giờ đều lo trốn còn không kịp.

Mẹ Nhan bị dồn vào đường cùng, chỉ có thể bán đi căn nhà, dùng một phần tiền để thuê nhà, phần còn lại thì bù vào khoảng thiếu hụt của công ty. Giống như lời dự đoán của nhiều người, công ty vội vàng ngừng kinh doanh, minh chứng cho câu châm ngôn: công ty càng lớn thì mở rộng và đóng cửa càng nhanh.

May mắn là, tiền thuốc của ba Nhan cũng không đắt lắm, hơn nữa bọn họ vẫn còn một ít tiền trong ngân hàng.

Đây là khoảng thời gian vô cùng hỗn loạn, Phồn Hoa gần như không dám nhớ lại, cũng không biết bản thân mình vượt qua nó như thế nào. Kiều Cẩm rất nghe lời, quả nhiên trong khoảng thời gian này không hề đến tìm cô. Dù vậy, sáng tối mỗi ngày vẫn luôn có những cuộc điện thoại gọi đến, ân cần hỏi thăm, có đôi khi, chỉ cần nghe được giọng nói của anh, Phồn Hoa đã thấy ấm áp.

Dưới sự giúp đỡ của ba Diêu Lam, cả nhà bọn họ dọn đến một căn hộ cho thuê có hai phòng. Nghe nói nhà này của bạn ba Diêu Lam, cho nên tiền thuê cũng giảm được một ít. Vì muốn kiếm thêm tiền trang trải cuộc sống, Phồn Hoa làm thêm chức hậu kỳ ở các studio khác, cuộc sống cũng miễn cưỡng trôi qua.

Nhưng sự yên bình đó cũng không kéo dài được lâu, khi tất cả mọi việc đều qua đi, thân thể của ba Nhan cũng dần hồi phục, mẹ Nhan bắt đầu dành nhiều thời gian hơn để quan tâm đến con gái.

"Uống trà sâm đi, đừng có lúc nào cũng uống cà phê, không tốt cho sức khỏe đâu." Thấy Phồn Hoa ngồi trước máy tính, mệt mỏi vắn cổ, mẹ Nhan đưa trà đến, giúp cô xoa bóp hai vai. Muốn nói gì đó nhưng lại ngừng một lúc, quyết định đi thẳng vào vấn đề, "Cậu thanh niên đến bệnh viện với con ngày hôm đó có phải là Kiều Cẩm không?"

Nghe vậy, sắc mặt Phồn Hoa trắng nhợt, cô bắt đầu hồi hận lúc trước khi lần đầu tiên mẹ cô gặp Kiều Cẩm, vì sao không dứt khoát thẳng thắn thừa nhận? Dù sao vẫn tốt hơn là cứ mãi giấu giếm, khiến cho bây giờ cũng không còn đủ dũng cảm để nói ra sự thật, chỉ có thể dùng thêm những lời nói dối khác để lấp liếm.

Vất vả lắm mới nghĩ ra được một lời nói dối còn hoàn hảo hơn vòng tròn vẽ bằng compa, vậy mà cuối cùng mẹ cô vẫn phát hiện ra.

"Có phải hai con đang quen nhau không?" Không ai hiểu con gái bằng mẹ, phản ứng của Phồn Hoa chính là câu trả lời thành thật nhất. Bà không biến sắc, bình tĩnh, tiếp tục hỏi.

"Mẹ..." Một tiếng kêu vô lực vang lên, Phồn Hoa cố gắng muốn giải thích.

Nhưng mẹ cô lại ngắt lời, "Không phải đã nhắc nhở con nhiều lần rồi sao? Bác Diêu của con nhìn người vô số, một đứa con trai có thể khiến cho bác ấy không thích đến mức đó, có lẽ cũng không phải là người tốt lành gì."

"Mẹ, đừng có lúc nào cũng chỉ nghe lời người khác nói có được không? Lúc ba ngã bệnh, Kiều Cẩm cũng hết lòng giúp đỡ, rốt cuộc là anh ấy có gì không tốt chứ?" Một khi đã thật lòng yêu một người, sẽ vì người đó mà làm tất cả, cho dù có vì anh mà cãi nhau với ba mẹ, Phồn Hoa cũng không hề thấy mình có lỗi.

"Con bao nhiêu tuổi rồi? Yêu đương mấy lần rồi? Con biết được mẫu đàn ông nào đáng để con phó thác cả đời à?"

"Con không biết, nhưng mẹ có thể hiểu được Kiều Cẩm hơn con sao?"

"Con vì nó mà cãi nhau với mẹ?" Mẹ Nhan khó lòng chấp nhận được chuyện đứa con gái luôn luôn ngoan hiền của mình, lại có ngày cãi nhau với bà chỉ vì một thằng con trai. Càng ngày bà càng cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là do bị ảnh hưởng từ Kiều Cẩm, nếu không có Kiều Cẩm, Phồn Hoa mãi mãi là đứa con hiếu thảo, đáng yêu, ngoan ngoãn.

"Là do mẹ ngang ngược, không phân rõ trái phải." Phồn Hoa bắt đầu dĩ trợn mắt, giọng điệu cũng mềm xuống. Không muốn mẹ cô giận chó đánh mèo lên người Kiều Cẩm.

"Không phân rõ trái phải? Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con! Con hiểu nó được bao nhiêu? Các con quen biết nhau được bao lâu? Loại đàn ông thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo này, có đứa con đến chết con cũng không biết!"

"Đây cũng chỉ là chuyện quá khứ, có ai mà không có quá khứ cơ chứ, mẹ có thể đừng chỉ nghe lời một phía có được không?"

"Được, đừng nói mẹ không phân rõ phải trái, chủ nhật này gọi nó đến nhà ăn cơm đi." Mẹ Nhan đưa ra một quyết định quan trọng.

Đây xem như là lùi một bước sao? Nhưng tại sao Phồn Hoa lại ra vẻ sợ hãi? Nhíu mày, bà nhạy cảm quay đầu, "Con nghĩ gì thế?"

"Sợ cái gì, không phải con tin nó lắm sao? Nếu con đã nói mẹ không hiểu nó, vậy thì mời nó đến nhà để mẹ tìm hiểu cho rõ."

Không sai, cô sợ cái gì chứ? Cho dù mẹ cô không chấp nhận anh, cô cũng sẽ cùng anh tiếp nhận. Phồn Hoa không muốn vì tình yêu mà bỏ đi tình thân, ai nặng ai nhẹ cô phân biệt được, nếu khó cả đôi đường, vậy sao không cùng anh nỗ lực để cải thiện nó?

"Được ạ." Suy nghĩ một lát, cô kiên quyết nhận lời.

Thấy thế, mẹ Nhan chần chừ, trong ấn tượng của bà, chỉ sợ kể từ lúc con bé hiểu chuyện đến giờ, đây là lần đầu tiên nó cố chấp như vậy. Từ trước đến giờ, nó luôn biết nghe lời, từ những việc nhỏ như mỗi ngày ăn món gì, nó đều không có ý kiến, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của bọn họ, ngay cả công việc cũng ngoan ngoãn nghe theo mong muốn của ba nó.

Là do con gái đã lớn rồi sao, biết cách giành lấy quyền lợi cho mình, hay là... thằng nhóc Kiều Cẩm quan trọng với nó đến thế, thậm chí ngay cả trở mặt với ba mẹ cũng không hối hận?

Yêu càng nhiều thì càng quan tâm, Phồn Hoa không cách nào tính được giữa cô và Kiều Cẩm, ai bỏ ra nhiều hơn, cô chỉ biết, cô quan tâm đến từng cảm nhận của anh, vô cùng quan tâm. Khi gọi tin nhắn cho anh, trước khi nhấn phím gọi đi cô luôn cân nhắc từ ngữ, thậm chí còn đọc đi đọc lại nhiều lần xem có đánh sai chữ nào hay không, những lúc gọi điện cho anh, cô đều cân nhắc kỹ càng, sợ quấy rầy giấc ngủ của anh.

Cho nên, chuyện mẹ cô vì phản đối mà muốn mời Kiều Cẩm đến nhà ăn cơm, cô lại càng không biết phải nói thế nào.

Quan hệ của bọn họ vẫn chưa xác định, bỗng nhiên lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, hôm đó anh kích động, có phải sẽ rút lui hay không? Có phải ý muốn ở bên cô đã phai nhạt rồi không?

Không ngờ tới, sự hiểu biết của Kiều Cẩm đối với cô lại vượt qua tưởng tượng của Phồn Hoa, chỉ mới nghe giọng điệu ấp a ấp úng của cô trong điện thoại, anh đã dễ dàng đoán được cô muốn nói gì.

Đợi đến khi cô kể rõ đầu đuôi mọi chuyện xong, anh vẫn duy trì vẻ tươi cười, giống như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu. Không trách cứ, cũng không nói một lời dư thừa nào, chỉ nói một câu "Lần đầu tới nhà, nên tặng ba mẹ em món gì thì tốt nhỉ?"

Đây không phải là bữa tiệc "Mẹ gặp con rể", mà là một bữa Hồng Môn Yến, điều này Kiều Cẩm biết rất rõ. Già vờ như không có việc gì cũng chỉ là vì cô. Anh không muốn Phồn Hoa phải phiền lòng vì những chuyện này, một tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, trong nháy mắt đã mất đi nhiều thứ như vậy, còn phải làm việc không ngừng suốt ngày đêm để phụ giúp gia đình, đã đủ vất vả rồi. Kiều Cẩm hận bản thân không thể giúp gì được, điều duy nhất có thể làm chính là khiến cô không phải lo lắng thêm nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Không khí của bữa "Hồng Môn yến" này, Phồn Hoa rất khó tìm được một từ chuẩn xác để hình dung.

Không khí cũng không tính là quá tệ, thậm chí còn có thể nói là vui vẻ hòa thuận, thái độ của mẹ cô đối với Kiều Cẩm cũng rất khách khí. Bày một bàn ăn ngon, lúc ăn cơm cũng chỉ hỏi vài câu về hoàn cảnh gia đình anh. Phồn Hoa gần như hoài nghi có phải mẹ cô đã bị trúng tà rồi không, chứ không sao lại khác biệt lớn như vậy.

Nhưng mà sau đó, cô mới phát hiện, là do cô vui mừng quá sớm.

Người ta hay nói gừng càng già càng cay, có một số việc không thể chỉ nhìn ở mặt ngoài. Ngẫm lại thật kỹ, Phồn Hoa cũng chỉ nhớ được sau khi ăn cơm xong, mình có rời khỏi một lát, đi vào nhà bếp rửa chén. Nhưng dường như trong "một lát" này đã xảy ra rất nhiều việc, cô không biết mẹ cô đã dùng cách nào, tóm lại là sau đó, Kiều Cẩm mất tích...

Tất cả những tin nhắn gửi đi đều chìm vào đáy biển, không hề được đáp lại; gọi điện thoại cho anh, cũng không có ai trả lời; thử đến nhà tìm anh, cánh cửa sổ quen thuộc kia cũng không sáng lên thêm một lần nào nữa. Phồn Hoa từng ép hỏi mẹ cô, còn lớn tiếng cãi nhau một trận, nhưng kết quả vẫn không được gì. Mẹ cô đã quyết tâm sẽ không nhắc đến chuyện này nữa, nhưng những lời khen ngợi đối với Kiều Cẩm quả thực đã khiến cô không hiểu ra sao.

Cuộc sống giằng co diễn ra trong hơn nửa tháng, mỗi ngày Phồn Hoa đều như cái xác không hồn, để mặc bản thân chìm vào công việc, cho rằng có thể mượn thứ này để quên đi cảm giác đau lòng.

Nhưng mà, hiệu quả cũng không mấy khả quan.

Giống như hiện tại, cả công ty chỉ còn lại một mình cô, luôn làm việc đến mười một giờ tối, đến khi không tìm được gì để làm nữa, cô mới chịu rời khỏi. Đứng dưới cổng công ty, đón làn gió lạnh thổi tới khiến Phồn Hoa vô thức kéo chặt áo khoác lại, ngơ ngác nhìn cảnh đêm xung quanh, cô không biết bước tiếp theo mình phải đi thế nào.

Từng nhóm người đi ngang qua trước mặt cô, dường như bọn họ đều tươi cười rất vui vẻ, có không ít cô gái đội những cái mũ đáng yêu, dựa vào người bạn trai. Cô nghiêng đầu, mới nhớ ra ngày mai là Tết nguyên đán, khó trách lại có nhiều người như vậy, có lẽ là đang chờ đón khoảnh khắc giao thừa.

Nắm tay Kiều Cẩm, cùng nhau đếm ngược đón giao thừa, sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Phồn Hoa không nhận được nghĩ miên man, nhưng lại không dám đắm mình quá sâu.

Di động trong túi sách bỗng vang lên, cô không nhìn màn hình đã tắt máy, nghĩ rằng có lẽ là Diêu Lam gọi đến để chúc mừng.

"Ngày nào cũng về nhà trễ như vậy sao?"

"....." Là giọng của Kiều Cẩm, câu mở đầu quả thật là không đầu không đuôi. Nhưng Phồn Hoa hoàn toàn không có tâm tư để nghe xem anh đang nói gì, vì khi giọng nói quen thuộc này vừa vang lên bên tai, cổ họng của cô đã như nghẹn lại, trước mắt trở nên mờ hồ, trong lòng như có một tảng đá nặng đang đè xuống, đau đến tận cùng.

"Nhớ anh không?" Giọng nói của anh lại tiếp tục vang lên.

Cho dù là không thể xuyên qua di động, Phồn Hoa vẫn thấy vô cùng ấm áp. Cô vội vàng ngừng đầu, nhưng ngay lập tức đã ý thức được rằng mình không thể thấy anh, lại vội há mồm: "Nhớ...."

"Anh cũng rất nhớ em."

"Anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh." Cô hít hít cái mũi bị đông lạnh đến đỏ bừng, ngược lại càng khiến cho giọng nói trở nên nghẹn ngào.

"Anh mới phát hiện, thì ra ở gần công ty em có một con đường, tên là đường Cẩm Tú."

Câu trả lời hỏi một đằng, trả lời một nẻo của anh khiến Phồn Hoa ý thức được, Kiều Cẩm đang ở gần bên cô.

"Cũng mới phát hiện, thì ra ở cách đường Cẩm Tú không xa còn có đường Anh Đào, đường Ngọc Lan, đường Mẫu Đơn.... có cảm thấy phồn hoa rực rỡ không?"

Phồn hoa rực rỡ, cô hoảng hốt nhắm mắt bốn chữ này, bất giác khẽ cười một tiếng.

"Em nói xem, Nhan Phồn Hoa và Kiều Cẩm, phải chăng nhất định cũng sẽ phồn hoa rực rỡ, không thể tách rời?"

Khi câu nói này vang lên bên tai cô, chiếc di động trên tay cô cũng trượt xuống, bởi vì có hai cánh tay mà cô rất quen thuộc đột nhiên giờ ra, kéo cô vào lòng. Một cái ôm khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp, là cái ôm thuộc về Kiều Cẩm. Cô cứng người một lát, rồi mím môi nhắm mắt lại, để mặt nước mắt chảy xuống. Sau tiếng nước nở, cô nhanh chóng xoay người, giờ tay ôm chặt eo anh, cọ má lên lớp áo khoác lông cừu của anh.

"Em, em cho rằng.... cho rằng anh cứ định biến mất như thế....."

"Anh muốn thử một lần." Giọng nói của Kiều Cẩm vang lên.

Yêu cô rất khó, quả thật là khó đến mức thiếu chút nữa thì không thể quay lại, nhưng kết quả lại là, không yêu cô còn khó hơn.

Anh nghĩ, thay vì lưu luyến, tiếc nuối, không bằng đánh cược một lần, thử làm theo lời của mẹ Nhan, cho cô nửa đời sau bình yên, hạnh phúc.

Sải bước đến nhà Kiều Cẩm một lần nữa, Phồn Hoa lại có cảm giác vô cùng xa lạ.

Mấy lần trước đến thăm, nhà của anh luôn luôn sạch sẽ, không vрон một hạt bụi, không có một chút hương vị nên có của "nhà". Bây giờ, lại càng không có, vô số những thùng các tông được đặt chất đống trong phòng khách, mấy thứ vụn vặt, linh tinh gì đó đều đã biến mất, chỉ còn lại những vật dụng to lớn.

Nhìn cảnh tượng này, Phồn Hoa chỉ có thể nghĩ đến một khả năng: "Anh định chuyển nhà?!"

"Ừ." Anh không phủ nhận, kéo tay cô đi qua đám thùng giấy hỗn loạn, bước vào phòng mình.

"Đón đi đâu?"

"Rời khỏi nơi này, rời khỏi thành phố này."

"... .." Một câu nói như đất bằng dậy sóng, khiến cả đầu Phồn Hoa trống rỗng, nói không nên lời.

"Anh đã đồng ý với mẹ em là sẽ mang lại hạnh phúc cho em." Anh dừng một lát, suy nghĩ có nên giải thích rõ ràng một chút hay không. Nếu nói ra tất cả, có lẽ sẽ trở thành một sự trói buộc đối với cô, nhưng sự ích kỷ lại nổi lên, quả thật anh rất muốn nhận được một lời hứa hẹn từ cô.

"Vậy sao còn muốn đi?" Cái gì là hạnh phúc? Phồn Hoa chưa bao giờ nghĩ tới những vấn đề quá phức tạp như thế này. Cho dù là tổn nhiều tâm tư để suy nghĩ, thì câu trả lời lúc này của cô cũng luôn là có thể ở bên anh, luôn luôn ở bên nhau.

"Đến đây." Anh ngồi xuống mép giường, thích thú tựa người vào lưng giường, ra vẻ thoải mái mà vẫy tay với cô. Đợi đến khi Phồn Hoa nghe lời bước tới, anh liền giơ tay kéo cô vào ngực, đặt cằm lên đầu cô, chỉ có tư thế này, cô mới không nhìn thấy được vẻ mặt của anh, "Em cảm thấy dựa vào năng lực hiện tại của anh, có thể cho em cái gì?"

"Em không cần gì cả, anh đừng nghe mẹ em nói bậy, căn bản là em không cần những thứ vật chất đó....."

"Nhưng anh để ý, anh không muốn em phải theo anh chịu khổ." Anh nhắm mắt lại, thì thào: "Còn nữa, mẹ em rất tốt, bà lý trí hơn chúng ta rất nhiều, cũng giúp anh dần dần hiểu được làm thế nào mới có thể chân chính yêu một cô gái."

Đêm đó, những lời mẹ Nhan đã nói với anh, quả thật rất có tác dụng. Kiều Cẩm đã từng cho rằng, sau khi trải qua chuyện của Quách Đan, nếu sau này lại nghe được cái lý luận lựa chọn giữa "tình yêu và bánh mì", anh sẽ lạnh mặt khinh thường, cho dù có yêu thì cũng sẽ dứt khoát buông tay.

Nhưng kết quả, anh vẫn không thể buông Phồn Hoa ra được. Sau một thời gian dài vùng vẫy đấu tranh, anh mới phát hiện cho dù Phồn Hoa chưa bao giờ yêu cầu cái gì, nhưng không có nghĩa là anh có thể tiếp tục thoải mái đón nhận hành vi hạ thấp bản thân của cô. Mẹ Nhan nói bà không phản đối bọn họ quen nhau, cũng không hy vọng xa vời rằng con rể tương lai sẽ giàu sang phú quý; hy vọng duy nhất của bà chính là con gái không phải chịu khổ, cho dù Phồn Hoa không ngừng nói rằng mình không cần, nhưng ai có thể đảm bảo, trong tương lai, hiện thực khắc nghiệt sẽ không phá nát tình yêu này chứ?

"Vậy..... có thể nói cho em biết dự định của anh được không?" Phồn Hoa có thể được xem là ngậm thìa vàng mà lớn lên, từ nhỏ đã được cha mẹ bảo bọc, cưng chiều trong lòng bàn tay. Thế nên, những biến cố liên tiếp xảy ra gần đây, khiến cô gần như sục sạo. Cô không biết thì ra hiện thực lại tàn nhẫn như vậy, thì ra tình yêu không phải chỉ cần lưỡng tình tương duyệt là có thể đi đến kết cục. Cô cố ép bản thân mình bình tĩnh lại để bàn về tương lai của bọn họ.

Cứ nhìn đến, nghĩ đến, là lại thấy trống rỗng, dựa theo tình cảnh hiện tại, quả thật bọn họ không thể có tương lai. Một tình yêu, nếu chỉ

ôm lấy cái suy nghĩ được ngày nào hay ngày đó, thật sự có thể lâu dài được sao?

"Có thể chờ anh ba năm hay không? Sau ba năm, nếu anh không về, thì em cứ buông tay, anh không trách em." Đây cũng là lời nói của anh với mẹ Nhan, nói một cách nghiêm túc, bà là một người mẹ rất tốt. Bởi vì con gái thích, cho nên bà không muốn phá hoại nhưng lại không muốn con gái phải chịu khổ, cho nên bà đặt ra thời hạn ba năm, anh có thể tự do xông xáo mà không phải lo trước lo sau, thậm chí bà còn đồng ý sử dụng tất cả những mối quan hệ làm ăn của mình để giúp anh gây dựng nền móng.

"Ba năm..." Cô kinh ngạc, thì thào tự nói, không dám tưởng tượng trong ba năm sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện, càng không dám nghĩ đến nếu anh không trở về, vậy cô thật sự sẽ phải buông tay hay sao? "Anh không sợ em thay lòng sao?"

"Sợ." Kiều Cẩm thẳng thắn, không chút giấu diếm trả lời, chính vì sợ mất đi nên anh mới do dự lâu như vậy: "Không phải người xưa có nói đời người tựa như một canh bạc hay sao, nếu thắng thì tốt, còn nếu thua... Có được một đoạn hồi ức như vậy, cũng không tệ."

"Em chờ anh." Cô sững sờ giây lát, quay đầu lại, mỉm cười nhìn anh. Nếu thật sự là canh bạc, vậy có phải cô cũng nên đánh cược một lần hay không?

"..." Kiều Cẩm không hề ngạc nhiên khi thấy cô đồng ý, cái anh ngạc nhiên chính là vẻ mặt tươi cười của cô. Giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, nụ cười sáng ngời này, khiến cho lòng anh dâng lên từng trận chua xót.

"Ừ, chờ anh làm ăn phát đạt rồi lại trở về cưới em." Nói xong, Phồn Hoa cong khóe miệng lên.

Nụ cười xán lạn đó khiến cho Kiều Cẩm cũng bất giác cười theo. Nụ cười và ánh mắt hồn nhiên của cô, giống như chuyện sắp tới không phải là sự chia ly, mà như thể ba năm chỉ là một cái nháy mắt, không chút thay đổi đối với cô. Hoảng hốt nhìn cô một lát, còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị một sự kinh ngạc khác bao trùm.

Đôi môi của cô bỗng nhiên áp xuống, mang theo tình cảm mãnh liệt khiến Kiều Cẩm cứng người, thậm chí còn không có màn dạo đầu, đầu lưỡi đã vén hai cánh môi của anh ra, quấy lấy lưỡi anh. Hình như đây là lần đầu tiên Phồn Hoa chủ động hôn anh đúng không? Đáng vẻ gần như cướp đoạt này, Kiều Cẩm không thể nào tưởng tượng đó là hành động mà cô có thể làm ra.

Nụ hôn dần dần tiến sâu, Phồn Hoa dứt khoát đứng dậy, dạng chân ngồi trên đùi anh, hai tay quấn quanh cổ anh. Từ đầu đến cuối, Kiều Cẩm đều chìm trong tư thế bị động, thất thần. Mãi đến khi, cảm giác tê dại từ lỗ tai truyền đến, mắt anh mới nheo lại theo bản năng, giữ lấy tay cô, muốn ngăn cản hành động càng ngày càng cuồng nhiệt của cô, "Em đang đùa với lửa đó."

"Em muốn anh yêu em..." Cô ngẩng đầu, mắt mở thật lớn, con ngươi dưới cặp kính sát trùng càng ngày càng mơ hồ.

Lời yêu cầu đầy mê hoặc từ giữa môi xinh đẹp của cô bay ra, khiến yết hầu của anh rung lên, như vừa bị ném vào chảo lửa.

Anh biết lúc này đây, việc cần phải làm nhất chính là đẩy cô ra, nhưng mà hai tay lại như tê liệt, mềm yếu không còn chút sức. Chỉ có thể khó chịu nhìn cô cúi người, cánh tay không an phận dần thoát khỏi sự giam cầm của anh, chui vào áo sơ mi của anh.

"Phồn Hoa..." Sự trêu chọc này vẫn chưa được thành thạo cho lắm, thế mà lại không ngừng châm lên ngọn lửa dục vọng trong anh. Nhưng lý trí vẫn còn sót lại vài phần, anh mở miệng, yếu ớt gọi cô.

"Em yêu anh." Cô không dừng lại động tác có chút hấp tấp kéo áo khoác của anh xuống, dấu son môi hơi lạnh in lên ngực anh.

"Anh biết." Kiều Cẩm từ từ nhắm mắt lại, quyết định buông tay, để mặc các giác quan chi phối hành vi của mình.

"Cho nên muốn giao bản thân mình cho anh..." Cô không thể tưởng tượng được, qua đêm nay, giả như không thể gặp lại, năm sau có lẽ sẽ vì một nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó mà cô phải vội vàng mặc áo cưới, giao phó bản thân mình cho một người XXX nào đó. Ngoại trừ Kiều Cẩm, còn có ai xứng đáng có được thứ cô quý trọng, giữ gìn nhiều năm như vậy chứ?

"Ừ..." Tiếng trả lời lại càng giống như tiếng rên rỉ, phát ra từ đáy lòng anh.

Kiều Cẩm chưa bao giờ cảm thấy mình hiểu cô như thế, hiểu sự quyết tâm không chùn bước của cô, hiểu cái quyết định một ăn cả hai ngã về không này của cô, cô đang tự cắt đứt đường lui của chính mình. Cho anh đêm đầu tiên, từ bây giờ, anh sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên của cô, khắc sâu vào đáy lòng cô. Vậy... ba năm, sao có thể không chờ được chứ?

Anh không đẩy Phồn Hoa ra, ngược lại còn đảo ngược tình thế, đứng dậy để cô xuống dưới. Giờ tay che mắt cô lại, đã đến lúc để anh hầu hạ cô rồi. Chuyện đã đến nước này, cô nguyện ý cho, thì anh dám nhận. Kiều Cẩm không sợ gánh lấy trách nhiệm này, bởi vì, anh chưa bao giờ muốn phụ lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kết thúc

Đêm đầu tiên có ý nghĩa thế nào đối với những cô gái khác, Phồn Hoa không biết, nhưng cô biết, đối với cô mà nói, chính là ba năm chờ đợi.

Ba năm, sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện?

Đây là vấn đề năm đó Phồn Hoa hay nghĩ đến, bây giờ đã có đáp án.

Cô lười biếng dựa vào ghế sofa trong phòng Vip lớn nhất của KTV, quay đầu nhìn mình trong lớp kính trong suốt phía đối diện. Tóc uốn, da trắng, bộ đồ công sở đen trắng, dấu vết năm tháng dường như đã để lại vết tích trên nụ cười của cô. Đây là cô của bây giờ sao, không nhìn rõ tốt xấu chỗ nào, theo lời của Giang Nam nói chính là trở nên thành thực, xinh đẹp, nhưng vẫn chưa đủ lời đời, may mà có đủ khôn khéo.

Cũng phải thôi, nếu không đủ khôn khéo, sao có thể phụ giúp Giang Nam quản lý công ty được chứ?

"Này, cậu lại không tập trung rồi. Tối nay là tiệc từ biệt cuộc sống độc thân của tớ đó, cậu có thể nể mặt mà tập trung một chút được không?" Đang nghĩ rất nhập tâm, giọng nói mang theo hơi rượu của Lam Lam đã bay tới bên tai.

Phồn Hoa buồn cười quay đầu, nhìn cô, lắc lắc ly rượu trong tay: "Ừm..... vậy thì chúc cậu đám cưới hạnh phúc."

Tuy rằng là lời chúc phúc, nhưng vẫn lộ ra chút thờ ơ. Diêu Lam khó chịu bĩu môi, không buông tha cơ hội chế nhạo cô: "Nhìn đi, có phải cậu thấy đến tớ cũng đã già đi rồi, nên bắt đầu thấy sốt ruột đúng không?"

Nghe vậy, Phồn Hoa cong khóe miệng lên, cười đến uyển chuyển, hàm súc: "Thì có ích gì? Lại không có ai thèm, không giống các cậu, người người có đôi có cặp."

Cô nói như đang oán trách, trong lòng lại vui mừng thay cho bọn họ. Mỗi một người xung quanh cô đều sống hạnh phúc, Lam Lam sẽ xuất giá, chú rề là một cơ trưởng; Giang Nam cũng đã kết hôn vào năm ngoái; sức khỏe của ba cô cũng đã ổn định, có thể nói được một số từ ngữ ngắn gọn thường ngày; mấy năm nay mẹ cô già đi không ít, nhưng cũng may là chất lượng cuộc sống cũng dần được cải thiện.

Còn cô.... tình cảm vẫn trống không, cũng không biết là do duyên phận không đến, hay là sẽ đến muộn.

"Xi, cậu lại đùa, bao nhiêu đàn ông theo đuổi cậu, cậu lại không thèm." Diêu Lam tức giận trả lời.

"Không có cảm giác thì phải làm thế nào." Cảm giác? Aiz, thật là một thứ kỳ lạ, cô nghĩ, chỉ sợ cô sẽ không bao giờ có lại được cái cảm giác như năm đó nữa rồi.

"Này, đừng nói là tớ không nghĩ cho cậu, những người đàn ông đêm nay tớ mời tới đều là hàng tốt nhất của công ty hàng không bọn tớ, tớ không tin không có ai lọt được được vào mắt của cậu. Cứ tùy tiện chọn đi, đừng khách khí."

Cô lên giọng chị cả, đùa giỡn khiến Phồn Hoa bật cười, dường như những người trước mắt đều là rau củ, chỉ cần tỷ lệ cân đối là cô có thể quăng vào giỏ. Trong trí nhớ, dường như đã từng có người cảnh cáo cô, đừng xem tất cả mọi thứ đều là đồ ăn. Bất luận là coi trọng ai, cũng phải chờ anh đến xét duyệt?

Người từng nói câu này là ai, Phồn Hoa biết rất rõ, nhưng cô chỉ cười lắc đầu, không muốn nhớ tới.

Mãi đến khi có một giọng hát vang lên, đánh tan tất cả phòng tuyến của cô.

Đó là một giọng hát rất êm tai, đậm đà gợi cảm, rất giống với người trong ký ức của cô. Phồn Hoa ngẩng đầu lên thật mạnh, nhìn về phía người nọ, trùng hợp bắt gặp ánh mắt dò xét của đối phương.

"Cô thích bài này?" Người đàn ông xa lạ dừng lại một chút, khách khí cười hỏi.

"Bài hát này tên gì?" Cô lấy lại tinh thần, bức bách bản thân phải bình tĩnh.

"Yêu một người khác."

Phồn Hoa khẽ nhếch môi, tầm mắt không thấy tiêu điểm, yên lặng đứng mắt trước hàng phụ đề trên TV.

Rất nhiều năm trước, lúc cô muốn buông tay, có một người con trai đã hát bài "Yêu một người" cho cô nghe, lời bài hát hình như là "Phải đợi đến lúc tình yêu rồi xa, chia cách hai nơi, mới biết được thì ra em không nhớ đến mức nào?" Cô không nhớ rõ, mấy năm nay, cô chưa từng dám nghe lại bài hát này. Lại không nghĩ rằng, rất nhiều năm sau, lại nghe có người hát bài "Yêu một người khác".

Cảm giác này không thể diễn tả được bằng lời, như đã trải qua mấy đời, cô cúi đầu, giật mình nhìn sợi dây treo điện thoại đến xuất thần. Ngón tay dè dặt xoa nhẹ lên con búp bê xấu xí, nhớ tới kỷ niệm lúc trước của cô và anh. Đã lâu như vậy rồi, cô nhóc này cũng càng ngày càng xấu, có những sợi chỉ đã bung ra, nhưng Phồn Hoa vẫn không rời bỏ. Hoặc giả là do cảm thấy, đôi lúc ngắm một chút cũng tốt.

"Sao không nói gì hết vậy?"

Thanh âm của người đàn ông kia lại vang lên, cô hoàn hồn: "Cái gì?"

"Tôi hỏi có muốn uống ly rượu để thả lỏng tinh thần không?"

"Không cần." Phồn Hoa không chút suy nghĩ đã từ chối, cảnh tượng giống như lúc trước, trí nhớ lại bị gọi lên, nhưng cảm giác vẫn ngủ say như cũ.

Bị từ chối gọn gàng, dứt khoát như vậy, người đàn ông cảm thấy mất mặt, kiêu căng bủi môi. Thấy thế, Diêu Lam bất đắc dĩ bước lên, dùng phương thức hòa giải lại gần như cảm khái nói: "Không phải cậu vẫn còn chờ anh ta đấy chứ?"

Phồn Hoa không nói gì, chỉ cúi đầu.

"Thôi đi, sao cậu biết anh ta nhất định sẽ trở về chứ? Loại người như anh ta, nếu không có thành tựu, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa; nếu quả thật có thành tựu..... Aiz, quá khứ tương lai, đã có bao nhiêu ông chồng tham sang phụ khó cơ chứ."

"Anh ấy sẽ không." Phồn Hoa không nghĩ nhiều đến vậy, thậm chí có thể nói không chút do dự.

Cô chỉ biết mình từng vì anh mà trả giá nhiều như vậy, giao cho anh tất cả những thứ tốt nhất của mình, Kiều Cẩm sẽ không phụ bạc cô. Ba năm nay, cô vẫn luôn tự lực phấn đấu, để chứng minh rằng, trước mặt hiện thực, ngay cả tình yêu cũng trở nên nhỏ bé, thậm chí không chịu nổi một đòn, nhưng chưa hẳn là chỉ có mỗi lý do đó mới dẫn đến chia ly. Cô nói sẽ chờ anh ba năm, cho nên cô lẳng lặng chờ đợi, không nghĩ đến cứ điều gì, nếu quá hạn, vậy thì... Nên đến phiên cô đi tìm anh rồi.

"Sự tự tin của cậu rốt cuộc là từ đâu mà ra chứ, có phải đòi trước cậu mắc nợ anh ta hay không?"

"Không biết, có lẽ thật đúng là duyên phận."

Câu nói nhẹ hững này, khiến cho Diêu Lam trợn trắng mắt: "Thôi đi, duyên phận cái gì chứ, đừng có nhắc lại với tớ cái chuyện đánh cuộc ở đường Tư Nam đó nữa. Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đường Tư Nam là đường một chiều! Có xe đi về phía cậu mới là kỳ quái!"

Thấy bộ dáng kích động của cô, Phồn Hoa không khỏi cười to. Quả thật, mấy năm nay cô còn biết thêm một chuyện, thì ra đường Tư Nam là đường một chiều.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, người phục vụ ôm một gói to bước vào. Rất lớn, cũng rất mỏng, nhìn giống như một bức tranh.

Yên tĩnh một lát, tất cả mọi người đều quay mặt nhìn nhau. Thân là nhân vật chính, Diêu Lam tò mò lên tiếng: "Không thể nào, có người tặng quà sao?"

"Làm ơn cho hỏi, có phải ở đây là một cô gái tên là Nhan Phồn Hoa không ạ?"

"Hả?" Bị điểm trúng tên, Phồn Hoa vốn tưởng rằng không liên quan tới mình cảm thấy hoang mang.

"Có người nhờ tôi gửi vật này cho cô."

Dưới ánh mắt phát sáng đầy tò mò của một đồng người, Phồn Hoa giờ tay nhận gói vật phẩm thần bí, xoay qua trở lại quan sát khắp một lượt, mới xé mở.

Đến khi nhìn rõ vật bên trong, Phồn Hoa sùng sốt, biểu cảm trên mặt rất phức tạp. Kinh ngạc, khiếp sợ, rung động... Cuối cùng, cô chỉ có thể giơ tay che miệng, sợ sẽ khóc ra tiếng.

Đây không phải một bức tranh, mà được ghép từ rất nhiều tấm hình, rất lớn. Mỗi một tấm hình đều là một bảng tên đường, chữ trắng nền xanh, những bảng tên đường vô cùng bình thường. Khiến Phồn Hoa xúc động chính là tên những con đường này, đường Tư Nam, đường Diêm Ai, đường Hạnh Phúc, đường Cẩm Tú, đường Mẫu Đơn, đường Ngọc Lan... Đây là những con đường trong ký ức của cô và Kiều Cẩm.

Anh từng nói, không biết bọn họ có thể có được phồn hoa rực rỡ hay không?

Anh còn nói, đi từ đây đến đầu đường, nếu không có xe đi về phía chúng ta, chúng ta nhất định sẽ không thể tách rời.

Trong khi nước mắt xuyên qua kẽ tay, tiếng chuông báo tin nhắn của di động vang lên, Phồn Hoa thất thần ấn phím đọc.

Mặc dù không nhìn vào dãy số người gửi, nhưng hàng chữ kia vẫn mạnh mẽ đục khoét lớp ngụy trang kiên cường suốt ba năm nay của cô....

“Anh có tiền rồi, em trở về đi.”

Là Kiều Cẩm, anh đã trở lại. Một lời nói đáng giá ngàn vàng, đúng hẹn mà về.

Phồn Hoa nín khóc mà cười, ba năm chờ đợi không hề vô ích, năm đó cô đã đánh cược, một ăn cả hai ngã về không, may mắn thắng được cái kết của truyện cổ tích, may mắn mình không tin lầm người, không bị thất hứa.

Càng may mắn là.... Thì ra cho dù hiện thực có tàn khốc, nhiều chuyện bất đắc dĩ xảy ra như vậy, tình yêu của họ vẫn có thể phồn hoa rực rỡ như xưa.

[HOÀN]

Bạn đang đọc truyện *Phồn Hoa Rực Rỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.